

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 85

Izlazi subotom

Zagreb, 19. prosinca 2009.

Sretan BOŽIĆ
želi Vam Hrvatski uljudbeni pokret!

Peto okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata:

26. prosinca 2009. u 11 sati

Zagreb - Splavnica

"Ne daj nam Bože novog Mesića!"

Vladimir Biondić

RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Prijaviti se možete na hitrozov hrvatska.uljudba@gmail.com

HRVATSKA, JA TE LJUBIM

Vladimir Biondić, Zagreb

Zemljo moja, ja Te volim ludo - volim Tvoje more, uvale i škoje
Volim Tvoje ravni, gradove i sela - povrh svega, te planine moje
Moj Vratniče, simbole slobode - vrh vrhova, centre moga svijeta
Zemljo kršna svih naših junaka- krvcom oblivena, proteklih ljeta

Zastava naša ponosno vijori - visoko se diže iznad grada Knina
Topot konja alkarskih se čuje - zvuk taj dolazi iz slobodnog Sinja
I dok Zagreb slavi i o junacima pjeva - pod njim Sava mirno teče
Iznad umorne nam zemlje - tiho s puno zvijezda, spustilo se veče

U daljini more šumi, rodni Sušak svijetli - uvijek ga u srcu nosim
Hrvatskim se svojim, porijeklom starim - zauvijek dičim i ponosim
Mnoge godine su prošle - za mnom su ostali ti dani, mjeseci i sati
Mnogo se ljubavi u oblak pretvorilo - nema sada nikog da je vrati

Dubrovnik gledam, ponosno stoji - gordi junak hrvatskoga mita
Dok zrake sunca obruč svoj pletu - povrh Marjana i iznad Splita
Vukovar bje naše srce i duša - naš grad bola, plača, suza i heroja
Spomen od sveg samo osta - na sve te žrtve, bez imena, bez broja

Uspavanku more meni tiho pjeva - sirene morske sada čujem glas
Čuvaj dragi Bože Tvoj narod hrvatski - Tebi vjerujemo, Ti si spas
Čuvaj mene od tog Antikrista - sve dokle štujem križ i vjeru svoju
Dok ljubim tu zemlju hrvatsku - u srcu dok nosim Domovinu moj

Bara Dvorina u Slavoniji

Moj hrvatski dom

- Vladimir Biondić: HRVATSKA, JA TE LJUBIM 2

Pogled iz uredništva

- ZID (5. dio TEKSTA "ČEKIĆEM PO GLAVI") 5

U žarištu

- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (1. dio) 7
- Zvezdana Hlad: IMA LI IČEGA ČIME JE JADRANKA KOSOR ZASLUŽILA BITI PREMIJERKA RH?! (2) 13
- Vjekoslav Škrebilin: PERFORMANSE I OPOZIM 13
- Tomislav Grga Antičić: ŠVICARSKI PROTU-MINARETSKI REFERENDUM 16
- Ranko Bokan Boban: JA SAM HRVATSKI BRANITELJ KOJI NEMA NIKAKVIH PRAVA U REPUBLICI HRVATSKOJ 18
- Mile Boban : REVIZIJA USTAŠTVA 18
- Ive Graničar: MIR U RATU I RAT U MIRU 19
- Harun Yahya : PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (8. dio) 21
- Stjepan Marčetić: POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (4 dio) 22

Stajališta

- Josip Kokić: ODMAH SMUJENITI JADRANKU KOSORI 24
- dr. sc. mons. Mile Bogović: PROPOVJED POVODOM 10. OBLJETNICE SMRTI dr. FRANJE TUĐMANA 25
- Branko Stojković: NI DANAS SE NE SMUJE RASKOPATI ČAZMANSKA ŠUMA 27
- prof. Marijan Krmpotić: "TOPNIČKI DNEVNICI" SONET IN BLANK VERSE BY SERGE BRAMMERTZ ... 28
- Bogdan Liski: A MEMORIAL TO COMUNISM'S VICTIMS (1. dio) 31
- Akademik Mirko Vidović: MESIĆ NIJE KRIV ŠTO JE MESIĆ! 33
- Lasa Šukilo: HRVATSKI PRAVOSLAVCI (1) 34
- Vladimir Biondić: ROI I TEORIJA ZABORAVA 35
- Vladimir Biondić: ANKETA O OČEKIVANOM GLASOVANJU ZA PREDSEDNIČKE KANDIDATE 38
- Đivo Bašić: DRVENI KIP I(LI) "PULENA" (4. dio) 39
- Matej Knežević : ZORAN PUSIĆ I USTAV 40
- mr. Ivan Čulić : PARTIZANSKA NAGRADA 40
- Petar Vulić: ODGOVORNI ZA ŠKABRNJSKE ZLOČINE JOŠ UVIJEK SE TRAŽE (3. dio) 41
- Tomislav Gudar: BAIK SUICIDA 41

Hrvatska država

- Ivo Omrčanin: GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (3. dio) 43
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (9. dio) 47
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK – 1941.-45. (29. dio) 48
- VLASTITA IMENA (32. dio) 48
- prof. dr. sc. Ivo Pranjković: HRVATSKI JEZIK I BIBLUSKI STIL (14 dio.) 48
- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (5. dio) 49
- dr. Mile Budak: BAZALO (24. nastavak) 50

Bosno moja

- JADNA BOSNO ŠTO SI DOČEKALA (4. dio) 51
- Mile Boban – Otporaš: IZ BOBANOVE DRAGE 52
- Mile Boban – Otporaš: JAVLJAM TUŽNU VJEST DA JE UMRO RANKO PRIMORAC 53
- prof. Žarko Marić: U STANU KRALJA PETRA 54
- BPNS PRESS : ZAUSTAVITI VELIKOSRPSKOG ZASTUPNIKA SULEJMANA TIHIĆA! 54
- Dean Rant: TRI PRSTA ZA "TREĆI ENTITET" – MAČ S DVIJE OŠTRICE (1. dio) 55
- Hrvatski dnevnik: SVIJETLA DVADESET I PETA GODIŠNJIKA RADA ISMETA MUFTIĆA ZAGREBAČKOG MUFTIJE (2. dio) 57

Bog nas je stvorio

- Zvonko B. Ranogajec: SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA - ISTINA I LAŽ (5. dio) 58
- fra Martin Planinić: BLAGDAN KRŠTENJA GOSPODNJEGA (5. dio) 59
- XXVa nedjelja kroz godinu 60
- Mieczysław Malinski: RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (43. nastavak) 61

Ustaški hitrozov

- Gen Kamen: MOGU LI USTAŠE BITI USTAŠE (2. dio) 62

Mirini vinkovački kolači

- Marija Dragun rođ. Takšić: Vanili kolačići - keksi 63

Nakladna zadruga "OGNJIŠTE"

Pete poljanice 7
10000 ZAGREB
naklada.ognjiste@gmail.com
00385-91-33.88.433

Zagreb, dne 24. studenog 2009.

Cijenjene dame i gospodo,
Dragi prijatelji,

"Raspeće" Dr. Mile Budaka izdala je "Matica Hrvatska" 1931. godine, ali ga je - dabome - jugoslavenska policija odmah zaplijenila. Dogodilo se, kako se autor kasnije sjeća, sljedeće:

"'Raspeća' ne bi zapravo smio nitko imati (osim mene i antikvarijata, koji — dobiju i ono, što nitko ne može dobiti!), ali su ga mnogi čitali, pa je nužno, da znadu, da se je i 'Raspeće' i 'Na ponorima' — rasplinulo u 'Rascvjetanoj trešnji'."

Hvala Bogu i dobrim ljudima, sačuvan je upravo taj primjerak "Raspeća", kojega je Dr. Mile Budak darovao svome sinu Zvonku, a posjeduje ga naša internetska knjižara "Hrvatska knjižara"! (vidjeti prilog).

Nakladna zadruga "Ognjište" odlučila je na početku svoje biblioteke "Hrvatska domoljubna knjižnica" - kao ovogodišnji Božićni dar - izdati "Raspeće" Dr. Mile Budaka.

Knjiga će imati oko **300 stranica**, a internetska joj je cijena **75,00 kuna (10 eura)**, uvećano za poštarinu. Međutim, pretplatna cijena (uplate do 119. prosinca 2009.) iznosi **60,00 kuna (8 eura)**. Poštarina za Hrvatsku iznosi 25,00 kuna, ali kupci iz Zagreba i okolice knjigu mogu osobno preuzeti i u "Hrvatskoj knjižari", Zagreb, Četvrte poljanice 8.

Uplate idu na žiro-račun kod Reiffeisen banke u Zagrebu br. 2484008-1105270291.

Obvezatna je obavijest o uplati na e-mail: naklada.ognjiste@gmail.com.

S poštovanjem,

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

ZID (5. dio TEKSTA "ČEKIĆEM PO GLAVI")

Umro je Ranko Primorac,

nakon dvadeset i četiri godine provedene u američkoj tamnici. Zbog Hrvatske Države. Slobodne i nezavisne.

Ostario je Zvonko Bušić,

nakon trideset dvije godine provedene u američkoj tamnici Zbog Hrvatske Države. Slobodne i nezavisne.

Republiku Hrvatsku, slobodnu i nezavisnu, nije moguće bez njih zamisliti. Ipak ...

Trenutak slobode, trenutak hrvatske državne nezavisnosti, stigao je s druge strane, iako je i njihov kamen ugrađen u nju.

Je li, dakle, uvijek i bezuvjetno, moć i snaga, snaga i moć – odlučujući čimbenik naših želja, nada i dostignuća?

Mišljah cijelog života da jeste, ali onda ...

* * *

Bilo je kasno proljeće. Prije 7-8 godina. Iza podneva. Srijeda ili četvrtak. Lijep dan. Sunčan. Iznenada poželjeh otići na Sljeme. I odoh. Ne htjede sa mnom nitko od obitelji.

Tramvaj. Žičara. U podnožje radio i televizijskog tornja. "Pivce za živce." Mali predah s pogledom na lijepo naše Hrvatsko Zagorje. Povratak. Polako dolje.

Na završnom sam stubištu. S desna vidim mlađu ženu. Čita. Ne diže pogleda s knjige. Ne dat joj previše pozornosti. Izletnika na sve strane. "Kao u priči."

Ulazim u kabinu. Sam. Otpravnik zatvara vrata za mnom. Kabina se pomiče. Iznenada, nasuprot meni sjedi: Žena s knjigom. Kako je ušla, a da se vrata nisu otvarala? Zašto nije, po redu, ušla u zadnju kabinu, nego u ovu "na čelu kolone".

Knjiga joj na koljenima. Otvorena. Čitam naslov poglavlja. "Pozitivno misli." Pogleda me. "Zanima Vas?" "Možda." "Pozitivno misli je put do cilja. Uvijek. Nema izuzetka." Hvata me bezrazložna jeza. Od njenih

riječi, a još više od njena naredbodavna govora. Tko je ona i što hoće od mene?

Jedva dočekah kraj vožnje. Otpravnik otvara vrata. Iziđe odmah. Dobaci mi, ne osvrćući se, tek nešto kao: "Doviđenja!" Iziđoh i ja. Uputih se pješačkim putom prema tunelu i Dolju. Bacih pogled u lijevo dok prelazim cestu koja vodi od žičare. Žena s knjigom već je odmakla pedesetak metara. Ide prema parkiralištu. Mogla me povesti, pomislih onako bez veze.

Na polovici sam prvih stuba. Držim se ograde s lijeve strane. Žena s knjigom uz mene. Ne postavljam si više pitanje, odakle? "Vidite ...", ona će. Počinje očito novo predavanje.

"Pred zidom ste. Što ćete učiniti?" "Uspet se na nj i prijeći ga." "Da, što ako je zid previsok?" "Zaobići ću ga." "Ide u nedogled na obje strane?" "Vratit ću se." "Griješite! Morate potražiti prolaz. U zidu!" "Odakle prolaz u zidu?" "Uvijek u zidu postoji neki prolaz. Pro-lazi!" "Zar?" "Netko postavlja zidove između ljudi i njihovih ciljeva. Nu, uvijek je tu i Netko drugi koji osigurava prolaze u njima. Tražite ih!"

Stigosmo do Dolja. Pozvah je na kavu. Ima li mjesta i za treći dio? "Ne hvala. Žurim. Ima dosta do Novog Zagreba." Ulazimo u tramvaj. Izlazim na križanju Draškovićeve i Vlaške. Ne razmijenismo skoro ni riječi. Ne dadoh joj broj telefona. Nije ga ni tražila. Ni ona meni. Nisam ga ni tražio. Ne vidjeh je više nikada. Ni ju čuh.

* * *

Biti neprekidno Za Dom Spremni!

Ali i tražiti putove u zidu, u zidovima, koje Oni podigoše ispred nas. Na putu do našeg Cilja.

Nije sve u snazi.

Sljemenska žičara

T. Drogan

**PETO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH
I DRŽAVOTVORNIH HRVATA**

Na Splavnici u Zagrebu

26. prosinca 2009. u 11 sati

NE DAJ NAM BOŽE NOVOG MESIĆA!

U okviru političke priredbe Peto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata održat će se Prva sjednica Uljudbene Hrvatske Vlade (Gradska kavana u Zagrebu, 9.30 sati).

Također, na Petom Okupljanju domoljubnih i državotvornih Hrvata bit će predstavljena knjiga "Raspeće" hrvatskog književnika, političara i državnika Dr. Mile Budaka.

Obavijest o ostalim aktivnostima bit će dana tijekom Petog Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata.

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (1. dio)

Priredio: **Dragutin Šafarić**, Velenje, Slovenija

REPUBLIKA HRVATSKA KOMISIJA ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA

Urbroj: 591-99-107

Klasa: 140-06/99-01 / 107

IZVJEŠĆE O RADU - prijedlog

Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava
od osnutka (11. veljače 1992.)

do rujna 1999. godine

Zagreb, rujna 1999.

1. UVOD

Zakon o utvrđivanju ratnih i poratnih žrtava Drugog svjetskog rata donio je Hrvatski državni sabor, tada Sabor Republike Hrvatske, 08. listopada 1991. Njime je osnovana Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava II. svjetskog rata, koja se sastoji od predsjednika, tri dopredsjednika i 21 člana iz reda zastupnika te 40 članova iz redova povjesničara,

pravnik, liječnika i drugih znanstvenih, stručnih i javnih radnika. Komisija je konstituirana i započela s radom 11. veljače 1992. godine.

I. PREDMET ISTRAŽIVANJA

Donošenjem Zakona o utvrđivanju ratnih i poratnih žrtava II. svjetskog rata ("Narodne novine", broj 53/A/91) postavljena je Komisiji za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava zadaća provedbe utvrđivanja cjelovite istine o:

a) stvarnom broju smrtno stradalih osoba u II. svjetskom ratu i nakon njega na području Republike Hrvatske i na područjima gdje su se nalazile vojne i oružane snage zaraćenih strana kao i na drugim mjestima. ukoliko je došlo do stradanja uzrokovanih ratom i poratnim operacijama (članak 1., 3. i 5. Zakona),

b) okolnostima tih stradanja (članak 1. i 5. Zakona),

c) mjestima stradanja (članak 1. Zakona).

Nadalje, **zadaća je Komisije otkrivanje, istraživanje, obnova i održavanje grobova i grobišta vojnika, kao i svih žrtava, te dostojno obilježavanje i mogući prijenos posmrtnih ostataka te dostojan ukop na drugom mjestu.**

Projektom istraživanja koji je Komisija donijela 11. veljače 1992. detaljno je utvrđen i raščlanjen predmet istraživanja Komisije, način njenog rada te potrebna podrška drugih subjekata u ostvarenju ovih zakonskih zadaća.

Stoga se daju osnovne naznake iz tog projekta.

Osnovna zadaća Komisije (utvrditi stvarni broj ratnih i poratnih žrtava) postići će se utvrđivanjem svakog pojedinačnog slučaja (gdje je to moguće), i to za čitavo područje o kojemu je riječ u članku 3. Zakona.

HRVATSKI LIST

Ako laže koza, ne laže rog

Tito je OBIŠAO STRATIŠTE u rudniku Barbarin rov!

Pripremila ROMANA GALOVIĆ

22. svibnja 1945., nedjelja -

Vjesnik donosi vijest da Tito u pratnji generala Rankovića obilazi okoline Zagreba.

Pokrajnik Mladen Šušterko spjevali da je Tito ih dan-dva iz rodoljuba obišao od OŽN-e u Krapini i Ljubiču u Mirkovcu i Oronovcu te stratišta u Đurmancu i Macočkoj župi.

U postojedovremenu satima Tito napušta okolice Zagreba i putuje u Sloveniju.

28. 1. 30. svibnja 1945. -

Tito u boravku u Ljubljani i okolici. Na putu je obišao stratišta: rudnik Barbarin, rov u blizini kod Laškoga i stratište u Trbovlju.

U ovom govoru u Ljubljani Tito je rekao: "Iz k v i d i r a l i smo dvojicu linca bačita, a još toliko smo ih zarobili. Stigli su ih ruku naše pravde."

"U razdoblju od 18. do 30. svibnja 1945. u Tuznom kod Maribora je pobijeno od 30 000 - 35 000 zarobljenika koji su ubodani u protastokovske robove.

Od 06. travnja do 3. svibnja 1945. na Kupčevskom Rogu (oko 120km od Zagreba) izvršeno je u osam dana pokol od 30 000 - 40 000 zarobljenika u organizaciji: komandanta I Armije Petra Dapčevića i IV Armije Petra Dragalina i komandanta Glavnog štaba Slovenije Dušana Kvodera. U Celju ga je dobio komandant III Armije Kosta Nad i poslao raport.

je otvorena "Historijska ekspozicija nastan." (Fran Gugič - svjedok, i Simo Dubačić

Odgovor Državnog DORH postup

31. svibnja 1945., četvrtak

Protije obilaska štaba IV Armije u Kaminiku Tito je došao u Celje u pratnji najviših rukovodilaca Slovenije: komandanta I Armije Petra Dapčevića i IV Armije Petra Dragalina i komandanta Glavnog štaba Slovenije Dušana Kvodera. U Celju ga je dobio komandant III Armije Kosta Nad i poslao raport.

utenkovske robove, a svega poslije u osam dana na rovu izvršen je pokol od 30 zarobljenika u organizaciji "Prema svjedočenju Ivana Dubačića u nadgledanje izvr-

zločina okupatora i, njegovih pomagača" (usporedi: ZAVNOH, Zbornik dokumenta 1944./III.; 28 30, 103-104, 262-267, 353, 504-546);

b) osobe koje su smrtno stradale kao pripadnici partizanskih jedinica;

c) osobe koje su smrtno stradale kao pripadnici vojnih formacija Nezavisne Države Hrvatske;

d) osobe koje su smrtno stradale od partizanske vojske i komunističke vlasti u ratnom razdoblju.

2. **Poratne žrtve** - žrtve komunističkog sustava

U istraživanju žrtava komunističkog terora Komisija je utvrdila vremenske odrednice, i to za ova razdoblja:

1. razdoblje od 9. svibnja 1945. do otprilike 1953. godine:

a) **žrtve koje je likvidirala komunistička vlast odmah nakon završetka rata, bilo da su sudjelovali u ustaškim i domobranskim jedinicama ili su ih smatrali "izdajnicima",**

b) žrtve velikih stradanja kao što je Bleiburg,

c) žrtve poslijeratnog komunističkog skupnog i individualnog terora,

d) žrtve u razdoblju Informbiroa (1949: 1953.).

2. razdoblje od 1953. do 30. svibnja 1990. (uspostave demokratske vlasti u Hrvatskoj):

a) istraživanje pojedinih montiranih procesa i ljudi koji su tom prilikom stradali,

b) politička ubojstva u inozemstvu.

3. **Žrtve Domovinskog rata**

Komisija za sada ne istražuje žrtve Domovinskog rata, jer je metodologija istraživanja drugačija. O žrtvama Domovinskog rata službenu evidenciju vodi više državnih institucija, tako primjerice Ministarstvo obrane, Ministarstvo unutarnjih poslova, Ministarstvo branitelja Domovinskog rata, jedinice lokalne samouprave i drugi.

III. IZVORI

Zakon je u člancima 5.-7. utvrdio osnovne kategorije izvora, bez daljnje specifikacije:

II. OPSEG ISTRAŽIVANJA

Zakon određuje prostorni i vremenski okvir istraživanja:

a) utvrđivanje gore navedenih činjenica **proteže se na cijelo područje Republike Hrvatske i na područja "gdje su se nalazile vojne ili ružane snage zaraćenih strana kao i na drugim mjestima, ukoliko je došlo do stradanja uzrokovanih ratom i poratnim operacijama"** (članak 3.),

b) vremenski se istraživanje odnosi na ratne žrtve koje su smrtno stradale u II. svjetskom ratu (od 06. travnja 1941. do 09. svibnja 1945.) (članak 2., stavak 1.), kao i na poratne žrtve koje su smrtno stradale poslije 09. svibnja 1945. (članak 2., stavak 1.), pa sve do trenutka kada Komisija završava svoj rad.

Dakle, u rad Komisije uvrštene su i žrtve Domovinskog rata.

Utvrđujući pojam "poratnih žrtava" kako je gore navedeno, predmet istraživanja Komisije je sljedeći:

1. **Ratne žrtve** (od 06. travnja 1941. do 09. svibnja 1945.) u koje su svrstane sljedeće kategorije žrtava:

a) ratne žrtve koje su se u bivšem režimu smatrale žrtvama "okupatora i njegovih pomagača", a koje je istraživala "Zemaljska komisija za utvrđivanje

1. pisana dokumentacija koja se čuva u arhivima, muzejima, crkvenim institucijama, političkim organizacijama, poduzećima, državnim organima vlasti i drugim institucijama, organizacijama i tijelima (članak 6.),

2. usmeni izvori koje Komisija prikuplja od granana (članak 7.) i

3. antropološki izvori do kojih se dolazi otkrivanjem i istraživanjem grobova i grobišta (članak 5., stavak 3.).

I. PISANA I DRUGA DOKUMENTACIJA

Ratne žrtve koje su se u bivšem režimu nazivale "žrtvama okupatora i njegovih pomagača" iscrpno su istraživane na najrazličitijim razinama (istraživanja što su ih provodili SUBNOR, Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske, uključujući i odgovarajuće institute za Slavoniju i Dalmaciju; istraživanje Historijskog arhiva u Karlovcu za Kordun, Liku i Baniju te bivšeg arhiva Hrvatske - sada Hrvatski državni arhiv - za područje Zagreba (u okviru projekta "Dotršćina").

Za tu kategoriju žrtava postoji iscrpna dokumentacija što se čuva u Arhivu Hrvatske te u povijesnim arhivima (općinske, kotarske i okružne komisije za ratne zločine, Zemaljska komisija i Državna komisija). Te su komisije izradile, među ostalom dokumentacijom, imenike žrtava i imenike zločinaca.

Za istraživanje **ratnih žrtava koje su nastradale od partizana kao civili ili kao pripadnici ustaških i domobranskih formacija i poratnih žrtava** glavni su izvor usmene izjave građana.

Ovom osnovnom izvoru pridodaju se:

a) dokumentacija iseljene Hrvatske (arhiv Zavoda svetog Jeronima, arhiv velečasnog Cecelje, arhiv Matice hrvatskih iseljenika i druge institucije te podaci koje su skupili dr. Krunoslav Draganović, gospodin Ante Beljo i drugi),

b) dokumentacija i arhivska grada crkvenih ustanova (župni uredi u kojima se čuvaju matične knjige, župne spomenice, godovnjaci koji su se čitali na nedjeljnim misama kao i druga arhivska grana župnih ureda; pojedini biskupski ordinarijati i provincijalati, kao i pojedini samostani, koji čuvaju potpunu evidenciju

o ubijenim svećenicima, redovnicima, redovnicama i klericima),

c) Hrvatski državni arhiv i povijesni arhivi (podaci o ovoj kategoriji ratnih žrtava mogu se naći u fondovima NOO-a, u fondovima vojnih jedinica te u fondovima nastalim radom pojedinih ministarstava i župa NDH),

d) arhivi MUP-a i policijskih uprava,

e) arhivi civilnih i vojnih sudova,

f) arhivi zdravstvenih ustanova i mirovinskog osiguranja,

g) arhivi partijskih organizacija, uključujući i granu CK SKH,

h) tisak iz razdoblja NDH i

i) arhivi drugih država (prvenstveno Arhiv oružanih snaga u Beogradu i njemački arhivi).

2. USMENI IZVORI

Ova vrsta izvora u bitnim je crtama dotaknuta u prethodnoj točki.

Komisija je svojim Poslovníkom odredila način prikupljanja svjedočanstava i davanja izjave te kriterije koji će jamčiti njihovu vjerodostojnost. U ovu skupinu valja uvrstiti i izjave kao i svjedočanstva što su već prikupljena u zemlji i iseljenoj Hrvatskoj.

3. ANTROPOLOŠKI IZVORI

Jedan od izvora za utvrđivanje žrtava je otkrivanje i identifikacija grobova i grobišta vojnika i civila. **Najveći dio svoga rada Komisija je posvetila otkrivanju i utvrđivanju grobova i grobišta na kojima su komunističke vlasti potajno lik-**

vidirale zarobljene vojnike, pripadnike ustaških i domobranskih jedinica, te civile.

2. UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA

Sukladno odredbi članka 5. Zakona, Komisija temeljem dokumenata, svjedočanstava i na drugi pogodan način utvrđuje povijesnu istinu o stvarnom broju ratnih i poratnih žrtava.

Komisija, koju je imenovao Hrvatski državni sabor, po svome je sastavu reprezentativna i nije predviđeno da kao takva sudjeluje u operacionalizaciji, odnosno izvršenju zadaće koja je utvrđena Zakonom. Stoga je utvrđena djelotvorna organizacija poslova. Iskustvo na realizaciji sličnih projekata upućuje na nužnost stvaranja skupina, odnosno ekipa koje će se profesionalno ili barem velikim dijelom svoga radnoga vremena morati angažirati na ostvarenju postavljenih zadataka.

Stoga su za rad na pojedinim područjima kao i za pojedine predmete osnovana posebna vijeća.

Kako su u ranijim istraživanjima utvrđene žrtve koje su stradale kao pripadnici partizanskih jedinica i žrtve koje su u bivšem režimu smatrane žrtvama "okupatora i njegovih pomagača", Komisija je **najveću aktivnost usmjerila na istraživanje i popisivanje žrtava pripadnika vojnih formacija NDH, kao i žrtava stradalih od partizanske vojske i komunističke vlasti.**

I. PRISTUP RJEŠAVANJU PROBLEMA UTVRĐIVANJA RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA POPISIVANJE ŽRTAVA

Da bi se došlo do što temeljitijih podataka o žrtvama i okolnostima njihova stradanja, sastavljen je upitnik nazvan "Karton ratne - poratne žrtve II. svjetskog rata". Upitnik je tiskan na papiru formata A3 i ujedno služi kao omot u koji se umeću drugi pisani dokazi o žrtvi kao i druga grana (preslici dokumenata, izvadci iz presuda, fotografije, pisma i slično) i on potpisom svjedoka ujedno ima značenje svjedočanstva. Upitnik sadrži sve bitne podatke o žrtvi.

Popisivanje žrtava II. svjetskog rata i poraća putem prikupljanja svjedočanstava odvija se po teritorijalnom principu (po županijama).

U svim županijama osnovana su istraživačka središta, a jedno i izvan Republike Hrvatske, u Bosni i Hercegovini. Ujedno, zadaća istraživačkih središta je i prikupljanje podataka o grobištima. Na ovaj način u popisivanje je uključen velik broj osoba (u pojedinim fazama rada Komisija je imala i do tisuću popisivača). U popisivanju su izniman doprinos dali članovi udruge "Hrvatski domobran" i Hrvatskog društva političkih zatvorenika, jedinice lokalne uprave i samouprave (općine i gradovi) te svećenici i redovnici.

Nakon što se prikupe sva dostupna svjedočanstva u pojedinom naselju, kartoni se dostavljaju u Službu Komisije u Zagreb, gdje se obrađuju i unose u računal. Tako obrađeni podaci, u obliku posebnih popisa vraćaju se istraživačkom središtu popisivaču na dodatnu provjeru i moguću dopunu koja se provodi u suradnji s matičnim i župnim uredima. Nadalje, za tako evidentirane žrtve traže se mogući dodatni pisani izvori, u prvom redu arhivska grada Hrvatskog državnog arhiva, MUP-a i policijskih uprava, crkvenih ustanova (župnih, biskupijskih, provincijalnih i samostanskih) i arhiva partijskih organizacija. Tek nakon svih provjera određenu osobu - žrtvu stavljamo na konačni popis žrtava.

PREGLED ISTRAŽIVAČKIH SREDIŠTA

Iako je Komisija konstituirana 11. veljače 1992., zbog ratnih zbivanja bilo je teško organizirati rad na terenu (posebice na područjima Vukovarsko - srijemske, Osječko-baranjske, bivše Zadarsko-kninske, Šibenske, Ličko-senjske, Sisačko-moslavačke te Karlovačke županije).

Osim rada na terenu, bio je onemogućen uvid u dokumente institucija na tom području te izrada "Upisnika grobišta". Dio središta organizirao je rad u progonstvu po gradovima i mjestima gdje su bili smješteni prognanici s tih područja.

Stoga, ali i zbog materijalnih poteškoća za praćenje rada, istraživačka središta u Hrvatskoj počela su se osnivati tek početkom 1995.

Nakon što su središta osnovana, rad je u njima kvalitetno organiziran.

1. Sisak

Istraživačko središte Sisak pokriva područje Sisačko-moslavačke županije. Voditelj središta je gospodin Adam Zahirović. Ovlaštenje za voditelja dobio je u svibnju 1995. godine.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 4.300 svjedočanstava i 21 kompletiran "Upisnik grobišta".

2. Otočac

Istraživačko središte Otočac pokriva područje Ličko-senjske županije te područje bivših općina Gračac, Korenica i Donji Lapac.

U ožujku 1996. godine osnovano je središte u Gospiću, a voditelj je bio gospodin Ranko Šimić. Od travnja 1998. godine voditeljica je gospođa Blaženka Častek, a središte je u Otočcu.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 8.000 svjedočanstava i 9 kompletiranih "Upisnika grobišta".

3. Karlovac

Istraživačko središte Karlovac pokriva područje Karlovačke županije. Središte je osnovano u suradnji s karlovačkim ogrankom "Hrvatskog društva političkih zatvorenika". Voditelj je gospodin Mladen Šomek, a ovlaštenje je dobio u lipnju 1996. godine.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 4.400

svjedočanstava i 35 kompletiranih "Upisnika grobišta".

4. Rijeka

Istraživačko središte Rijeka pokriva područje Primorsko - goranske županije. Središte je počelo djelovati u svibnju 1996. godine, a voditelj je bio gospodin Srećko Fužinac. Od travnja 1997. godine voditeljica je gospona Helena Muhsinović.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 1.000 svjedočanstava i 5 kompletiranih "Upisnika grobišta".

5. Pula

Istraživačko središte Pula pokriva područje Istarske županije. Središte je osnovano početkom 1996. godine, a voditelj je gospodin Stipan Trogrlić.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 500 svjedočanstava i 4 kompletirana "Upisnika grobišta".

6. Oroslavje

Istraživačko središte Oroslavje pokriva područje Krapinsko-zagorske županije. Voditelj središta je gospodin Stanislav Gorupec, a ovlaštenje je dobio u ožujku 1995. godine.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 2.800 svjedočanstava i 9 kompletiranih "Upisnika grobišta".

7. Varaždin

Istraživačko središte Varaždin pokriva područje Varaždinske županije. Središte je osnovano početkom 1995. godine, a sustavno je počelo djelovati u travnju 1997. godine kada je ovlaštenje za voditelja dobio gospodin Franjo Talan.

Ukupno je zaprimljeno oko 3.400 svjedočanstava i "Upisnik grobišta".
20 kompletiranih "Upisnika grobišta".

8. Bjelovar

Istraživačko središte Bjelovar pokriva područje Bjelovarsko-bilogorske županije.

Voditelj središta je dr. Rudolf Miculinić, a ovlaštenje je dobio u studenom 1996. godine.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 1.500 svjedočanstava i 17 kompletiranih "Upisnika grobišta".

9. Čakovec

Istraživačko središte Čakovec pokriva područje Međimurske županije. Središte je osnovano u srpnju 1995. godine, a voditelj je bio gospodin Mihajlo Bedenicky, član Komisije. U siječnju 1998. godine ovlaštenje za voditelja dobio je gospodin Josip Klarić.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 500 svjedočanstava i 2 kompletirana "Upisnika grobišta".

10. Požega

Istraživačko središte Požega pokriva područje Požeško-slavonske županije. Voditelj središta je gospodin Marko Mandić, a ovlaštenje je dobio u srpnju 1997. godine.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 3.500 svjedočanstava i 11 kompletiranih "Upisnika grobišta".

11. Slavonski Brod

Istraživačko središte Slavonski Brod pokriva područje Brodsko-posavske županije. Središte je osnovano u srpnju 1996. godine, a voditelj je gospodin Mato Tustanić.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 1.000 svjedočanstava i 1 kompletirani

12. Osijek

Istraživačko središte Osijek pokriva područje Osječko-baranjske županije. Središte je osnovano u lipnju 1996. godine, a voditelj je gospodin Josip Jakovac.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 2.300 svjedočanstava i 2 kompletirana "Upisnika grobišta".

HRVATSKI ULJUBENI POKRET
Udruga za zaštitu prava građana
Pete poljanice 7
10000 ZAGREB
hrvatska.uljudba@gmail.com
091-33-88.431

Zagreb, na dne 24. kolovoza 2009.

POLICIJSKA UPRAVA ZAGREBAČKA
Načelnik Odjela za osiguranje
Matice Hrvatske 4
10000 ZAGREB

Predmet:

Osiguranje prosvjedno-pokajničkog skupa.-

Hrvatski uljudbeni pokret priprema, nakon prvog skupa održanog 25. svibnja 2009., i drugi prosvjedno-pokajnički skup sadržajno označen kao

OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA

sljedećih odlika:

Vrijeme održavanja skupa: 19. rujna 2009.

Trajanje skupa: od 10 do 12 sati

Lokacija održavanja skupa: ispred zgrade u Zagrebu, Nazorova 57

Ustroj skupa: pokretni stolovi, te stajanje sudionika

Sadržaj skupa: prigodni govori sa zvučnim pojačanjem

Cilj skupa: zatražiti javno kajanje Josipa Manolića koji je 1944. i 1945. godine organizirao brojna pogubljenja bez suđenja hrvatskih domoljuba u okolici Bjelovara.

Molimo odgovarajuće redarstveno osiguranje.

T. Draguč
sc. Tomislav Draguč
predsjednik

IMA LI IČEGA ČIME JE JADRANKA KOSOR ZASLUŽILA BITI PREMIJERKA RH?! (2)

Zvezdana Hlad, Kanada

Poštovani gospodine,

Vaš sam članak pročitala uz puno raznorodnih osjećaja, ali ipak "hladne glave". U svemu se slažem s Vama, pogotovo što tu političku zavrzlamu Hrvatske pratim dugo, jer sam bila supruga čovjeka čiji je otac "drmao", a i D. Hlad je probao, ali ubrzo, zahvaljujući svojim nesmirenim žvcima i pao. Čovjek akademski potkovan kao rijetki u Hrvatskoj i politički đak Mije Hlada, Josipa Manolića, Stipe Mesića, (krvavi protivnik nekih i njihovih pripadajućih ideologija) itd...itd.... Čovjek koji je sve vidio i prošao, a pao da se ni do danas osvjestio nije.

I dok se svi slažemo da je gospođa Jadranka Kosor još jedan apsurd hrvatske politike, moram se osvrnuti na onu staru "svako zlo za neko dobro". Zla njenih pret hodnika, učinila su njoj dobro. Ista je gospođa samo rezultat one stare: U pravo vrijeme, na pravom mjestu. To što je Tuđman volio zgodne žene pa ih stavljao na ključne položaje, deformacija je seksualnog karaktera; to što su se nasljednici osilili do beskraj rasprodavši našu zemlju in toto, **to je prava tragedija**. A ova dama je ostala upravo zbog toga što baš ništa nije u hrvatskoj politici radila, pa je time nije mogla ni oštetiti ni doprinijeti joj. I takova bezlična osoba zgodne figure i respektabilne bijele kose,

okruglog liceka Hrvatima i dalje prodaje maglu. Često sam bila pisala o zacementiranosti hrvatskog političkog sustava. To je ono što se danas događa. A mi smo svi pojedinačno i kolektivno odgovorni za našu inertnost i sagibanje glave pred "moćnom" hrvatskom politikom i belosvjetskim maherima koji je vode na štetu svih nas i naše jedine domovine.

Ovog trenutka imam jako puno privatnih problema i angažmana na fakultetu gdje predajem, pa i nisam spremna pisati o anomalijama hrvatske politike što je bilo i ostalo potpuno neučinkovito jer "psi laju a karavane prolaze"... Jadna naša Hrvatska s osakaćenim vodstvom!!!

PERFORMANSE I OPOZIVI

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

G-din. JOSIP KOKIĆ i njegov "performans" štrajkanja glađu te odricanja od vode, uzbudio je i tzv. crkvene krugove...

CRKVA se dijeli na stado i pastire.

Zbog "drskosti" jedne ovce - g-dina Josipa Kokića, uzbibao se pastirski dio crkve u Hrvata.

"Poludjela" ovca počela je i javno prozivati i sumnjati u vjerodostojnost djelovanja crkvenog pastira u čiju vjerodostojnost crkvenih pastira ni jedna ovca do danas na ovom prostoru nije posumnjala.

Razloga za sumnje ima mnogo na što ukazuje i g-din Josip Kokić. Na žalost i prostim je okom vidljivo

kako između blagopokojnih kardinala Šepera, Kuharića, poglavito Alojzija Stepinca u odnosu na sadašnjeg stolujućeg zagrebačkog kardinala Josipa Bozanića, stoji nepremostiva razlika u njihovom djelovanju za opće dobro, kako za Crkvu u cjelini, tako – u biti - za dobrobit hrvatskog naroda.

Neustrašive i neprikosnovene autoritete, spomenute blagopokojne pastire Katoličke crkve u Hrvata nasljeđuje Josip Bozanić.

Postavljanjem na najvišu crkvenu stepenicu, hrvatsko crkveno stado u Josipu Bozaniću dobiva pastira kojemu, događaji će pokazati, interesi stada, poglavito pojedine ovce, nije primarni interes.

Naoko u daleko boljim uvjetima u odnosu na svoje predšasnike, u

oslobođenoj i neovisnoj Republici Hrvatskoj, Josip se Bozanić ne snalazi.

Posrćući po tko zna koji puta nad činjenicom koju bi činjenicu javno trebao iznijeti, kako Republikom Hrvatskom vladaju mito, korupcija, teror, terorizam...

Takvo sve češće i očitije kardinalovo posrtanje o navedene činjenice, pokazuje visinu hrabrosti do gubitka vlastite vjerodostojnosti, koja je temeljni preduvjet djelovanja svakog dobrog pastira.

Stoga pismo upućeno SVETOM OCU od strane ogorčene ovce crkvenog stada nije papazjanija koju nam povremeno nudi Drago Pilsel, obrušavajući se na hijerarhiju Crkve u Hrvata.

Ako zanemarimo atribute kojima je bezuvjetno okružen i zaštićen Josip Bozanić, ukazuje se beščutno lice činovnika crkvene administracije.

Indicija koje potkrjepljuju ovu tvrdnju je toliko, pa se čini kako se Josip Bozanić primarno zauzima za dobrobit crkvene hijerarhije, pritom zapostavljajući povjerenost mu stado.

A stado mu se i zbog takvih okolnosti, ponajviše zbog gubitka vjerodostojnosti, dio po dio osipa od matice, te je svaka "odlutala" ovca prepuštena da se snalazi kako najbolje zna i može.

ONO ŠTO NIJE USPJELO JOSIPU BROZU TITU I NJEGOVOJ ZLOČINAČKOJ KOMUNISTICKOJ PARTIJI, privoljeti hrvatskog kardinala ALOJZIJA STEPINCA da otkine od RIMA HRVATSKU KATOLIČKU CRKVU, dobrim je djelom uspjelo TURBOLIBERALNIM načinom zločinačkoj organizaciji, koja je 3. siječnja

2000. godine preuzela vlast u Republici Hrvatskoj: UDA LJITI DUHOVNE PASTIRE, NE OD RIMA VEĆ OD STADA.

Očituje se to i u nesrazmjeru obilja između pastira i sada već do kože ošišanih ovaca.

Tek kada MAFIJA dirne i u crkvenu hijerarhiju, Josip Bozanić zašuti nakon što je kriminalcima ukazao na GRIJEH STRUKTURA.

Njemu, prvom čovjeku hijerarhije Crkve u Hrvata, jasno je kako su nositelji svjetovnih struktura premreženi mitom, korupcijom, terorom, terorizmom...

Stoga ostati samo na izjavi o GRIJEHU STRUKTURA i zašutjeti, stvara dojam svjesne nedorečenosti u vlastitom interesu, jerbo GRIJESI STRUKTURA ipak ispunjavaju ugovore koje je Crkva potpisala s nositeljima GRIJEHA STRUKTURA.

Dok tako stvari funkcioniraju, na dobrobit interesa crkvene hijerarhije ali i na korist zločinačke organizacije, vladat će već poznata HRVATSKA ŠUTNJA, koja

zapravo GLASNO IZVIKUJE ime-
na i prezimena sumnjivaca koji kontrolirajući i SOFTVER I HARDVER, zločudno surfaju svekolikim hrvatskim bićem.

Crkvenoj hijerarhiji i Josipu Bozaniću također je poznato, kako su najmanje petorica sadašnjih predsjedničkih kandidata, forsirani i neupitni medijski favoriti na ovim predsjedničkim izborima, najobičniji kriminalci, koji će na funkciji zamijeniti sadašnjeg dokazanog notornog kršitelja Ustava i pozitivnih zakona.

Svi znaju, pa i pripadnici crkvene hijerarhije tko su zapravo MILAN BANDIĆ, VESNA PUSIĆ, NADAN VIDOŠEVIĆ, ANDRIJA HEBRANG, IVO JOSIPOVIĆ TE VEEELIKI BORAC PROTIV SVEKOLIKO PRISUTNE KORUPCIJE DRAGAN PRIMORAC... Tu svakako treba spomenuti i ZEEEJTIN-UUULJE hrvatsku političku primadonu VESNU OŽBOLT - ŠKARE...

I ostali su predsjednički kandidati sličnog mentaliteta, samo što se još nisu popeli do prilike upražnjavati ga nad hrvatskom državom i narodom.

Zbog takvih činjenica nitko pošten u RH ne može biti sretan, pa niti pripadnici crkvene hijerarhije.

Međutim, to ih ne priječi kako će nama vjernicima preporučiti glasanje za onog kandidata koji se primjerice zauzima protiv poabačaja.

ŽIVKO KUSTIĆ će pak sa svoje strane u svojoj kolumni, koju objavljuje EPH - zločinačka medijska organizacija, istaknuti kako ISUS KRIST propovijedajući, također razlikuje KORUPCIJU od korupcije... jer **korupciju ne smijemo uvijek doslovno promatrati kao korupciju, već i kao vrstu promućurnosti**, inteligencije čak... kao neku vrstu kompasa za snalaženje u velikom svijetu...

Niti za vrijeme najtvrdog komunizma DON JURI nije nedostajalo ptičjeg mlijeka.

Stoga FARIZEJŠTINA ŽIVKA KUSTIĆA, upakirana zloćudnim EPH izdanjem na mah je prepoznatljiva.

Od rezultata korupcije, pa makar uzročno-posljedično bio i u benignom obliku ipak se dobro živi, zar ne don ŽIVKO?!

U odnosu na stado koje im je povjereno, pastiri žive u izobilju te ponekad zažmire na svjetovnu vlast, koja ordinira isključivo u vlastitom interesu a na štetu običnog malog čovjeka.

Stoga je logično kako i jedni i drugi predstavnici vlasti panično izbjegavaju prozvati nositelje GRIJEHA STRUKTURA.

Javno p(r)okazati na pojedince i grupe koje kočje POLITIČKU VOLJU sankcionirati GRIJEHE STRUKTURA.

Zašto je to tako?

Odgovor svakako nije u IZVRŠAVANJU BOŽJE VOLJE.

Božju volju izvršavaju LJUDI.

Ako njihovo djelovanje proizvodi loše rezultate po ljudsko društvo u cjelini, onda treba **nekvalitetne ljude maknuti-opozvati s pozicija lošeg djelovanja.**

Makar se radilo i o visokopozicioniranom činovniku crkvene hijerarhije.

Smatram kako je to OSNOVNI MOTIV upućivanja pisma PAPI od strane g-dina Josipa Kokića.

Osobno se ne bih upuštao u takve stvari.

Ali je razina ljudske svijesti na

tom nivou te i PAPA dobiva informaciju od strane HRVATSKE OVCE koja i SVETOM OCU PAPI ukazuje na očite propuste svojeg PASTIRA.

Tko ne primjećuje općeprihvatljive motive g-dina Josipa Kokića, ili je slijep, ili je gluh, ili je isključiv... ili mu je, što je najbliže istini, u interesu da se HRVATSKA što duže nalazi pod okupacijom GRIJEHA STRUKTURA, proživljava talačku krizu POLITIČKE VOLJE.

Da se kojim slučajem čelni čovjek Katoličke crkve u Hrvata zove ALOJZIJE STEPINAC, s te bi strane zasigurno krenula inicijativa, pa bismo odavno dobili odgovore na pitanje, tko su nositelji GRIJEHA STRUKTURA.

Potaknuo bi se i odgovor na do sada NIKADA postavljeno pitanje, TKO SPUTAVA POLITIČKU VOLJU čija se VOLJA ne suprotavlja zlu, koje uništava hrvatsku dušu, tijelo, KATOLIČKU CRKVU i sve ono što obilježava HRVATSKO BIĆE!??

Na žalost, današnju Crkvu u Hrvata vode i tobožnji JASTREBOVI, koji su u suštini MLAKONJE. Kojima je najveći domet ODVAŽNOSTI svako malo "svađati" se s tobožnjim predsjednikom države.

Kako bi obojica predstavnika "svojih" počela nešto javno žvakati od čega se nitko ne može nahraniti.

Ali takva "svađa" stvara privid borbe između nas "dobrih" i "njih" zlih.

G-din Josip Kokić je suvremenik blagopokojnog kardinala ALOJZIJA STEPINCA.

Također i kardinala JOSIPA BOZANIĆA.

Najmanje što je g-din Josip Kokić mogao poduzeti s pozicije OVCE koja pripada hrvatskom crkvenom stadu je, zamoliti PAPU da opozove pastira Josipa Bozanića.

Pretpostavljam, to je učinio i u vlastitom interesu koji se zasigurno poklapa i s povratkom iz-

gubljene vjerodostojnosti i ponosa cjelokupne CRKVE U HRVATA ali i REPUBLIKE HRVATSKE.

Doista, tko to ne zamjećuje...?

I za vrijeme blagopokojnih kardinala STEPINCA, ŠEPERA, KUHA-RIĆA postojao je HRVATSKI NAROD.

Stoga izreke poput SVAKI NAROD IMA BISKUPE KOJE ZASLUŽUJE ili VLAST KOJU ZASLUŽUJE, **služe kao poštapalice onih kojima itekako odgovara stanje** u kojemu se nalazi i crkveno stado u Hrvata i Republika Hrvatska u cjelini.

ŠVICARSKI PROTU-MINARETSKI REFERENDUM

Tomislav Grga Antičić,
www.napredak.com.ba

Dok vrhuška vlasti u Hrvatskoj širi fobiju protiv križa i predlažu zakone i propise kojima bi zabranili isticanje križa na javnim i službenim mjestima, dotle vlasti po zapadnoj Europi šire fobiju protiv minareta.

Nakon monstruoznih progona iz Drugog svjetskog rata, ljudi su vjerovali da se progoni čovjeka i vjere u Boga više nikada neće ponoviti i da je čovječanstvo, jednom za sva vremena, naučilo svoju tragičnu lekciju. Nažalost, tragedije Drugog svjetskog rata i poraća nisu ni zacijelile, a dogodili su se Pol Pot/Kambodža, Vukovar, Srebrenica, Ruanda... i brojni drugi zločini, koji bacaju ljagu na narode i čovječanstvo.

Zapanjujuća je uvrježenost demokratske Europe, da ne reagira na totalitarne i autokratske postupke nekih vlada i država. Dapače, posljednji primjeri suđenja hrvatskim i muslimanskim braniteljima u Haagu dokazuju, da međunarodni sudovi ne samo da ne progone agresore, već ih amnestiraju, podržavaju i ozakonjuju. Napredne demokracije pompozno govore o neotuđivim pravima svakog čovjeka da vjeruje u Boga i božja načela etike i moralna, a istovremeno dopuštaju

Tomislav Grga Antičić

organiziranje referenduma koji negiraju ta prava.

Povijest nas uči, da su totalitarne i autokratske politike ekspanzionizma, fašizma, nacizma i komunizma potekle iz Beča, Pariza, Berlina, Rima i Moskve, i da su žrtve bile vjernici i mali narodi. Zabrinjavajuće je, da zlo isključivosti ponovno nalazi plodno tlu u političkim strukturama naprednih i kulturnih društava Europe.

Gospođa Europa je skinula krinke, krinoline i perike, ali nije skinula licemjerje i višestruke standarde naspram demokracije, tolerancije i suživota u različitosti. Pokazuje se, da doktrina isključivosti i netolerancije nije svojstvena samo Balkanu i balkanskim narodima, već i Zapadnoj Europi, u samom srcu Europe, u Švicarskoj!

Uljudbena švicarska konfederaci-

ja Helvetia podigla je svoje podanike na referendum, sa zahtjevom „DA“ za ZABRANU izgradnje minareta, islamskog simbola vjere u Boga.

Očito je, da vlast kulturne i napredne Švicarske nije dorasla modernim globalnim stremljenjima, jer nemoralno je povezivati riječi „DA“ i „ZABRANA“. Dakle, u Švicarskoj imamo izrežirani referendum.

Švicarske vlasti pokušavaju iznaći opravdanja za zabranu minareta:

- Zabrana se odnosi samo na izgradnju novih, a ne i za postojeće minarete,

- Tvrde da „moraju zaštititi ljudska prava većine!!!“, pozivajući se na većinsku volju građana izraženu na demokratskim izborima,

- Pozivaju se na „Europsku kon-

venciju o ljudskim pravima", koja „ograničava javno promoviranje religija“.

Sva ova opravdanja nisu razlog, da bi se jednoj vjerskoj skupini uskratila prava, a drugim vjerskim skupinama garantirala prava.

Nedopustivo je, da se referendum provedi jedino u svezi islama i minareta. Ovo dokazuje da je 4,3 % muslimana u Švicarskoj u neravnopravnom položaju, u odnosu na ostale građane.

Danas u Zapadnoj Europi živi znatan broj muslimana: u Njemačkoj 4,9%, u Nizozemskoj 5,7%, u Francuskoj 5,9%, u Austriji 4,2%, u Velikoj Britaniji i Belgiji po 2,7%, u Danskoj i Švedskoj po 1,6%, u Norveškoj 1,3%.

Relativno najmanji broj muslimana u Europi živi u Italiji, Poljskoj i Hrvatskoj; manje od 0,1% od ukupnog broja stanovnika.

Međutim, i pored toga, u Rimu je najveća, a u Zagrebu je najljepša džamija u Europi.

Zanimljiv je podatak, da u Sloveniji živi 2,4% muslimana, u Srbiji (bez Kosova) 3,2%, dok je postotak muslimana u ostalim balkanskim državama znatno veći, u Bugarskoj 12,2%, Crnoj Gori 17,7%, Makedoniji 33,3%, Bosni i Hercegovini 40%, Albaniji 79,9%, a u Kosovu 89,6%.

Činjenica je, da manji ili veći po-

više vrši pritisak na Švicarsku, da prihvati EU standarde.

Na kraju ove analize, moramo naglasiti, da švicarske vlasti nisu smjele, niti trebale pokrenuti ovakav referendum, jer izgradnja je regulirana općim zakonom o gradnji, u što spadaju i vjerske bogomolje.

Radi toga moramo konstatirati, da je Švicarska vlast pala na ispitu, jer referendum je organizirala stranka na vlasti, što je za građane bio nedvojben poziv da podrže referendum.

Pokrenuta je i obujmna, nekorektna i neutemeljena medijska kampanja, koristeći se apstraktnim pojmovima, poput „islamskog fundamentalizma“.

stotak rasne, vjerske ili nacionalne manjine nije razlog za donošenje zabrana. Razlog se očito skriva u nečem drugom, i da raspisani referendum predstavlja skretanje pozornosti javnosti od nekih drugih problema koji muče švicarske vlasti;

- Strah od globalizacije, koja je nedavno nanijela veliku štetu švicarskom bankarstvu, kada su švicarske banke bile primorane skinuti „veo tajne“ sa računa,

- Širenjem fobije prema muslimanima, vlasti pokušavaju uspostaviti strožu kontrolu useljavanja stranaca,

- Otpor prema Europi, koja sve

Dodatno ulje na vatru pruža podatak, da su u nekim zemljama islamskog svijeta kršćani marginalizirani i u neravnopravnom položaju, a na Arapskom poluostrvu gotovo isključeni iz društvenog života. Zapadnoeuropske vlade su s pravom zabrinute, jer „ultra desnica“ u Danskoj, Nizozemskoj i Austriji već diže glas i aplaudiraju Švicarcima.

Umirujuće poruke dolaze baš od ugroženih, od vjerskih vođa iz islamskih zemalja, koje protestiraju i prebacuju Švicarskoj, da nisu položili test tolerancije, te pozivaju muslimane na miroljubive i demokratske reakcije.

Svjesni smo, da iz ovog referenduma mogu nastati nesporazumi koji bi štetili ne samo Švicarskoj, već bi mogli ugrožiti cjelokupne odnose Europe i islamskog svijeta.

Nadamo se, da bi smirivanju situacije i uspostavi ravnoteže mogao doprinijeti novoimenovani nadbiskup, Hrvat, Petar Rajič, koji je 2.12. 2009. ustoličen na mjesto apostolskog nuncija u Bahrainu,

Kuvajtu i Kataru, a za apostolskog delegata na Arapskom poluotoku (Saudijska Arabija, Emirati, Jemen i Oman), a mi vjerujemo, da će se poništiti rezultati švicarskog protu-minaretskog referenduma.

JA SAM HRVATSKI BRANITELJ KOJI NEMA NIKAKVIH PRAVA U REPUBLICI HRVATSKOJ

Ranko Boban Boban,
Koprivnica

Poštovani doktori i naši koji se borite za hrvatsku riječ ovako prolaze hrvatski branitelji iz Domovinskog rata. Iako optužen od nizozemskih vlasti i od Vlaisavlje-

vić Jadranke Kosor, sad sam bez ikakvih prava na život i na ljudsko dostojanstvo.

Iako je prodala dio naše Hrvatske ona ima veća prava nego ja koji sam u Domovinskom ratu bio od 20. prosinca 1990, dok je ona bila novinarka. Ja ću se dragi moji boriti, jer je meni Hrvatska sve.

Zato tko nama i meni vjeruje.

Zato vama svima hvala i neka vam je čestit Božić i nova godina iako obespravljen i omalovažavan diskriminiran neka se zna da sam živi veteran i branitelj koji nema nikakva prava u Republici Hrvatskoj.

REVIZIJA USTAŠTVA

Sretan i čestit Božić, vesela Nova 2010. Godina svima u uredništvu i svim Hrvatima!

Mile Boban -
froate@hotmail.com

Pošto su sada predsjednički izbori u Hrvatskoj šaljem Vam ovaj članak generala Drinjanina iz 1968. godine, da bi se vidjelo kako je on mislio.

Potrebe radi odlučila sam u cijelosti i doslovno prenijeti članak iz novina OBRANA, Glavnog Glasila Hrvatskog Narodnog Odpora. Molim drage i cijenjene čitatelje da pomno pročitaju članak, pobroje koliko je puta pisac spomenuo: Hrvatska, hrvatski narod, hrvatsku slobodu, hrvatsku nezavisnost, bilo u imenici, bilo u pridjevu. Također želim ovdje naglasiti da je pisac ovoga članka Ivo Graničar uistinu Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin. Maks Luburić je

mnogo pisao pod različitim imenima, ne da sebe sakrije, nego da sakrije trag svojim progoniteljima. On je pisao ISTINU onakvu kroz kakvu je on prolazio i kakvu je doživio i proživljavao. Zato je jako interesantno njega, Maksa Luburića, čitati. Bilo bi dobro da oni koji pročitaju ovaj članak usporede situaciju kada se je ovaj članak pisao pred Božić 1968. godine s današnjom situacijom u Hrvatskoj.

Riječ imaju novine:

"OBRANA"

Glasilo Hrvatskog narodnog odpora

Zadnje vijesti iz jubilarnog broja 100

UAF
voor vluchteling-studenten

Stichting voor Vluchteling-Studenten UAF
(University Assistance Fund)
Wilhelmijnapark 38, 3551 NJ Utrecht
Postbus 14800, 3508 SK Utrecht
Telefoon 030 - 252 08 35
Fax 030 - 252 18 99
E-mail secretariaat@uaf.nl
Internet www.uaf.nl

De heer R. Boban
Westerdreef 6
6602 NH WYCHEN

Referentie: A-19614/2852-2004 - sc-pe Utrecht, 15 oktober 2004

Geachte heer Boban,

Op 15 september jl. heeft de Beoordelingscommissie van het UAF-bestuur uw verzoek behandeld om als cliënt van het UAF te worden geaccepteerd. De commissie heeft uw verzoek afgewezen.

Zoals u bekend is, kan het UAF alleen hulp bieden aan vluchtelingen, dat wil zeggen aan personen die hun land moesten verlaten vanwege een gegronde vrees voor vervolging op grond van hun ras, nationaliteit, geloof, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

Het UAF baseert zich hierbij op het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen.

Ter onderbouwing van uw aanvraag bij het UAF heeft u samengevat het volgende naar voren gebracht. Van december 1990 tot 30 juni 1996 heeft u als vrijwilliger gediend bij speciale politie-eenheden, zogenaamde MUP-eenheden. U bent aanwezig geweest bij verschillende gevechten, maar u heeft daaraan niet deelgenomen, noch heeft u deelgenomen aan de etnische zuiveringen die tijdens of na deze gevechten werden uitgevoerd. Als politieman was het uw taak om na afloop van de gevechten plunderaars aan te houden. In 1996 werd u net als alle andere vrijwilligers ontslagen, waarna u een pensioen heeft gekregen van de overheid. In 1999 heeft er een onslag plaatsgevonden in Kroatië in de manier waarop door de bevolking en de politiek werd aangekeken tegen oud-strijders. Deze kwamen steeds meer in een kwaad daglicht te staan. Veel oud-strijders hebben zelfmoord gepleegd. In deze periode bent u meermalen door de geheime dienst verhoord over uw (vermeende) rol tijdens etnische zuiveringen tijdens de oorlog. U vreesde te zullen worden berecht. In 2001 heeft u een half jaar in Slovenië verbleven, alvorens naar Nederland te reizen met het plan om bij het Joegoslavië Tribunaal een getuigenis af te leggen. U kreeg hiertoe evenwel geen gelegenheid van het Tribunaal.

Bij de bepaling of iemand in aanmerking komt voor steun van het UAF wordt meegewogen of er een ernstig vermoeden bestaat dat de betreffende persoon direct of indirect betrokken is geweest bij een ernstig misdrijf of schendingen van mensenrechten, dan wel bij het creëren van een situatie waarin de vrijheid en veiligheid van derden ernstig in gevaar is gekomen.

Donaties: Giro 76300
Stadschulden: Giro 5713
Overigens: Giro 1126002 of ING Bank
Res. 69.97.60.399

Comité van aanbeveling: Prof. dr. Th. C. van Boven,
Prof. dr. P.J.D. Drenth, Prof. dr. u. L.O. Fresco,
Prof. mr. F.H. Koolman, Th. Olof, Dr. A.H.G. Rinnooy Kan,
Mr. M. van der Stoep, Mr. H.D. Tjeenk Wilink

MIR U RATU I RAT U MIRU

Ive Graničar

U pradavnini kao i danas tražio je ljudski rod put u cilju rješavanja mnogih pitanja, koja su se ticala njega, te ih je nastojao riješiti. Čovjek se je nastojao uzdignuti iznad svoje okoline, svojih dnevnih stvari i potreba, te je tražio i nastojao naći smisao i svrhu života, tražio je polaznu točku odakle je sve to - tražio je Boga.

Primitivni čovjek, koji je živio u spilji, imao je pojam o Bogu, te ga poštivao i prikazivao na svoj način, obožavajući vatru, sunce, te ostale prirodne sile.

Od svih tih pojava nije bio izuzet niti Hrvatski narod, koji je u svojem životu u pradavnini, stoljećima prije Krista bio pobožan, vjеровao u Boga na svoj način, što svjedoče ostaci brojnih hramova onoga doba.

Hrvatski narod danas slavi Božić na posebno svečan način. To je dan izmirenja, i taj lijepi običaj živi u hrvatskome narodu koliko je poznato više od deset stoljeća. Taj lijepi običaj sili nas sve Hrvate, kako u Domovini, tako i u emigraciji, da se svi mi zamislimo prigodom ovoga Božića, te da pokušamo uvesti Božićni mir u dušama svojim, zatim u emigraciji i u Domovini.

Potreba iziskuje od nas i sili nas na taj korak. Ako pogledamo današnju situaciju u svijetu, mi vidimo, da se svijet približuje anarhiji i općem rasulu. Ako se pođe tim putem dalje, opća katastrofa je neminovna. Komunističke fraze odviše su otrcane, da bi mogle išta pozitivno učiniti u pogledu općeg mira, a mi vidimo, da im nije niti stalo do toga, već jedino do prevlasti u svijetu.

Kršćanstvo se jedino suprotstavlja dekadenci našega vremena i nastoji da putem vjere spasi i prepородi suvremeno društvo.

Isus Krist kao Sin Božiji, rođen u Betlehemsnoj štalici, postavlja čovjekom, bio je historijska ličnost što potvrđuje povijest, bio je preporoditelj ljudskog roda, koji je utonuo u najteže opačine u vrijeme Kristova života.

Krist je donio ljudskom rodu puninu i smisao života, vratio je mir u duše ljudi. Ne postoji Bog radi ljudi, već ljudi postoje radi Boga. Nije Bogu potrebno, da ljudi vjeruju u njega, već je potrebno samim ljudima radi njihova života. Razlika među ljudima postoji radi toga, što su neki od njih imali sreću, da Boga upoznaju, dok drugi nisu imali te sreće, i još uvijek lutaju i tumaraju tražeći Boga i Njegov mir.

Hrvatski narod je religiozan, kao što je to bio i u davnini, te je našao mir u duši svojoj i to ispoljava prigodom velike svetkovine Božića. Neka i ovaj nadolazeći Božić bude prilika, da Hrvati u Domovini i u emigraciji postignu mir u dušama svojim!

Drugi dio hrvatskog naroda, koji je islamske vjeroispovijesti, slavi Boga na svoj način prema nauci svoje vjere. Premda je taj dio Hrvata različite vjerois-

Maks Luburić

povijesti od Hrvata katolika, među njima vlada sklad, te se nikada ne događa da Hrvati, vjernici jedne vjere ometaju vršenje vjerskih dužnosti vjernicima druge vjere, premda su pomiješani i žive zajedno, a često slave svi zajedno vjerske blagdane jedne i druge vjere. Tako je u krilu Hrvatskog naroda postignuta ekumenska snošljivost davno prije ekumenskog Koncila koji je zauzeo stanoviše, kakvo već davno postoji u praksi u hrvatskoj Bosni.

Hrvatskom narodu je potreban Božićni mir usred rata!

Kada bude taj i takav mir postignut među Hrvatima, tada se može pomišljati na uspjeh u borbi za slobodu Hrvatskog naroda. hrvatski narod se nalazi u borbi, u predvečerje teških i sudbonosnih događaja, koji će mu bezuvjetno donijeti posljedica. Te posljedice mogu biti dobre, a mogu biti i zle. To ovisi o volji i spremnosti hrvatskog naroda na rad i žrtve, koje će mu biti nametnute.

Događaji unutar hrvatskog naroda pokazuju preporod kod hrvatske mladeži u cilju hrvatske državne nezavisnosti, a ta se pojava najviše odražuje kod mladih hrvatskih intelektualaca. **Taj pokret mlade hrvatske generacije stavlja Jugoslaviju u pitanje.** Razvitak događaja izvan tako zvane Jugoslavije a na njezinim granicama, razvijaju se također u smjeru, koji stavlja Jugoslaviju kao takvu u pitanje.

Hrvatski narod u Domovini budno prati sve događaje, te nastoji svaki pokret iskoristiti u svoju korist. Sve to upućuje Hrvate u emigraciji, da zbiju svoje redove bez obzira na razliku u mišljenju, jer im je isti cilj: Sloboda hrvatskog naroda i uspostava samostalne Hrvatske Države. To je cilj kojemu ide Hrvatski narod u Domovini i emigraciji. U toj akciji će sudjelovati čitavi Hrvatski narod u Domovini i u iseljenoj Hrvatskoj. Netko više, netko manje. O tome koliko će tko biti spreman u danom času, ovisit će tok borbe za slobodu, kao i njezin uspjeh. Neka si nitko ne pravi iluziju, da će sloboda biti donesena na tanjuru. To je izvan svake sumnje.

Za slobodu i samostalnost svoje Države morat će Hrvatski narod doprinijeti velike žrtve. No sve te žrtve i sva zla, koja će Hrvatski narod morati pretrpjeti biti će male, ako ih se usporedi sa roboštvom, u kojem se sada nalazi Hrvatski narod, jer to roboštvo priječi Hrvatski narod njegovom napredku, te ga gospodarski i biološki uništava. Zato se Hrvatski narod treba spremati ubrzanim tempom za borbu, čiji ishod treba osigurati hrvatskom narodu slobodu i bolju budućnost kao slobodne Hrvatske Države.

U toj borbi ne treba imati mržnje prema nikome. Svaki Hrvat treba samo izvršiti svoju dužnost prema svojem narodu i prema svojoj Domovini. Tu treba slijediti svijetle primjere hrvatski boraca, koji su pali u borbi za Hrvatsku državu u drevnoj prošlosti kao i za vrijeme zadnjega rata. Treba slijediti primjere i onih boraca, koji nisu Hrvati, ali su pali za slobodu svojeg naroda protiv istog takvog neprijatelja, kojega ima i Hrvatski narod. (Ovdje treba naglasiti da je general Luburić mislio na one narode pod komunističkom kontrolom, kao što su Mađari,

Rumunji, Bugari, Slovaci i Česi, pa i drugi, opaska Domoljub).

Potrebno je sjetiti se tom prilikom hrabrih boraca Alcatraza, koji je bio svjetonik u borbi španjolskog naroda protiv najezde internacionalnog komunizma, u kojemu su bili zastupani današnji gospodari Jugoslavije, tlačitelji Hrvatskog naroda.

Treba se sjetiti tom zgodom i riječi hrabrog borca Antonia Rivera, koji je bio teško ranjen u Alcatrazu, a koji je rekao svojim suborcima: **"Pucaj, ali ne mrzi!"**

Borba Hrvatskog naroda za svoju slobodu ne proistječe iz mržnje, već iz osjećaja ljubavi i dužnosti prema Hrvatskom narodu i budućim hrvatskim pokoljenjima, kojima će sloboda biti životno pitanje.

S tim mislima, draga hrvatska braćo, želimo vam svima i to Hrvatskom narodu u Domovini i emigraciji Sretan Božić i Novu Godinu, a Hrvatima islamske vjeroispovijesti sretan Kurban Bajram sa napomenom da je potreban Hrvatskom narodu Božićni mir usred rata.

ČESTIT BOŽIĆ!

BAJRAM MUBAREK OLSUN!

SRETNA NOVA GODINA 1969!

Tako je mislio, razmišljao, sanjao i djelovao za slobodu Hrvatskog naroda hrvatski revolucionarac, Ustaša i vojnik Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN.

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (8. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

Ovi kompleksni beskičmenjaci pojavili su se iznenada i kompletno formirani, **bez bilo kakve karike ili prijelazne forme** između njih i jednoćelijskih organizama koji su bili jedini oblik života prije njih.

Richard Monastersky, urednik Earth Sciences, jedna od popularnih publikacija evolucionističke literature, izjavljuje sljedeće o "Kambrijskoj eksploziji" koja je došla kao jedno totalno iznenađenje za evolucioniste:

"Istraživači imaju otada otkrivene tisuće izvrsno sačuvanih fosila koji nude jedan kratak pogled unazad, u jednu prekretnicu u historiji života. Taj trenutak, prije nekih 550 miliona godina, upravo na početku Zemljinog kambrijskog razdoblja, označava evolucijsku eksploziju koja je napunila mora s prvim kompleksnim bićima na svijetu. U jednom treptaju geološkog vremena, planetom kojom su dominirale jednostavne životinje nalik na spužvu, **ustupio je mjesto jednoj planeti kojom vlada široka raznolikost sofisticiranih zvijeri**, životinja čiji srodnici još i danas nastanjuju svijet."

Kako je Zemlja odjednom postala preplavljena jednim tako velikim brojem životinjskih vrsta i kako su se ovi posebni tipovi vrsta mogli pojaviti **bez zajedničkog pretka** - pitanja su koja ostaju neodgo-

vorena od strane evolucionista. Zoolog sa Oxforda, Richard Dawkins, jedan od najistaknutijih zagovornika evolucionističke misli u svijetu, ovako komentira ovu realnost koja poništava same korijene svih argumenata koje on brani:

"Na primjer, kambrijski slojevi stijena, stari oko 600 miliona godina, najstariji su u kojima nalazimo većinu od glavnih skupina beskičmenjaka. I mnoge od njih **nalazimo u već naprednom stadiju evolucije**, u njihovom samom startu tj. odmah nakon što su se pojavili.

To je tako da pomislite da su bili usađeni tamo, bez bilo kakve evolucijske povijesti. Nepotrebno je reći, ova pojava iznenadnog usađivanja je oduševila kreacioniste."

Kao što je Dawkin bio prisiljen priznati, kambrijska eksplozija je jak dokaz za stvaranje zato **što je stvaranje jedini način da se objasni pojava života na Zem-**

lji u njegovoj punoj formi.

Douglas Futuyma, istaknuti biolog - evolucionist, priznaje ovu činjenicu i izjavljuje:

"Organizmi su se ili pojavili na Zemlji sasvim razvijeni ili nisu. Ako nisu, onda su se morali razviti iz prethodno postojećih vrsta, pomoću nekog procesa modifikacije. **A ako su se pojavili u jednom sasvim razvijenom stanju, onda su doista morali biti stvoreni od neke svemoćne inteligencije.**"

Sam Darwin je prepoznao ovu mogućnost kada je napisao:

"Ukoliko su brojne vrste koje pripadaju istom rodu ili porodici doista startale odjednom, ta činjenica bila bi fatalna za teoriju postanka putem polaganih modifikacija kroz prirodnu selekciju."

Kambrijsko razdoblje nije ništa više ili manje nego **"smrtonosni udarac" za Darwina.** Zbog toga, Švicarski evolucionist, paleontolog Stefan Bengtson, priznaje nedostatak prijelaznih karika dok opisuje kambrijsko razdoblje i kaže:

"Zagonetan (i zbunjujući) za Darwina, ovaj događaj nas još uvijek zasljepljuje."

Kao što se može vidjeti, **fosilni zapis ukazuje da živa bića nisu evoluirala iz primitivnih u napredne forme**, nego da su se umjesto toga pojavila iznenada, naprasno i u jednom savršenom stanju. Ukratko, **živa bića nisu postala evolucijom, ona su bila stvorena.**

HRVATSKA (AV)NOJEVSKA ELITA?

POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (4. dio)

Odžačka Posavina – travanj,
svibanj - Rat poslije rata

Stjepan Marčetić, Zadar

Na tom putu velika prepreka bilo je odžačko područje u Bosanskoj Posavini, što je natjerao generalštabске oficire na promjenu plana, tako da su zaobšli Odžak i krenuli prema sjeverozapadu. Uskoro je pao i Berlin, što je značilo kraj II. svjetskog rata, ali se Odžak još uvijek nije predavao partizansko-komunističkim vlastima.¹⁰

U isto to vrijeme 12. travnja 1945. godine 27. divizija 3. korpusa partizanske vojske dobila je naređenje da presiječe odstupanje neprijateljskih snaga u dolini Bosne, ka Brodu uz pomoć II. armije i 53. divizije, a sve s namje-

rom da pripremi teren 2. armiji kojoj je u njenom nadiranju na zapad trebalo osigurati nesmetane prometne, industrijske i druge preduvjete.¹¹

U tom vremenu zapovjedništvo vojske NDH uputilo je zapovijed Petru Rajkovačiću i Marku Tomušiću – Škici **da se s vojskom povlače prema Zagrebu.**

Rajkovačić je zapovijed primio 4. travnja. 1945. i odmah izvijestio sve okolne zapovjednike o njoj. Prema kazivanju preživjelog svjedoka Marka Marića¹² zapovijed je glasila otprilike:

"Ministar oružanih snaga NDH naređuje da se sva vojska povlači prema Zagrebu i dalje prema austrijskoj granici gdje će se predati Americancima, a dalje će se vidjeti što će biti."¹³

vojnika jer njihova rodbina ostaje sama i nezaštićena, zahvaljujući autoritetu Petra Rajkovačića zapovijed je ipak izvršena.

Do pred noć 4. travnja sve je bilo spremno za povlačenje, a narod se nakon zapovijedi o povratku kućama uputio na rijeku Bosnu koji je trebalo prijeći skelom i vratiti se svako u svoje seob. S narodom je krenulo i nekoliko bojovnika koji su već bili odbacili oružje i pokušali se vratiti kući, pa što im bude. **Odmah po dolasku na skelu i rijeku Bosnu, bojovnici su pohvatani i pobijeni pred narodom,** a narod je pušten kućama.

Bojovnici okupljeni u Vlaškoj Maloj tu noć 4. travnja po zapovijedi Petra Rajkovačića krenuli su ka Zagrebu.

Topografska karta Odžaka i okolice

Na osnovu te zapovijedi Baja Petar Rajkovačić naređuje da se istog dana sva vojska pripremi za pokret, te ponese svoje oružje i potrepštine za najmanje dva dana.

Da se sva vojska navečer u tšini povuče u selo Vlaška Mala, do velikog bunkera i to najkasnije do 12 sati navečer. Pokret prema Zagrebu planiran je oko 1 sat navečer.

Također je naređeno da se izbjeglo civilno pučanstvo istu noć vrati u svoja sela i u svoje kuće.

Iako uz protivljenje

¹⁰ Marijan ĐORDIĆ, Bosanska Posavina, Zagreb, 1999.

¹¹ Ahmed ĐONLAGIĆ, 27 istočnobosanska divizija, Beograd, 1983.

¹² Marko Marić rođen je 5.2.1928. godine u Dobrinji, općina Modriča, u Bosanskoj Posavini, od oca Ilije i majke Anđe, rođ. Lizatović iz Srnave kod Odžaka. Drugi svjetski rat dočekaao je kao dječak od 13 godina. U ožujku 1943. poput ostalih vršnjaka uključio se u Hrvatsku mladež. 2. rujna 1943. upućen je u vojne postrojbe redovite hrvatske vojske u Bosanskoj Posavini. U travnju i svibnju 1945. godine i on se našao u okruženju partizanske vojske između Svilaja, Pruda i Odžaka te kao svjedok svih događaja o svemu govori s dr. sc. Markom Babićem koji njegova svjedočanstva iznosi u knjizi, Bosanskoposavski Bleiburg – žrtve Burića štale u Garevcu, Vidovice -Zagreb, 2005.

¹³ Marko BABIĆ, str. 101.

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja knjigu:

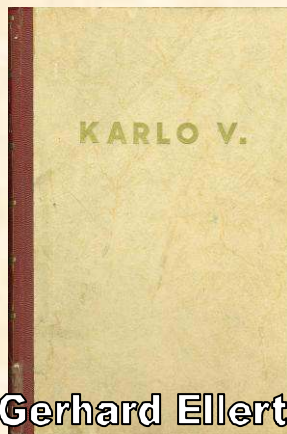

NOVO!

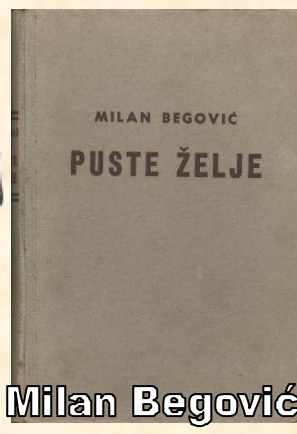
Cijena:
75,00 kuna

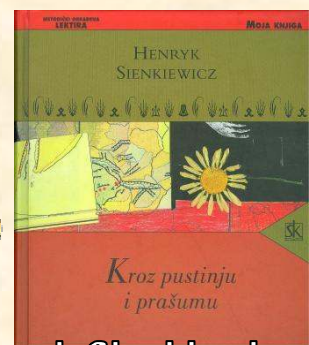
Iz ponude antikvarijata izdvajamo (cijene treba uvećati za troškove dostave):

Gerhard Ellert:
KARLO V.
100,00 kuna

Milan Begović:
PUSTE ŽELJE
45,00 kuna

Henryk Sienkiewicz:
**KROZ PUSTINJU
I PRAŠUMU**
75,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtje poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

ODMAH SMIJENITI JADRANKU KOSOR!

Ima li ičega čime je Jadranka Kosor zaslužila biti premijerkom RH?!

Josip Kokić, Zagreb

U ovih nekoliko mjeseci i neupućeni građani mogli su spoznati sav jad i bijedu Jadranke Kosor, koja je zauzela tako bitnu i značajnu funkciju za život jednog naroda. Za biti predsjednica izvršne vlasti, osoba mora imati izuzetnu biografiju s kojom se može podičiti i uliti povjerenje onima koje mora služiti u interesu općeg dobra. Što ta osoba može reći o sebi i svojem javnom djelovanju, a što bi bilo privlačno građanima biračima?

Može jedino uvjetno govoreći spomenuti svoje novinarsko razdoblje, kad je svojim plačljivim glasom naricala nad uciviljenim majkama koje su izgubile svoje najmilije u velikosrpskoj agresiji na državu Hrvatsku. Odavno vidimo da su to bile krokodilske suze, jer ta osoba u sebi nema ljubavi i posvećena je isključivo zadovoljavanju svojih osobnih interesa. To je osoba koja je u ladici držala peticiju za proglašenje Dana sjećanja na Vukovar koju sam uručio,

tada 1998. godine predsjedniku Hrvatskog Sabora gosp. Pavletiću. Nije je prosljedila u saborsku proceduru skoro punu godinu dana, kako bi konačno zaživjela na državnoj razini.

Vladimir Šeks je bio predsjednik Odbora za Ustav i politički sustav. Kad sam uvidio taj besramni otpor jednom Vukovaru i sjetio se njenih lažnih naricaljki, došao sam u Hrvatski Sabor i tada s HSLSom htio održati konferenciju za novinstvo tisak želeći ih javno potaknuti. Doživio sam nešto krajnje neljudsko. Gospodin Pavletić naredio je zabranu te konferencije, a mene su izbacili iz Hrvatskog Sabora sa šest čuvara, tri sa jedne strane a tri sa druge do izlaza.

Tada sam u hodniku sreo zastupnika Ivana Ninića i rekao mu, gle što mi čine? Uzvratilo mi je, pa što se čudiš, prije su te hapsili oni, a sada ovi. Vidjelo se da je čuvarima bilo krajnje neugodno. Mediji su sve to popratili na vratima Hrvatskog Sabora s nevjericom.

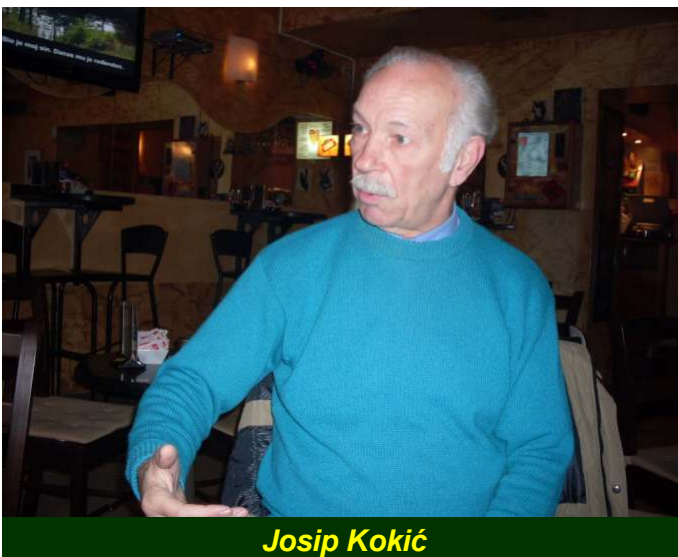
Bilo je to potkraj 1998. nakon toga sam odlučio štrajkati glađu u Vukovaru o Uskrsu, što sam i učinio punih devet dana. Šestog dana Kosorica, jasno iznenađena mojim činom sazvala je sve braniteljske udruge i uz njihovu jednoglasnu suglasnost uputila peticiju u proceduru, promijenivši je umjesto, Dan sjećanja na Vukovar u Dan sjećanja na žrtvu Vukovara 1991, samo da to bude njihova ini-

cijativa, jer eto narod ne bi znao pa ni sami Vukovarci da je to baš bilo 1991. godine u studenom.

Meni nitko, a Branko Borković posebice, nije javio da mogu prestati sa štrajkom. Upravo sam došao na tu ideju kad je On nastupio u emisiji Branimira Bilića, pa su me prisilili još tri naredna dana štrajkati glađu. Da nije bilo Mate Šimića, predsjednika prognanika ne bi ni tog devetog dana saznao. Toliko o Borkovićevom moralu, a da ne spominjem **njegov odlazak, bijeg iz Vukovara prije samog pada, a da o tome nitko nije znao.** Jedna vidna posljedica tog bijega jest pogibija u predjelu Lužca, mislim 17 branitelja, koji su ostali bez zaštite od strane Vukovara, pa su upali u zamku. Takav čovjek danas drži na HTV-u prodike jednom časnom Milanu Ramljaku.

Nije ni čudo, pa On je Mesićev miljenik. Bilo je nužno opisati ovaj dubinski slučaj.

Idemo dalje o našoj vječno nasimijanoj Jadrančici. Kako su mediji izvijestili bila je **đak Kumrovačke škole, članica Pokreta za Jugoslaviju.** To su dvije važne političke odrednice, kako bi shvatili, pogotovo njeno današnje ponašanje u služenju MZ i po najnovijem nazivu Jugosferi. Ta čaša se je upravo prelića ovih dana **kad je po njenom nalogu policija upadala u stanove branitelja i generala koji su stvorili državu,** pa i jednoj takovoj personi omogućili obnašanje jedne tako važne funkcije. Čak ima obraza tvrditi kako o tome nema pojma, ali ovaj put bez osmjeha. I crnom vragu bi služila za zadovoljavanje svojih patoloških ambicija. Kad gledam onu reklamu na tv-u sa zbornim aaaaaaaaaa... od ushiće-

Josip Kokić

nja vidjevši pune ormare ženskih cipela i na drugoj strani karlovačkog piva, sklon sam vjerovati kako Jadrančica ima čak 365 odjevnih kompleta, kao u godini dana a ostalo da i ne spominjem. Čovjek samo može zaključiti i misliti kako bi ta osoba **morala pod HITNO barem od svoje stranke biti**

opozvana i izbačena ovim posljednjim činom upada jadne policije u stanove branitelja, i koga sve naša jedna policija mora slušati. Sve ovo napisano je sasvim dovoljno da više ne nasjedamo na njene puste izjave i komentare od ranog jutra do kasne noći.

Oh, zaboravio sam spomenuti da su i **Jadranka i Šeks u vrijeme bahatog i nabogaćenog Štenгла, tada jedinog gradonačelnika u Europi koji je živio izvan grad u kome stoluje, postali počasni građani Vukovara.** Sve što bi još mogao napisati bilo bi doista suvišno.

PROPOVIJED POVODOM 10. OBLJETNICE SMRTI dr. FRANJE TUĐMANA

dr. sc. mons. Mile Bogović

Subota, 12. prosinca 2009.

Homilija mons. Mile Bogovića sa svete mise u crkvi Svete Mati Slobode povodom 10. obljetnice smrti dr. Franje Tuđmana

Prošlo je deset godina od one vijesti koja nas je sve potresla - da je umro naš Predsjednik. Hrvatska je bila u dubokoj tuzi i iskrenoj molitvi, ali s osjećajem zahvalnosti u srcima što smo imali takva čovjeka, državnika, predsjednika. S tim osjećajima zahvalnosti i molitve okupljali su se Hrvati i drugi hrvatski građani na njegovu grobu i na drugim mjestima, a večeras smo se okupili u ovoj crkvi zajedno s članovima obitelji Tuđman kojima i ovaj put želimo posvjedočiti svoju poštovanje i iskrenu sućut.

I. Izbori

U svojoj poruci za predsjedničke izbore, naši biskupi su dali do znanja kakav bi predsjednik trebao biti a kakav ne bi smio. Mnogi su tu izjavu komentirali kao da su biskupi imali pred sobom određenu osobu kada su isticali kakav predsjednik ne bi smio biti. To su, dakako, senzacionalistička nagađanja. No, nema sumnje da su se

mnogi od nas, tražeći osobine dobrog predsjednika, prisjećali jednoga kojeg smo imali, za kojega smo Bogu zahvalni i za kojega se i večeras ovdje molimo.

To je dr. Franjo Tuđman. Donijet ću nekoliko citata iz te poruke:

„Crkva, sa svoje strane, smatra hvale i poštovanja vrijednim djelo onih koji se radi služenja ljudima posvećuju dobru države te na sebe uzimaju teret odgovornosti.

U skladu s time, mi vas, dragi vjernici, potičemo da između kandidata izaberete onu osobu koja svojim životom i javnim djelovanjem najviše odražava državničku mudrost i sposobnost.

Predsjednik Države, odgovorno predstavlja cjelokupnu hrvatsku

stvarnost, vodeći brigu da svojim pristupom i stavovima očituje ponajprije ljubav prema Domovini. Upravo njegova ljubav prema svemu što zovemo 'dušom' hrvatskoga naroda i države jamči da će kao predsjednik posvetiti brigu vrijednostima naše nacije i promicanju sadržaja i simbola tih vrijednosti. Očekuje se da on mud-

ro i dosljedno vrjednuje vanjska očitovanja državnosti, osobito ujedinjujući nutarnju snagu naroda - u Domovini i inozemstvu - davanjem važnosti spomen-danima, znakovlju i zalaganju da se drugima prenesu dragocjenosti na kojima je izgrađena suverena hrvatska Država i njezin nacionalni identitet.

Predsjednik je jamstvo nacionalnoga jedinstva, sloge i skladnoga suživota svih građana. Zato mora pomno izbjegavati sve čime bi mogao stvoriti dojam da je predstavnik samo nekih građana i njihovih nazora, jer bi time zanemario cjelinu hrvatskoga bića, izrasloga na kršćanskoj baštini...

Predsjednik je uporišna točka za čuvanje neovisnosti Republike Hrvatske i ni jednim svojim pos-

tupkom ne smije dovesti u pitanje njezinu teritorijalnu cjelovitost, osobito davanjem ustupaka na račun državne suverenosti radi postizanja kratkoročnih gospodarstvenih ili drugih ciljeva. U pripremanju ulaska naše države u europske integracije i razne oblike međunarodne suradnje, obveza je predsjednika prepoznati na koji se način treba čuvati hrvatska suverenost i prepoznatljivost njezinih vrijednosti."

Osobno smatram da smo u dr. Franji Tuđmanu imali takva predsjednika.

II. Pomirenje

Franjo Tuđman radio je na tome da se u Hrvatskoj ostvari ono što treba biti ideal svakog religijskog i humanističkog nazora. To je pomirenje. Strategija pomirenja nije kod njega samo pragmatičke, nego i načelne naravi. Pragmatičnost je u tome što bez pomirenja nema samostalne hrvatske države, cilja Tuđmanova djelovanja. No pri tome nipošto ne nasjeda geslu: *Finis sanctificat media* (cilj posvećuje sredstvo). On vjeruje da se cilj može ostvariti poštenim putem, otkrivajući istinu o našoj prošlosti i pružajući ruku pomirenja svima koji streme za istim ci-

ljem. Tuđman ne traži samo politički uspjeh, on traži pobjedu istine. Inače bi ostao politikant, a ne veliki političar i državnik.

Tuđmanova ideja pomirenja nije bila početno motivirana njegovom kršćanskom sviješću. Kršćanski način pomirenja veoma je zahtjevan jer traži temeljitu unutarnju preobrazbu. No i kao znanstvenik sve se više približavao tom kršćanskom modelu pomirenja. On je volio iskreno svoj narod, proučavao je njegovu povijest, vodio ga u njegovoj sadašnjosti i osvjetljavao put u budućnost. Proučavajući njegovu povijest i radeći na njegovoj boljoj budućnosti, on je osjetio da je kršćanstvo bila njegova snaga i da to treba biti u budućnosti. Imao je veoma razvijen osjećaj cjeline.

Otuda i ona strast u traženju načina kako je ostvariti. On govori o hrvatskom biću. Taj govor nadilazi čisto znanstvene prosudbe. Taj govor je nakon 1945. potpuno nestao iz političkog rječnika. Također se među političarima izgubio onaj osjećaj da to biće treba čuvati; izgubila se odgovornost za hrvatski narod. Tuđman je to biće osjetio i zato je mogao otići dalje od drugih, bez kolebanja, iako je

ulazio u rizične situacije. Mogao je zato osjetiti želju većine Hrvata. I on ju je bio u stanju formulirati kao svoj i nacionalni program. Po njemu, to hrvatsko biće nije imalo pravi okvir za rast. Treba mu ga stvoriti u samostalnoj državi.

To biće osjećaju samo velikani. Osjetio ga je uz Tuđmana i Ivan Pavao II. No i narod je instinktivno osjetio da se može na njih osloniti. Ta komunikacija nadilazi svaku političku tehniku. Svoju ljubav znali su saopćiti narodu i narod ju je prepoznao i uzvratio.

Tuđman uspijeva vidjeti i cijeniti prave vrijednosti na svim stranama. Budući da se ostvarenje njegove ideje za samostalnom hrvatskom državom odvijalo u teška ratna vremena, mogao je netko dobiti dojam da njegovo hrvatstvo i svjetonazor nisu u stanju mirno supostojati s drugim nacijama i drukčijim ideologijama.

Na tu kartu mnogi i danas igraju, u domovini i inozemstvu, koji mu žele osporiti prave državničke i demokratske kvalitete. Vjerujem da je Tuđmanova vizija hrvatske države bila takva da se u njoj mogla lako prepoznati i cijeniti svaka prava vrijednost, bez obzira na svoje nacionalno, vjersko ili ideološko porijeklo. Hrvatsko društvo nakon njega u tom smislu je znatno nazadovalo.

III. Tuđman i Sveta Stolica

Imao sam čast biti u njegovoj pratnji za vrijeme izložbe o Hrvatskoj u Vatikanu 28. listopada 1999., četrdesetak dana prije smrti. Liječnici su mu branili da ide na taj put. Vjerojatno bi odustao da je to bio bilo koji drugi put u inozemstvo. No bila je riječ o putu u središte kršćanstva iz kojega je njegov narod stoljećima dobivao snažnu potporu, bila je riječ o otvaranju izložbe koja će u

tom središtu predstaviti Hrvatsku u bogatstvu njezine baštine, bila je riječ o susretu s velikim prijateljem Hrvata i Hrvatske - s papom Ivanom Pavlom II. Gledao sam ga kako je više nošen nego se nosio po vatikanskim hodnicima.

Slično kao što je Papa i kroz svoju bolest i nemoć na svojim putovanjima očitovao svoju ljubav prema ljudima, tako je i Tuđman u tom času jasno očitovao što je sve spreman učiniti za svoj narod. U svojoj duhovnoj oporuci, kako neki nazvaše njegov tadanji govor, među ostalim reče:

„Potpora Svete Stolice znanstvenom uzdizanju i djelovanju hrvatskih umjetnika i znanstvenika, bila je trajna i od povijesne vrijednosti za razvitak hrvatskog nacio-

nalnog bića... Ovakva velebna izložba kojom se Hrvatska pokazuje svijetu ne samo da se održava u svom prirodnom ambijentu - Vatikanu, već je i kruna odličnih odnosa i razumijevanja koje povezuje Hrvatsku i Katoličku crkvu.“

Hrvati trebaju biti Bogu zahvalni što su koncem 20. stoljeća imali jednog Franju Tuđmana, koji je Hrvatsku stavio iznad svih svojih ljubavi („Sve za Hrvatsku - Hrvatsku ni za što!“) i što je u to vrijeme na čelu katoličke Crkve bio veliki Ivan Pavao II., iskreni prijatelj Hrvatske. Smatram da njih dvojica po ljubavi prema Hrvatskoj nadmašuju svoje pretходnike: Branimira i Ivana VIII., Tomislava i Ivana X., Zvonimira i Grgura VII.

Svoj govor na otvaranju spomenute izložbe, Tuđman je završio riječima:

„A tko je bolje mogao ... dati nam ohrabrenje, od samoga Svetoga Oca kada je, odlazeći iz Hrvatske, rekao: Neka Bog udijeli Hrvatskoj mir, slogu i ustrajnost u zauzimanju za opće dobro.“

Tim Papinim riječima završio je Franjo Tuđman 28. listopada 1999. svoj govor u Vatikanu, a tim riječima želim i ja završiti ovaj govor u crkvi Svete Mati Slobode povodom obilježavanja desete obljetnice smrti utemeljitelja hrvatske samostalne države i njezinog prvog predsjednika dr. Franje Tuđmana.

NI DANAS SE NE SMIJE RASKOPATI ČAZMANSKA ŠUMA

Branko Stojković, Bjelovar

Hrvatska se 10. prosinca 1999. oprostila od svoga prvog predsjednika dr. Franje Tuđmana, koji je umro nakon dugotrajnih pokušaja liječenja. Njegovo je posljednje počivalište na groblju Mirogoju uz crkvu Krista Kralja, na početku glavne mirogojske aleje.

U povodu 10. godišnjice smrti prvoga hrvatskog predsjednika izaslanstvo HDZ-a, u kojem su bili članovi Predsjedništva predvođeni predsjednikom HDZ-a Jadrankom Kosor, položilo je jutros vijenac na Tuđmanov grob na Mirogoju. U izaslanstvu je bio i donedavni predsjednik HDZ-a te sadašnji počasni predsjednik stranke Ivo Sanader. Vijence su položile i braniteljske udruge, županijsko izaslanstvo HDZ-a i Grada Zagreba.

Predsjednica HDZ-a Jadranka Kosor istaknula je kako je želja Franje Tuđmana od početka njegova političkog angažmana, od osnutka HDZ-a i otkako je stao na čelo hrvatske države bila europski put Hrvatske. To je sanjao, to je nastojao ostvariti i mislim da smo mi na kraju ostvarenja toga puta, rekla je Kosor. HDZ je godišnjicu smrti Franje Tuđmana obilježio i komemoracijom u rodnoj kući prvoga hrvatskog predsjednika. U Velikom

Trgovišću okupili su se članovi središnjih stranačkih tijela.

U zagrebačkoj katedrali, na misi za Domovinu u povodu 10. obljetnice smrti prvog hrvatskog predsjednika, zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić u propovijedi je među ostalim govorio o ulazi Franje Tuđmana u demokratskim promjenama, njegovoj osobnoj žrtvi, ali i vremenu koje je nastupilo nakon njegove smrti.

Danas, na desetu obljetnicu smrti predsjednika samostalne hrvatske države, dr. Franje Tuđmana, u sabranosti i molitvi dublje promišljamo o svojoj nedavnoj povijesti. Osjećamo da se u njezinu predstavljajući programatski događaju iskrivljavanja i da se ne prestaju skladati melodije po notama onih

koji misle da se istina može zaustaviti po diktatu novih silnika, kazao je, među ostalim Bozanić.

Zašto se ratni zločini Franje Tuđmana i danas skrivaju. Bilo je to u Drugom svjetskom ratu, tj. potkraj 1945. godina, kada je Franjo Tuđman dao poubijati oko 3.000 ljudi u Čazmanskoj šumi. Negdje 1997. godine počela su iskopavanja leševa - ali ubrzo su radovi zaustavljeni. Po naredbi ni do dan danas nije se smjelo taknuti u to područje.

No, Franjo Tuđman je umro, ali njegova žena Ankica može se prisjetiti - kao osobna tajnica partijskog oficira Franje Tuđmana, a poslije, kao i vlastita supruga... Zašto se skriva prava istina o prvom predsjedniku Hrvatske? Nika-

da nitko nije odgovarao za taj masovni zločin. U nikakvim knjigama i Zbornicima nije zapisano da je **Franjo Tuđman stolovao u Čazmi i tamo sa svojom partijskom jedinicom imao štab.** Iz osobnih memoara, odnosno iz knjige "Kako sam upoznala Franceka" Ankice Tuđmana, može se saznati - tko je bio Franjo Tuđman... On nam je bio predsjednik i tobože - on nam je stvorio državu. Većina onih koji se njemu klanjaju - razbojnici su, lopovi i zločinci...

Vidimo dobro danas kakvu Hrvatsku je Franjo Tuđman i HDZ-e stvorili. Što je najgore i dalje živimo u bolesnim lažima i mnogi neće sagledati istinu...

"TOPNIČKI DNEVNICI" SONET IN BLANK VERSE BY SERGE BRAMMERTZ

prof. Marijan Krmpotić,
Zagreb

Englezkom Blank Versu (engl.= *praznim stihovima*) - u kojim glavni Tužitelj iz Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY) u Den Haggu Serge Brammertz papagajski krasnoslovi sonet o "Topničkim dnevnicima" - manjka milozvučje.

Jerbo, zapravo, još se uvijek točno ne zna što je sve od dokumenata razneseno 2000 god. iz Predsjedničkih Dvora na Pantovčaku 241, budući da je Stjepan Mesić, čim se uselil na Pantovčak, **djelio dokumente uokolo, pa bi nje-ga trebalo pitati za sudbinu onoga što potražuje Haag** - kaže Josip Đakić, predsjednik Hvi-dre (HDZ) u Vjesniku od 10.12.2009. Naime, Stjepan Mesić dopustil je stranim agentima i

novinarima da opljačkaju privatnu pismohranu prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana. Iz pismohrane u Predsjedničkim Dvorima oni su razgrabili i odnijeli sve transkripte čak i one okvalificirane kao "državna tajna". S druge pak strane, Ivica je Račan, dok je bil predsjednikom Vlade, dopustil je da se iz vojnih i pismohrana hrvatskih obavještajnih službi, privatnim kanalima, čak kamionima, na veliko odvoze dokumenti o "Oluji" u Den Haag na ruke Tužiteljstvu Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju.

Novinarica Vesna Kljajić u TV emisiji Noćna mora 17.11.2007. to potvrđuje, izjavivši urbi et orbi: **"Račanova koalicijska vlada**

dr. Franjo Tuđman
10. prosinca 1999. - 10. prosinaca 2009.

davala je obilno dokumente Tužiteljstvu u Haagu za obtužnice protiv Hrvata". Dokumenti su u Den Haag stizali u ta-

ko obsežnom broju da je Tužiteljstvo iz Den Haaga poslije često vraćalo mnoštvo tih dokumenata natrag u Zagreb Goranu Graniću, podpredsjedniku Račanove koali-
cijske Vlade zaduženom za suradnju sa Sudom u Den Haagu – da Vlada potvrdi njihovu izvornost. OPAZKA: **Tko može jamčiti da među tim dokumentima nisu bili i topnički dnevnicima o granatiranju Knina u Oluji?** Pa, ako ih je uopće bilo, onda su oni zacieo već u posjedu haažkog tužitelja Sergea Brammerta zajedno s ostalim dokumentima koje su dovezeni iz Zagreba u Haag. Ako, pak, tužitelj Serge Brammertz tvrdi da ih on nema – možemo ga upitati, a na temelju čega je onda Tužiteljstvo podignulo optužnicu protiv generala Ante Gotovine za prekomjerno granatiranje Knina u Oluji? Kako uopće glavni Tužitelj u Haagu zna da "ti dnevnicima" postoje, ako već nisu u njegovoj ladici? Nu, tužitelju Brammertzu ne trebaju ti i takvi "Topnički dnevnicima" koje on već ima, jerbo ne odgovaraju nakani Tužiteljstva. Ne odgovaraju svrsi – zato jerbo **potvrđuju da Knin u Oluji nije bio prekomjerno granatiran.** Pače da je za Oluje u Kninu od granatiranja poginula samo 1 (slovima: jedna) civilna osoba.

Naime, unatoč brojnim svjedočima obrane koji to izričito poriču i unatoč video dokumentaciji koja to nedvojbeno pokazuje, Serge Brammertz – htjel bi od Vlade RH da mu pošalje "Topničke dnevnicima" koji kazuju da je Knin za Oluje bil prekomjerno granatiran, pa, baš takve "Topničke dnevnicima" Vlada RH mora tražiti dok ih ne nađe. Bez njih Sud u Den Haagu – kako bi zadovoljil antihrvatsku političku nomenklaturu u zapadnoeuropskoj zajednici – hrvatske generale ne može osuditi da su u

zajedničkom zločinačkom podhvat u etnički očistili Krajinu i Knin kako je to prorekal da će se zbiti lažni prorok Ivica Račan još 1990., kad je HDZ podlo nazval "strankom opasnih namjera" (hrv = *nakana*. **Komunjare nikada nisu naučile Hrvatski**).

Da pokaže da je došlo do etničkog čišćenja kakvo se njima u Tužiteljstvu hoće, glavni Tužitelj je iz Zagreba za svog svjedoka dovel gospodina Žarka Puhovskog koji će to svojim znanstvenim pokazateljima i potvrditi. Gospodin Žarko Puhovski je u Zagrebu poznat kao **uvaženi mudroslov iz političke filozofije i osnivač stranke jugoslavenskih nacionalista**, t. zv. "*Ujedinjene jugoslavenske demokratske inicijative*" (UJDI). Taj je gospodin, također, i od prije poznat kao **stručnjak za srboslavsku svjedočenja**. Već 1971. pristrano je svjedočil protiv Dražena Budiše i hrvatskih studenata zbog studentskog štrajka. On će i na Sudu u Den Haagu izmudrijati da je on u stručnim knjigama pročitil da se seljak seli sa svog grunta samo kad je u strahu za život svoj

i svoje obitelji. A Srbi iz Krajine su se, po naređenju iz Beograda, pred Oluju iz straha vratili natrag u Srbiju. I na temelju tog izseljenja je onda prosvjetitelj Žarko Puhovski i Sud poučil da je to bilo etničko čišćenje Srba iz Hrvatske. Samo – glavnom Tužitelju Sergeu Brammertzu sada nedostaju takvi "Topnički dnevnicima" koji potvrđuju rieči svjedoka Tužiteljstva didaktičara Žarka Puhovskog.

Glavnom Tužitelju Sergeu Brammertzu preostaje još samo da pritisne Vladu u Zagrebu da ih nađe. Nu, kako naći nešto čega, očito, u Hrvatskoj nema? Pa, kako one "Topničke dnevnicima" koji se poklapaju s kazivanjima Žarka Puhovskog ni nakon nekoliko strogih upozorbi Vladi u Zagrebu – još nije dobil, glavni Tužitelj Haažkog Suda na sjednici Vieća Sigurnosti kritiziral je Vladu RH i pozval ju da hitno poduzme sve potrebne mjere za sveobuhvatnu izragu u pronalaženju za njega "Topničke dnevnicima" iz Oluje – inače, Hrvatska ostaje i dalje blokirana glede ulazka u EU, dok se ne pronađu "Topnički dnevnicima" koje traži glavni Tužitelj Haažkog Suda –

píše Jutarnji list 17.11.2009. Vlada RH osnovala je čak radnu skupinu za potragu za topničkom dokumentacijom kako bi se prebrodila blokada pregovora s EU. Akcije koje Vlada RH poduzima trebale bi Vieću Sigurnosti biti dokazom da Vlada RH odlučno traži "Topničke dnevnik" za Sergeja Brammertza i tako surađuje sa Sudom u Haagu. Nu, pretresi kuća bivših djelatnika HV-a i MORH-a po Hrvatskoj i privođenja na razgovore generala i branitelja u kojih su tobože ti dnevnik, izazvale su veliku ogorčenost građana. Zbog takve grube akcije hrvatskih vlasti u potrazi za "Dnevnicima" Gotovini odvjetnici prekidaju suđenje. Objavili su štrajk. Umirovljeni general Rahim Ademi izrazio je obće mišljenje 9.12. 2009. kada je za Novu TV rekao: *"da je to samo teatar za Europu i zamagljivanje javnosti"*. Mladen Bajić, državni odvjetnik RH, kako piše Večernji list 10.12.2009. kaže *"kako je on osobno izložen velikom Brammertzevu pritisku koji traži dizajniranje optužnica protiv Gotovinih ljudi"*, što je u Vjesniku 11.12.2009. demantiral. Nu, kako se čini baš takvih "Topničkih dnevnika" kakvi se hoćeju glavnom Tužitelju u Den Haagu – u Zagrebu još nema. A, čini se, još ih nema ni u cijeloj Hrvatskoj. S druge strane, njihov manjak može biti Brammetzu važan, ako

bude moral pred određenim protuhrvatskim krugovima u Engleskoj stvoriti alibi za neuspjeh optužnice.

Nu, ako, poslije svih pozitivnih svjedočenja u prilog hrvatskih generala, Sudsko Vieće Tribunala u Den Haagu (16. 12. 2009.) pod predsjedništvom nizozemskog sudca Alphonsa Oriea ne potvrdi da Vlada Hrvatske izpunjava obvezu dostave dokumenata, ili možda čak da "Topnički dnevnik" nisu više nužni za donošenje pravorijeka; ili ako Washington ne uplete svoje prste u odluku Vieća Sigurnosti i Vieće Sigurnosti ne odbije izvješće glavnog haažkog tužitelja Sergeja Brammertza u kojem kritizira Hrvatsku za nesuradnju s Haažkim Sudom – a istodobno hvali Srbiju za suradnju sa Sudom iako mu još duguje generala Ratka Mladića i magazinera Gorana Hadžića – onda *"Ništa bez Dnevnika"* piše u Teletekstu HTV 7.12.2009. str. 123.

Naime, zbog nesuradnje sa Haažkim Sudom Velika Britanija, Nizozemska, Belgija i Finska odbijaju deblokirati pregovore o pristupu RH u EU dok Hrvatska ne zadovolji zahjev haažkog glavnog Tužitelja. A Nizozemska koja je napokon digla svoj veto za potpisivanje Ugovora o partnerstvu i suradnji sa Srbijom, najavila je kroz usta svog ministra vanjskih poslova da ne vidi mogućnost skorog otvaranja poglavlja o Pravosuđu s RH – jerbo Hrvatska još uvijek nije napravila što se od nje očekuje.

Prema tome – u zaključku – ako Hrvatska hoće da Velika Britanija, Nizozemska, Belgija i Finska

dignu blokadu (još jednu u nizu) za ulazak Hrvatske u EU, onda **Vlada u Zagrebu mora "sačiniti", izfabricirati (fol pronaci) baš takve "Topničke dnevnik" koji će zadovoljiti glavnog Tužitelja Sergeja Brammertza.** General Ante Gotovina bit će zatim osuđen kao ratni zločinac na veliko zadovoljstvo određenih protuhrvatskih struktura u zapadnoj međunarodnoj zajednici, t.j. svih onih koje na sve moguće načine koče i odugovlače ulazak Hrvatske u EU kako bi se ostvaril britanski plan o izjednačenju krivnje za rat i na njegovu temelju izpunilo i "načertanje" o zajedničkom regionalnom ulazku svih zemalja Jugosfere u EU pod vodstvom Beograda. Tako bi Hrvati ostali na Zapadnom Balkanu za kaznu što su porazili njihova saveznika srboslavskog agresora u obranbeno osloboditeljskom Domovinskom ratu za svoju nezavisnost.

Ne će biti baš tako! Valjda put Hrvatske u EU ne će ići britanskim Jugosferom preko Beograda, kako su nam namienile diplomacije nekih zapadnoeuropskih država, nego preko Washingtona. Naime, da se ne zaboravi, među pozvanim stranim gostima na drugoj inauguraciji Stjepana Mesića u Zagrebu 2005. nazočil je i predsjednik Srbije Boris Tadić. Poslije Mesićeve svečane prisege, kako je to zabilježila kamera HTV-a, Mesiću je pristupil Boris Tadić i rekao nakon čestitanja: **"Onda zajedno ćemo u Europu"**. Premda je to bilo izglednim poslije Zagrebačkog Summita zemalja EU u Mesićevoj režiji 2000. godine kad se splelo klupko zvano Zapadni Balkan, danas s olakšanjem možemo reći da smo sigurni da ćemo u Europu ući – ali bez Mesića i bez Tadića.

A MEMORIAL TO COMUNISM'S VICTIMS (1. dio)

by **Jamie Glazov** – Odabrao: **Bogdan Liski**, Oregon, USA

Krajnje je vrijeme da i u Hrvatskoj već jednom rasčiste sa zločinima komunista. Pozdrav,

Bogdan

Posted by [Jamie Glazov](#) on Dec 15th, 2009 and filed under [FrontPage](#). You can follow any responses to this entry through the [RSS 2.0](#). You can leave a response or trackback to this entry

Jamie Glazov is Frontpage Magazine's editor. He holds a Ph.D. in History with a specialty in Russian, U.S. and Canadian foreign policy. He is the author of Canadian Policy Toward Khrushchev's Soviet Union and is the co-editor (with David Horowitz) of The Hate America Left. He edited and wrote the introduction to David Horowitz's Left Illusions. His new book is United in Hate: The Left's Romance with Tyranny and Terror. Email him at jglazov@rogers.com.

Frontpage Interview's guest today is Alide Forstmanis, the chair of Tribute to Liberty, a new organization based in Toronto that seeks to have a memorial built in Ottawa to the Victims of Communist Crimes, by November 2010.

FP: Alide Forstmanis, welcome to Frontpage Interview.

Forstmanis: Thank you, I am grateful to FPM for this opportunity to inform its readers about Tribute to Liberty.

FP: Tell us about this memorial you are planning.

Forstmanis: We want a memorial built in our nation's capital Ottawa to the victims of communism, a commemoration to the more than 100 million who were subject to the denial of their fundamental rights and freedoms, to torture, to deprivation, and to murder.

We are doing our utmost to have it ready next year. You might ask, why the rush? It took 15 years to complete a similar monument in Washington DC. The answer is very practical: we do not have those years available here. The fact is that many of the Eastern European victims of communism have passed on and those who are still alive are getting very old. We would like as many as possible of them to have a chance to see the monument. The 20th anniversary of the fall of the Berlin wall in November has re-inspired our cause.

FP: What is your own personal background that explains your dedication to this issue?

Forstmanis: Both my parents are Latvian, but I was lucky to grow up in Sweden. Almost all of our relatives stayed in Latvia and some were also sent to Siberia. Living in Sweden I envied those that had cousins or other relatives living nearby, as we were just the four of us – my parents, my brother and me. I missed growing up with an extended family. Although that family lived on the other side of the Baltic Sea, only about 150 km away, it seemed very far, one could really sense a wall. I remember my parents listening to "Voice of America" and the other news sources that were being jammed by the Soviets – so our relatives in Latvia wouldn't hear them. Our correspondence with Latvia was censored by the Soviets, and telephone calls were complicated to make, due to Soviet technical backwardness. In sum, communication was difficult.

For us in Sweden, very little, if anything was taught in the Swedish schools about the Baltic States, and to us it seemed as if to Sweden and

the rest of the world these states hadn't ever existed. Balts were often called "Russians". And if you were not a Swedish citizen you were a "stateless Soviet Russian" citizen, and needed a visa to be able to travel internationally.

These experiences left me with a strong sense of my Latvian roots, and with a feeling of urgency to respond to what was going on. I then became involved in the Latvian communities in the various places I lived – Sweden, the UK, Germany and Canada – and I have seen the passion and conviction the survivors, including my parents, have had and the need they felt to inform the world about communism's evils. The least I can do is try to get their suffering recognized here in Canada.

FP: What is the importance of monuments such as these?

Forstmanis: A monument like this will be a recognition by Canada of the determination of millions to come to a country like ours that celebrates liberty and opposes the oppression of totalitarian communism. This recognition will also help us remember the suffering that many of those Canadians endured, as well as the suffering of the millions who couldn't come, and of the many millions that perished in the Gulag. Further it is also important for Canada's future generations, to understand different Canadians' backgrounds and history and bring a better understanding of each other. This monument will hopefully generate curiosity about communist crimes and through studies teach Canadians to be aware of and vigilant about them, and of the capacity for such evil in the world when our liberties are not protected.

FP: Why a memorial in Canada?

Forstmanis: According to 2006 Census almost 9 million of Canada's 33 million inhabitants come from either former or current communist led countries. This is close to a third of the Canadian population. That's an incredible number of people who can establish some kind of personal connection to lives under communist regimes. By building this memorial, Canada will show that it recognizes these connections. It will also underscore the seriousness with which we take our freedoms, our democracy, and the rule of law we are privileged to have.

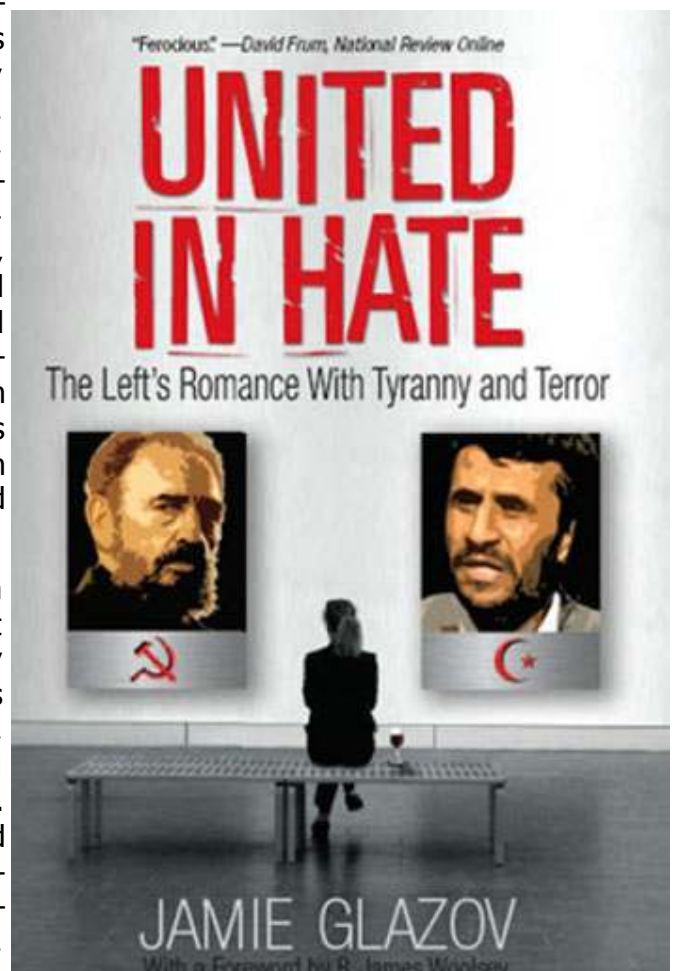
FP: Why do you think there is so much resistance in our society to talking/educating about the crimes of Communism?

Forstmanis: The resistance has been there for a long time. Make no mistake: communist regimes have consistently been imperialistic, genocidal, brutal, murderous, aggressive, discriminatory, destructive, oppressive, cynical – there is no end to the negative descriptors that can be used. This has frightened both governments and ordinary citizens.

Many families in the west did not dare talk openly about their families in their homelands, because it could hurt them there. Fear is a great and often very understandable motivator. In addition,

communist propagandist machines like that of the former Soviet Union have been incredibly efficient around the world at hiding the evils of communism and spreading myths about the good life offered under it. Many in the west bought this rhetoric – naivety, duplicity, ignorance – who knows the reasons. Many still refuse to acknowledge the truth about communism. And then there are those that say such extreme oppression is dead and that these crimes happened a long time ago so why dwell on them.

Luckily, in the last 20 years, archives have opened up and truths have been revealed. We must continue to bring this evidence to light however, to educate people about the monumental human suffering of the last century.

MESIĆ NIJE KRIV ŠTO JE MESIĆ!

Akademik Mirko Vidović,
Pariz

Ova 'pedgrobna' izjava Stjepana Mesića, u kojoj on, bez skanjivanja, reče (prema 'Večernjem listu'), da se neki svećenik može kandidirati na izborima, ali da Crkva, tobože, nema prava da se miješa u izbore. Pitaj vraga o kojem se tu 'pravu' radi.

No, iz povijesnog rakursa, valja se podsjetiti da je raskid između 'duhovne' i 'svjetovne' vlasti nastao početkom dvadesetog stoljeća, kad su, u razvoju III. Republike u Francuskoj francumasoni odlučili da 'laiciziraju' državu i sve društvene strukture, otvarajući tako 'Pandorinu kutiju' iz koje je, nakon individualnog ateizma, posukao i to masovno borbeni ateizam i crvene i crne masti.

Posebnim zakonom, francuski predsjednik Combe je izveo konfiskaciju cjelokupne crkvene imovine, uključujući tu i tabernakule i crkveni pribor. Tu logiku je Lenjin primijenio u Rusiji, a kasnije i Hitler u III. Reichu. Uostalom drugi svjetski rat je izbio u sukobu interesa 'dvije trice': Treće Republike Francuske i trećeg Germanskog Reicha. Po nesreću iz sukoba 'dvije trice' nisu ispale samo kućine, nego - strašno krvoproliće koje ukazuje da je dvolična sotona gora od obične sotone: ne znaš šta je gore - kad te jedan brani ili kad te drugi napada.

Naš neobično umom zdrav teolog, 'crni fratar, fra Ivon Čuk, alias Yves Ivonides, u svojoj monografiji o svetom Maksimilijanu Kolbeu zapisao je i slijedeću, malo pozna-

tu činjenicu: "Godine 1917 slobodno zidarstvo je upriličilo velike manifestacije u Rimu... nosili su crne zastave s likom Mihovila arhandela kojeg Lucifer gazi nogama. Na Trgu Sv. Petra zavijorila se je zastava s natpisom 'Sotona mora vladati u Vaticanu, Papa će mu držati švicarsku stražu' (str. 44/45).

No, Stipa je čovjek ograničene opće kulture i nekako - prigrup dečko premda je ostavio bradu da upotpuni lice, on ga je zapravo učinio slikom njegove svijesti pokriveno strnjikom, pa se ti pitaj gdje je žito koje je tu moralo biti požnjeveno na slavonskim ravninama.

Izvali Stipa koješta ko pravi skojevac (skojevca ćeš najbolje shvatiti ako ga usporediš sa skakavcem: skoči i - ostane živ). Jer, da se je podsjetio na one godine kad je dobio iskaznicu agenta Udbe, uzeo bi u obzir da je Pavao VI kao vjerski poglavar Crkve sveopće i šef Vatikanske države, primio Tita, kao Generalnog sekretara SKJ i kao Predsjednika države Jugoslavije, pa mu je tom prilikom (u ožujku 1971) Papa dao titulu 'POČASNOG KANONIKA Zavoda

svetog Jerolima'. Nakon što je primio tu titulu, da li se je Tito odrekao i političkih marifetluka? Ma daj... Na to pitanje bi trebalo odgovoriti - ili zamirući precednik u Titovoj pojati na Pantovčaku - ili don Jure. Nema tu velike razlike. Evo zašto:

Dumque, zbilju na srijedu: imajmo na

umu da su već tri naraštaja naših teologa prošli kroz sjemeništa te fakultete za filozofiju i teologiju u kojima su sve učili iz udžbenika koje je odobrio Titov režim (plaća ide, a ja ležim), odnosno koji se nisu sukobili sa službenom ideologijom markizma-lenjinizma - koje su nama specijalno objašnjavali komunistički kanonici s pendrekom u ruci: Djerdj Lukacs, Jože Goričar i Nevenka Vukojević...

Htjeli ne htjeli, naši teolozbi u zadnja tri naraštaja su dobili obrazovanje izrazito ateističkog nastrojenja i samo Božije čudo je moglo od rijetkih od njih načiniti i ljude (poput Ivona Čuka), koji su po svojoj otvorenoj i razvijenoj savjesti postali sposobni da - razgovaraju s Bogom, odnosno da u svemu budu ljubavnici istine. To je fra Ivon Čuk sažeo u jednu prostu rečenicu: 'Sveci su u svemu dosljedni!'.

Ergo, poput svađe među kršćanskim sektama i heretičkim ćorsokacima, marksizam je doživio svoje sekte i svoje heretike (na ljevici, kako to zapisa Dr Supek!) i sve su one također završile u ćorsokacima - ex nihilo nihil! Kaj pa moreš kad ništa nemreš...

Mi u Hrvatskoj danas imamo svađu među ateistima - jedni se pozivaju na Boga i na Isusa Krista, a drugi na naučni pogled na svijet i laički ekskluzivizam. A među njima, u biti - nema bitne razlike. Jer, onima koji imaju vjeru nije dopušteno da u toj svađi uzmu udjela. Pa sad se ti pitaj radili se

tu o onoj Lenjinovoj: korak naprijed, dva koraka nazad. Karđeljeva 'polka' samoupravnog revizionizma svetih i prokletih.

Kratko, jasno i jednostavno: Hrvatska misao i hrvatska kultura nikad nisu bile na tako mizerno besmislenoj razini kao u Stipinoj dekadi - u to-

talnoj dekadenciji....

N.B. Kad se radi o obrani Isusove baštine, opasno je imati dlaku na jeziku: niti praštam lažovu, niti tražim da mi lažov oprost!

Tako mi Bog pomogao!

HRVATSKI PRAVOSLAVCI (1)

Priredila **Lasa Šukilo**, Zagreb

Pojavio se još jedan vrlo zanimljiv internetski portal: www.hrvatskipravoroslavci.com. Vodi ga i uređuje Hrvatska pravoslavna zajednica. Mislili smo da hrvatskih pravoslavaca više nema, jer ih istrijebiše četnici i Titova garda, ali šipak, ne samo što postoje, nego i vrlo ozbiljno "delaju". E, pa neka im je sa srećom! Povremeno ćemo prenijeti ponešto s toga portala. Neka i naši čitatelji vide kako razmišljaju i što rade hrvatski pravoslavci. Za početak smo izdvojili urednikov uvodnik, te osvrtničar čitatelja na temu: Hrvatski pravoslavci ili Srbi?

PRENOSIMO VAM ...

Urednik

nekoliko konstruktivnih, rekao bih

i realnih razmišljanja o hrvatskim pravoslavcima u RH. Možda bi neki od tzv. Srba u Hrvatskoj koji još uvijek sebe i Srbima nazivaju (legitiman odabir) trebali razmisliti o svojoj genetici, a tek onda razmisliti i o svom položaju u državi u kojoj se stoljećima nalaze. Nema nam nakanu ništa dodavati ovim osvrtima, jer sam u uvodnom dijelu sve rekao. Ostavljam čitateljima i prijateljima da se sami odrede. Osobito bi nam bilo drago ako nam se pridruže te svojim osvrtima još više obogate ovu stranicu. Kako ste primijetili, ulaz je slobodan. Nema cenzure, osim samo u slučajevima nedoličnog i neuljudbenog izražavanja, što si ni jedna javna stranica ne će dopustiti.

HRVATSKI PRAVOSLAVCI ILI SRBI?

Narajana

Od kuda uopće "Srbi" u Hrvatskoj? Ako znamo da se kao takvi nisu predstavljali pred samo nekih 100 godina? Da bi to shvatili, moramo se vratiti u vrijeme VOJNE KRAJINE i rata s Turcima, tj. osmanlijama. Tada su u VOJNU KRAJINU doseljavani PRAVOSLAVCI s istoka. Jer je hrvatsko pučanstvo bilo doslovno - DESETKOVANO ratom,

bolestima i raseljavanjem pred stalnim sukobima. Ti pravoslavci s istoka su, vremenom počeli tvoriti većinu u pojedinim hrvatskim županijama, da bi od kraja 19. stoljeća Srpska Pravoslavna Crkva (SPC) počela promičbu među tim pučanstvom, da su oni - Srbi! U tom poslu zla, pridružile su im se i neke antihrvatske stranke, potpomagane od Pešte i Beča, jer su time mislili Hrvate držati u političkoj pokornosti - ucjenjivanjem (kao što i danas čine EU, NATO i ostali razbojnici). "Srbobran", list srpskih šovinista i bandita, 1902. objavljuje "Borba će trajati do istrage (istrjebljenja) našeg ili vašeg". Tako je počela politika velikosrpske hegemonije, koja će se povećavati s osnutkom kraljevine SHS i kraljevine Jugoslavije, te potom komunističke Jugoslavije, iza Drugog svjetskog rata. Iz tog terora Srba nad Hrvatima, izrasla je i agresija na Hrvatsku 1991.

Agresija dijela hrvatskih građana, pravoslavne vjeroispovjedi, koje je instrumentalizirala SPC i srpski politički šovinistički ološ - orjunaško četnički kriminalci, koji su preuzeli vrh JNA i raspalog političkog sustava bivše SFRJ. Pitanje je: Čime dokazuju svoje "srpstvo" oni koji se u Hrvatskoj smatraju "Srbima", a rođeni su na području Republike Hrvatske? Zar je religijska pripadnost postala nacionalna kategorija?

Srpska narodnjačka pjevačica Sneki ove je godine uveseljavala pravoslavne vjernike u manastiru Krka

ROI I TEORIJA ZABORAVA

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

Verba volant, scripta manent (izgovoreno leti, napisano ostaje). "Nacije koje zaboravljaju povijest osuđene su da ponove svoje tragedije", riječi su velikog Cicerona. "Tko ne razmišlja, tko neprispodoblja prošlost sa sadašnjosti, taj ne vidi očita čudesa koja nam pod nosom bivaju", ciceronovski, ponavlja hrvatski velikan Ante Starčević. Govoreći u tom surječju, poznati naš povjesničar prof. dr. Ivan Biondić je primijetio: "Kada bi bilo natjecanje zemalja na području zaborava, Hrvatska bi bila apsolutni svjetski šampion".

Nažalost, prateći hrvatsku povijest, posebno novinske tekstove hrvatske današnjice, moram se u potpunosti složiti s ovim mišljenjem uvaženog profesora. Prateći u zadnje vrijeme njegove radove i slušajući, posebice, njegova predavanja o kardinalu Jurju Hauliku, odlučio sam ga zamoliti za kratki razgovor o položaju Hrvatske jučer i danas. Vjerojatno će moje čitatelje iznenaditi takav neočekivano ozbiljan, pače, i pesimističan prilaz ovoj tematici, ali činjenica je, da sam vrlo zabrinut za Vaše i moje SUTRA, pa svoj današnji politički osvrt moram postaviti na malo višu razinu.

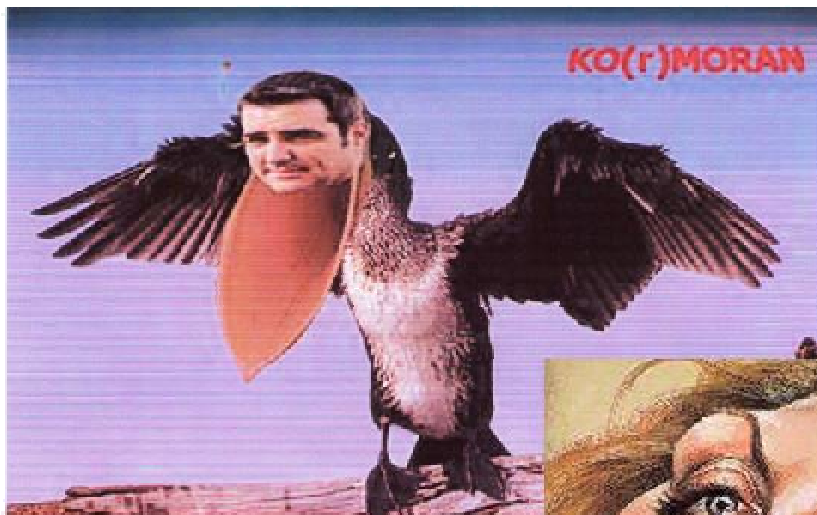
Nakon dužeg kolebanja, odlučih nazvati prof. Biondića i čuti njego-

vo mišljenje. Iako je prof. Biondić bio vrlo iznenađen mojim pozivom i još više mojim pristupom, spremno je pristao, da bude mojim današnjim gostom. Evo kako je tekao naš razgovor -

Ja: Prateći Vaša veoma zanimljiva izlaganja o Jurju Hauliku upoznao sam se i s drugim Vašim radovima, te pročitao Vaše knjige - MAGNA FRAUS i HISTORIA REDUCTA. Možete li nam u kratkim crtama opisati što Vas je navelo na pisanje tih knjiga i što je ustvari njihova temeljna poruka?

Prof. Biondić: Što i naslovi govore (*nomen est nomen*), nastojao sam pokazati kako naša pov-

jesnica u mnogome predstavlja veliku obmanu (*MAGNA FRAUS*), posebice iz pozicije tzv. Otvorenog društva. S tim u svezi, uopće tzv. balkanski narodi, žrtve su umanjene povjesnice (*HISTORIA REDUCTA*). Gotovo dramatično posvjedočuje to slučaj naše nam Hrvatske koja, zemljopisno naslonjena na Balkan, ostaje i dalje talac "istočnog pitanja". Uz političku, prvenstveno je to *magnum crimen* naše intelektualne elite. Naime, zastajući na crti stekliškog rubikona "Bi-li ka Slavstvu, ili k Hervatstvu", ona još nije riješila temeljno pitanje nacionalne identifikacije.

Ja: Kako istinu o Hrvatskoj jučer približiti mladim generacijama i ispraviti nepotpune i krive predodžbe o našim povijesnim ličnostima, a kroz prizmu povijesnih događanja. Treba li iznijeti na svijetlo dana sav zamazani hrvatski veš ili ipak treba nastojati sačuvati bar dio aureole naših velikana?

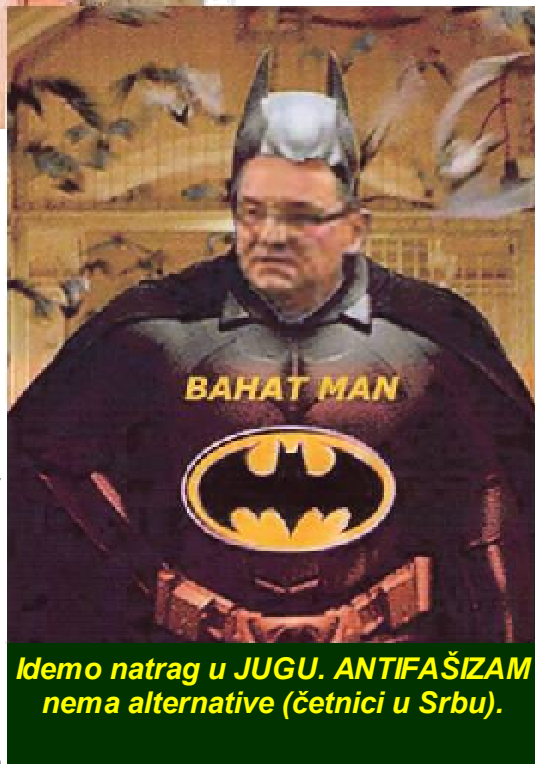
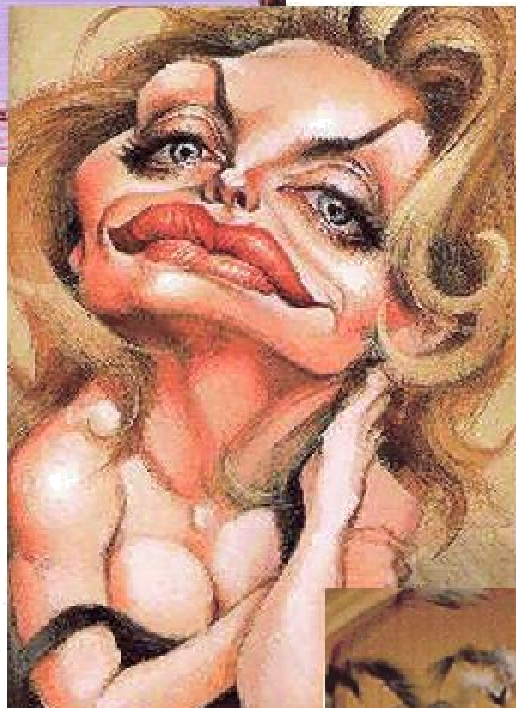
Prof. Biondić: Vaša pitanja su vrlo teška i neugodna. Poznata je ona latinska poslovice - *Historici est testis temporam, lux veritatis, vita memoriae, magistra vitae, nuntia vetustatis* (povijest je svjedok vremena, svjetlo istine, život pamćenja, učiteljica života, glasni-

ca starine). Kao povjesničar sklon sam upoznati svoje čitatelje s maksimalno mogućom istinom; ipak neke činjenice treba iznositi s velikim oprezom, pogotovo, ako nismo posvema upoznati sa situacijom u kakvom su se kontekstu one dogodile. Ili kratko rečeno - *Omnia tempus habent* (sve u svoje vrijeme). U svakom slučaju, povjesničari su na velikim mukama, jer očito se po nekom nalogu pokušava mijenjati prošlost, pače, i ona najbliža (npr. Domovinski rat). Zato treba rabiti sve mogućnosti kojima raspolažemo: kako bi naša mladež što više stekla istine o hrvatskoj povjesnici. Kolika i kakva bi tu trebala biti uloga novina i ostalih medija, nije

potrebno posebno govoriti. U tome je upravo poruka Cicerona i Starčevića, kojim ste uvodno i započeli ovaj razgovor.

Ja: Vi ste u zajednici s gospodinom Davorom Pavunom predložili i novu preambulu hrvatskog ustava. O čemu je tu riječ i koji je njezin smisao?

Prof. Biondić: Točno! Predložena preambula glasi: **"Polazeći od zapadno-kršćanske univerzalne baštine, zasvjedočena Tanajškoga (2./3. st. po Kr.) i Baščanskog samosvojna imena (11 st. po Kr.), tijekom stoljetne borbe za samostalnost, usuprot importiranim totalitarizmima**

Idemo natrag u JUGU. ANTIFAŠIZAM nema alternative (četnici u Srbu).

(južnoslavenski rasizam, fašizam, nacizam i komunizam), izborivši plebiscitarno (1991.) i međunarodno priznatu samostalnu državu (1992.), što

HRVATSKA – EPPUR SI MUOVE (MANIFEST)

«Dok narod hoće da bude narodom,
dotle će narod biti za svoju samostalnost i neodvisnost.
Ovo je uvjet njegova obstanka ovo je duh i smer našega programa.
Samo onda kada se onaj ustanak osigura može nastati temeljito pitanje
o rešavanju državnih strukah unutarnjega narodna života».

(Ante Starčević, 1867.)

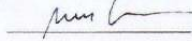
*Nitko ne može uništiti
hrvatsku naciju i Crkvu jer je ona Kristova,
pa će preživjeti još poneko tisućljeće;
uostalom, najveće čudo jest kako smo još uopće ovdje
- sa svojom državom*

(Davor Pavuna, 2004.)

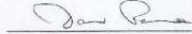
**Idemo s Narodom i neka nas Providnost vodi:
ponizno i skrušeno i kuražno!**

Skupina +STNH-e:

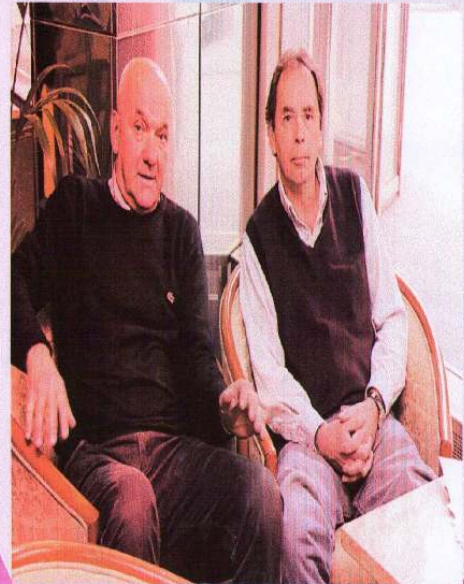
Ivan Biondić

Davor Pavuna

U Zagrebu, 16. ožujka 2009. godine
(Hotel Dubrovnik, ulaz iz Gajeve)

je obranjena i oslobođena u Hrvatskom obrambeno-osloboditeljskom ratu (1991.-1995.), kao politička nacija hrvatski narod donosi USTAV REPUBLIKE HRVATSKE (2009.)." Iz toga se teksta jasno razabire, da je hrvatski narod samosvojna cjelina (srednjo) europske, a ne prirepak jugoslavenske ili, suvremenije kazano, zapadnobalkanske posvjesnice. Nadalje, usuprot pobrojanim importiranim totalitarizmima, uz samoodređenje i međunarodno priznanje, izričito se pokazuje da je Hrvatska država izborena u Hrvatskom obrambeno-osloboditeljskom ratu. Kao takva ona nema nikakve veze s nekakvim ZAVNOH-om koji bi, osiguravajući "rasno-klasno bratstvo" i još jednom obnovio loše

ponavljanje povijesti. Kako sačuvati teško izborenu državu? Ante Starčević bi rekao: "Dok narod hoće da bude narodom, dotle će narod biti za svoju samostalnost i neodvisnost. Ovo je uvjet njegovog obstanka ovo je duh i smer našega programa. Samo onda kada se ovaj ustanak osigura može nastati temeljito pitanje o rešavanju državnih strukah unutarnjega narodna života". S tim u svezi, posve dijelim povijesni optimizam Davora Pavune koji primjećuje: "Nitko ne može uništiti hrvatsku naciju i Crkvu jer je ona Kristova, pa će preživjeti još poneko tisućljeće; uostalom, najveće čudo jest kako smo još uopće ovdje - sa svojom državom".

Ja: Svakako, da su Vaša sta-

jališta i Vaš nastup hvale vrijedni, ali kako da ih narodu prenesemo, zašto nema više Vaših javnih istupa i zašto niste više angažirani kod parlamentarnih, lokalnih i predsjedničkih izbora.

Prof. Biondić: Na ovo mogu odgovoriti onom latinskom poslovičicom - *Non nobis solis noti sumus, sed etiam patriae nostrae* (nismo rođeni samo za sebe nego i za svoju domovinu). U skladu s tim nikad nisam bježao od angažiranja u obrani domovinskih interesa bez obzira tko je bio na suprotnoj strani. Međutim, svaki od nas ima svoju ulogu i dok pojedinci djeluju putem stranaka i organiziranih prosvjeda, ja pokušavam isto učiniti kroz nastupe na javnim tribinama i stručnim časopisima.

Situacija po mojoj prosudbi, a koliko znam i po ocjeni Davora Pavune, **još nije zrela za drugačiji istup.**

Ja: Vidio sam jednu Vašu odličnu karikaturu - na slici je naj s glavom zaronjenom u pijesak, a uz sliku je naslov: (AV)nojevaska elita? Na koga ste mislili prikazujući tu karikaturu?

Prof. Biondić: Hrvatska elita, posebice njezini besmrtnici, sjede u nacionalnom Panteonu. Međutim, nije teško dokazati: dok nas je Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti izvezla na Balkan, **Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti nas je ostavila na Balkanu.** U tom kontekstu, akademik Dalibor Brozović (kodno ime Forum) 1999. godine nam poručuje: **"Ne bi bilo loše kada bismo radi potpunosti svoje prirode i bitka obnovili**

svijest da smo ipak dio (južno) slavenskoga svijeta." Haaški tribunal tako u našoj Akademiji ima dragocjenog saveznika, jer temeljni je *crimen* naših generala, što su nas izbavili iz "(južno) slavenskoga svijeta".

Bilo bi tu još mnogo toga za pitati, ali prof. Biondić je žurio na važnu konferenciju, a ja sam svoj članak morao predati *Glasniku*, pa smo se rastali, srdačno se pozdravivši. Do daljnega ostajem uz pozdrav - ZDS

Av, av, av

Vaš ROI

ANKETA O OČEKIVANOM GLASOVANJU ZA PREDsjedničke KANDIDATE

Izvijestio **Vladimir Biondić**, Zagreb

Nastavno prikazujemo rezultate Ankete o očekivanom glasovanju za predsjedničke kandidate koju je Udruženje za kontrolu izbora HONI provela u vremenu od 06.11.2009. do 17.12.2009. Ukupno je anketirano 13.000 glasača.

Rezultati -

Milan Bandić	1750 glasa	13,46%
Ivo Josipović	1739 glasa	13,38%
dr. Miroslav Tuđman	1590 glasova	12,23%
dr. Andrija Hebrang	1340 glasova	10,31%
Nadan Vidošević	1253 glasova	9,64%
Dragan Primorac	1244 glasa	9,57%
Josip Jurčević	992 glasa	7,63%
Vesna Pusić	680 glasova	5,23%
Ostali	2412 glasova	18,55%

DRVENI KIP I(LI) "PULENA" (4. dio)

Divo Bašić, Dubrovnik

Rimski zapovjednik Placid bijaše to tijekom vladavine cara Trajana, te je kasnije postao Sv. Eustahije, a njegova žena Trajana dobije ime Teopista, te im je svojevremeno nekoliko seljaka dalo "vijenac od cvijeća u znak smjerne zahvalnosti, što ih je jednom prigodom izbavio iz velike nesreće. Taj je vijenac, po njegovim riječima, bio Eustahiju miliji i draži od okrvavljenog lovor-vijenca, makar su ljudi držali ovaj vijenac za mnogo dčniji; jer su se na onome - a to je ono, što toliko vrijedi - sjale suze zahvalnosti"¹. Eustahije († oko 118.), njegova žena i dvoje djece odbili su žrtvovati poganskim bogovima, te su ih za kaznu zatvorene ispržili u mjedenom biku. Slavi se 20. rujna (do 1969.), a na istoku 2. studenog. Uobičajeno se prikazuje kao vojnik ili vitez na konju.

Sv. Florijan († 304.) bijaše rimski časnik na području današnje Austrije (Norik) tijekom progona Dioklecijana, te je skončao u rijeci s kamenom oko vrata. Zaštitnik je Poljske. Obično se prikazuje kao stariji vojnik s vjedom u ruci tijekom gašenja požara neke kuće, te također kao vojnik s mlinskim kamenom o vratu ili ratnik s mačem, ratnim stijegom i štitom. Zanimljivo je da je na slici "Mučeništvo Sv. Florijana" Albrechta Altdorfera (oko 1480.-1538.) prikazan dosta neuobičajeno, tako da na mostu s pričvršćenim okruglim kamenom (oblika žrvnja), okružen ljudima, više podsjeća na mladolikog, golobradog anđela s uvojcima uokolo čela. Lanac mu je pričvršćen za metalnu ogrlicu, a ruke u visini

prsiju vezane su mu konopom. Inače je zaštitnik pivara (protiv opasnosti od požara), bačvara (zbog vjedra, kablâ za ugašaj goreće kuće), dimnjačara i vatrogasaca, te vojnika, ratnika i sapunarâ (protiv požara), zaštitnik od oluje, neplodnosti polja i opasnosti od poplava. U grupi istarskih svetaca Sv. Florijan je poistovjećen sa Sv. Florm (Fiore) čije su relikvije u Puli. Nad glavnim gradskim vratima u Labinu bila je kapela Sv. Flora, također i crkva iznad sela Kranjč². Cvijeće između ostalog zorno prikazuje nježnu značajku djetinjstva ili prolaženje života. Dijete koje se izdiže iz cvijeta prikazuje ili rođenje Boga ili rođenje dana, zore, novog života. (Mio)mirisno cvijeće ili biljke koje su apotropejske (amuletske, nezgodoodvratidbene) i pomažu pokojnicima rabe se u obredima mrtvih, što je istaknuta parzejska, židovska i mandejska značajka, pa otud vjerojatno i kršćanska uporaba cvijeća na sprovodima i grobovima kao nastavak tog običaja. Kod Grka Zefir i Flora stvaraju cvijeće proljeća i vrtova. Adonisu su posvećene anemone (biljke šumarice, sase) koje dolaze (nastaju, proključuju) iz njegove krvi, ruža izbija iz Kristove krvi, te su ruža i ljiljan također obilježja Djevice Marije³. Naša su obilježja naši životi, a tijekom životnog vijeka (drvenih) brodova i plovila zaštitni znakovi bijahu im prečesto zastave i pulene - kipovi svetaca, zemačkih i nebeskih bića, sa svojim daljnjim više ili manje detaljiziranim i razotkrivajućim znakovima i simbolikom.

U novije vrijeme izložbe o pulenama postavili su Pomorski muzej "Sergej Mašera"⁴ u Piranu,

Pulene

Hrvatski pomorski muzeju u Splitu⁵ i Pomorski muzej Dubrovačkih muzeja u Dubrovniku⁶.

¹ Mladan Vidović, Sveti Eustahije mučenik, Nebeski zaštitnik lovaca, lovočuvara i šumara, Pučko otvoreno učilište Hubert, Split, 2003, str. 50, 57.

² Howard Loxton, The Encyclopedia of Saints, Chancellor Press, London, 1999, str. 32-33; Leksikon ikonografije, liturgike i simbolike zapadnog kršćanstva, (ur. Anđelko Badurina), Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1990, str. 224, 230, 269.

³ J. C. Cooper, An Illustrated Encyclopedia of Traditional Symbols, Thames & Hudson, London, 2004, str. 70.

⁴ Duška Žitko, Ladijske polene / Le polene, (katalog izložbe), Pomorski muzej "Sergej Mašera", Piran, 1997, 15. str. Također postoje prilozi: Duška Žitko, Ladijske polene v koprskem in piranskem muzeju, Annales (Anali za istrske in mediteranske študije / Annali di Studi istriani e mediterranee / Annals for Istrian and Mediterranean Studies), god. V, br. 6, Zgodovinsko društvo za južno Primorsko, Znanstveno raziskovalno središče Republike Slovenije, Koper, 1995, str. 209-214; Igor Rosina, Polene, talismani mornarjev, Val (Navtični mesečnik, Revija za navtiko in turizem), god. IX, br. 50, (siječanj-veljača), Ljubljana, 2000, str. 100-104.

⁵ Stjepan Lozo, Zviri, sveci i pulene, (katalog izložbe), Hrvatski pomorski muzej, Split, 2008, 90. str.

⁶ Ljerka Dunatov, Pulene, Uresi na pramcima jedrenjaka / Figureheads, Decorations on bows of sailing vessels, (katalog izložbe, Knežev dvor Dubrovnik, studeni 2009.-veljača 2010.), Dubrovački muzeji, Pomorski muzej, Dubrovnik, 2009, 46. str.

ZORAN PUSIĆ I USTAV

Matej Knežević -
mt.knezevic@gmail.com

Zoran Pusić, bliži rod glavnog i odgovornog ubojice, Grge Angjelinovića (djedov brat), zatražio je slijedeće:

GRADANSKA udruga za ljudska prava na čijem čelu je Zoran Pusić traži od Ustavnog suda i saborskih zastupnika da iz Ustava izbršu odredbu o zabrani udruživanja u saveze s bivšim jugoslavenskim republikama.

Članak 141. hrvatskog Ustava određuje da je zabranjeno udruživanje RH u saveze sa drugim drža-

vama koje bi dovelo ili moglo dovesti do obnavljanja jugoslavenskog državnog zajedništva. Pusić smatra kako se tim člankom onemogućava slobodan razvitak države.

Tvrdi kako su tvorci Ustava početkom 90-ih godina razmišljali o Miloševićevoj Srbiji od koje se trebalo distancirati i zaštititi. No, po Pusiću, već danas Srbija nije jednaka kao u doba vladanja Slobodana Miloševića te da potomcima treba dopustiti slobodno odlučivanje o udruživanju, piše Slobodna Dalmacija.

Uočavamo li drskost i bezobrazluk Zorana Pusića? Uočavamo li poveznice između njegova zahtjeva i

onoga što se je njegov rod učinio u prosincu 1918. godine, točno na dan njegova proglašenja? Uočavamo li sada ozbiljnost "Jugosfere" i "Zapadnog Balkana"?

Nadolazeći predsjednički izbori zadnja su šansa da od Hrvatske spasimo što se spasiti dade, ukoliko dr. Tuđman ne postane predsjednik u povijesnim udžbenicima naša generacija bit će označena sramotnim imenom kao i ona što je u Beograd trčala sa "Adresom" i indirektno uzrokovala smrt i patnje gotovo milijun Hrvata!

U nadi da će netko javno reagirati na ovaj čin nezapamćene drskosti srdačno vas pozdravljam.

PARTIZANSKA NAGRADA

mr. Ivan Čulić - 2618 Vining Place Bellingham, Washington 98226 - U. S. A.

Upravo sam, nakon što je odzvonilo podne, došao u **kuću** iz vinograda, gdje sam kopao cijelo prije podne. Majka je svarila puru, stavila je na siniju te nas dvoje sjeli za objed. Upravo smo se sjeli kada se ispred kuće začu nekada dobro poznati glas: "Stopanjice jaja! Stopanjice jaja!".

Majka izađe pred kuću a ja za njom. Majka se prekrsti i zavije:

"Za ime Božje, Mande moja, zar ti opet po selu kupuješ jaja i nosiš ih u Split kao prije ovoga jadnoga rata. Ovdje su pripovjedali o tebi, da su te u Splitu nagradili pa da imaš lijepu službu i dobru plaću, pa da više nećeš ići u jaja, jer da si to ovancirala za to što si bila u partizanima.

"Je, moja Lucija. Dok sam im tribala i služila po Klapežovim pojatama, na Podima i Vrdovu, kuda su me navlačili i vukli te mi obećavali: drug Stanko Škare, Pava Krče, Vice Buljan, Vicko Krstulović, pa sva sila njih da ću dobiti

lijepo zaposlenje u Splitu, te više nećeš ići po selima kupovati jaja. Moja Lucija, staviše me oni na Pazaru u Splitu, da čuvam "aborat" (zahod). Da naplaćivam koji tu dolaze. I da od toga imam plaću. Moja Lucija, pišanje se na plaća, a od samoga sranja nisam mogla živjeti. Pa onda, kuda ću? Na moj stari zanat, po selima kupovati jaja i nositi na pazar u Splitu da štogod zaslužim. Pa dok Rera-ferata bude iz Sinja vozila do u Split, ja tuda, pa što mi dragi Bog dade"!

ODGOVORNI ZA ŠKABRNJSKE ZLOČINE JOŠ UVIJEK SE TRAŽE (3. dio)

Petar Vulić, Split

POPIS POGINULIH ŠKABRNJANA U DOMOVINSKOM RATU

Poginuli hrvatski branitelji:

Miroslav (Jakov) Bašić, Zoran (Mile) Bašić, Rade (Grgo) Bilaver, Stanko (Stipe) Bilaver, Željko (Slavko) Bilaver, Vladimir (Franjo) Horvat, Jakov (Križan) Ivković, Nediljko (Andrije) Ivković, Šime

(Ljubo) Ivković, Mile (Jure) Jurić, Nediljko

(Ante) Jurić, Slavko (Jos) Miljanić, Zdenko (Jos) Modrić, Mile (Petar) Pavičić, Nediljko (Grgo)

Pavičić, Gašpar (Ljubo) Perica, Ante (Ivan) Ražov, Marko (Grgo) Rogić, Milan (Petar) Rogić, Bude (Vice) Šegarić, Ivica (Vice) Šegarić, Miljenko (Vice) Šegarić, Šime (Rade) Šegarić, Nediljko (Božo) Škara i Stanko (Stojan) Vicković.

Ubijeni i poginuli civili: Ivan (Šime) Babić, Grgo (Tome) Bilaver, Luka (Martin) Bilaver, Marija (r. Kardum) Bilaver, Peka (r. Ta-

dić) Bilaver, Šime (Martin) Bilaver, Ana (r. Perajić) Brkić, Josipa (r. Butić) Brkić, Joso (Andrija) Brkić, Marija (r. Jurjević) Brkić, Marko (Jos) Brkić, Mate (Jandrija) Brkić, Mijat (Jos) Brkić, Marija (r. Kalinić) Dražina, Jure (Mate) Erlić, Dumica (r. Šikić) Gospić, Ljubomir (Nikola) Ivković, Marko (Bare) Ivković, Tereza (r. Brzoja) Ivković, Anica (r. Šakić) Jurić, Grgo (Šime) Jurić, Jela Jurić, Petar (Krševan) Jurić, Šimica (r. Milko- vić) Jurjević, Mirko (Šime) Kardum, Benito (Dujo) Karlić, Jos (Šime) Miljanić, Niko (Tome) Pavičić, Petar (Marko) Pavičić, Josip (Ante) Perica, Kata (r. Kulaš) Perica, Ljubo (Šime) Perica, Danica (r. Jurić) Ražov, Grgica (r. Šarić) Ražov, Ivan (Tomo) Ražov, Jela (r. Miljanić) Ražov,

Marko (Šime) Ražov, Šime (Božo) Ražov, Kata (r. Ražov) Rogić, Nikola (Niko) Rogić, Petar (Niko) Rogić, Grgica (r. Bučić) Šegarić, Krsto (Ivan) Šegarić, Luca Šegarić, Rade (Šime) Šegarić, Vice (Ivan) Šegarić, Pera (r. Lakić) Škara, Petar (Jure) Škara, Stana (r. Ivaneža) Vicković, Mara (r. Žilić) Žilić, Milka (r. Jurić) Žilić, Pavica (r. Lulić) Žilić, Roko (Božo) Žilić, Tadija (Šime) Žilić i Marko (Marko) Župan.

Stradali u minskim poljima:

Drago (Martin) Bilaver, Ljubo (pok. Mijat) Bilaver, Milan (Mate) Ivković, Nediljko (Tome) Ivković, Milovan (Dujo) Karlić i Ante (Špiro) Klarić.

Neka im je laka Hrvatska zemlja... počivali u miru!

BAUK SUICIDA

Tomislav Gudar, Vinkovci

Bauk kruži Vinkovcima – bauk suicida! Sve sile istočne Slavonije sjedinile su se u svetu hajku protiv tog bauka! Ovako bi se, u Marxovom stilu, moglo opisati stanje u Vinkovcima uoči zadnjih nekoliko samoubojstava koja su digla grad i okolicu iz svojih svakodnevnih misli i poslova.

Prvo je u rujnu svoj život okončao vratar HNK Cibalijske Tomislav Valentić (17), zatim krajem studenog Ivan Cindrić (17), te nekoliko dana kasnije Berislav Čavić (22). Prva dvojica bili su učenici vinkovačke Poljoprivredno-šumarske škole, a treći nezaposleni mladić iz socialno ugrožene obitelji. Ono što je zajedničko svoj trojici, osim to što su se objesili vješanjem, jeste prebivalište – **Stari Mikonovci** – selo u blizini Vinkovaca koje je sada, proslavivši se u cie-

loj Hrvatskoj po nizu samoubojstava vješanjem u kratkom vremenu, preimenovano u žargonu u – Stari Štrikanovci.

Kako bi se i ovom događaju dodao neki senzacionalistički, pa i misteriozni značaj, potrudila se lokalna raja proširivši priču o tajnovitoj sotonističkoj sekci pod nazivom „Crna ruža“ koja da, navodno, ucjenjuje svoje pripadnike i time ih natjera na taj čin samoubojstva. A, kako i u ovom slučaju vriedi ona starorimska 'fama volat', tako se dotična neprovjerna glasina proširila celim Vinkovcima i okolicom, eda bi se počelo nagađati i o novim žrtvama. Kada bi osobe o kojima je rieč još i bile neke obrazovane osobe, pripadnici urbanog stila života, sklone pomodnim sljedbama i religijskim pravcima sa Zapada, još bi se dalo povjerovati ovoj teoriji. Ali ne, prva dvojica idu u, kako već reko-

školu; a sva trojica su sa sela. Zato me ovo neodoljivo podsjeća na onaj vic o Muji i Hasi, kad Mujo reče svom prijatelju: „*Haso, mislim da sam ja gay.*“ Na to njemu Haso postavi pitanje: „*Pa voziš li ti skupe automobile?*“, našto Mujo odgovara da ne vozi skupe automobile. Haso nastavlja s pitanjima: „*A Mujo, nosiš li ti skupa odjela?*“, Mujo odgovora niječno, Haso pita: „*A jedeš li u skupim restoranima?*“, Mujo opet odgovora niječno. Zaključuje Haso: „*Pa Mujo, nisi ti nikakav gay, ti si jedna obična pederčina!*“ Tako bih, analognom logikom, zaključio i u ovom slučaju – **nisu to nikakvi sotonisti, to su obične seljačine.** Dodao bih: seljačine s manjkom obrazovanja, ciljeva u životu, i posla za prikratiti dan.

Problematika suicida vrlo je složena, i u religioznom i obćeljudskom smislu, pa o tome valja i ovom prilikom nešto prozboriti. Za

početak, što je to suicid? **Suicid** ili **samoubojstvo** jest čin svjestnog i namjernog oduzimanja vlastitog života. Prema definiciji Svjetske Zdravstvene Organizacije (WHO), suicid je „namjerno korištenje fizičke snage i moći prijetnjom ili akcijom prema samome sebi, prema drugoj osobi, ili prema grupi ljudi ili čitavoj zajednici, što bi moglo rezultirati ili rezul-

tira ozljedom, smrću, psihobškim posljedicama, nerazvijenošću ili deprivacijom". Sam pojam 'suicid' dolazi od latinskih rieči *sui* što označava zamjenicu *sebe*, te *occidere* što znači *ubiti*; također, u latinskom jeziku postoji izraz '*sui caedere*' što bi u prievodu glasilo '*ubiti se*'. Uz smisao života, smrt te zagrobni život, oduzimanje vlastitog života t.j. suicid jeste jedno od najučestalijih filozofskih i teoloških tema. To je tema s najviše kontroverzi, suprotstavljenih tumačenja, a i duboke moralno-religiozne poruke. Dok se s jedne strane čuju glasovi o 'svetosti života' (sv. Toma Akvinski) i samoubojstvu kao griehu protiv 5. Božje zapovjedi „*Ne ubij!*“, istovremeno s druge strane progovaruju čuveni filozofi poput Schopenhauera i književnici poput E. de Ciorana i H.P. Lovecrafta. Puk obično samoubojice posmrtno izobčujuje iz društva, naziva ih se psihičkim bolesnicima (iako je takva dijagnoza, po Svjetskoj Zdravstvenoj Organizaciji, u većini slučajeva netočna), razlozi njihova čina traže se u kukavičluku, kako je to Napoleon prvi započeo; te naposljedku, negira im se pravo na dostojnu uspomenu nakon smrti (u prošlosti se išlo čak do te mjere da se samoubojice sahranjivalo na rubnim dielovima groblja, u posebno označenim grobnicama). Američki pisac SF i horror pripoviesti **H.P. Lovecraft** jednom je rekao: „*Dobro je biti cinik*

– bolje je biti zadovoljan – a najbolje je uobće ne postojati. Uobće, samoubojstvo je najlogičnija stvar na svijetu – odbijamo ju radi našeg primitivnog kukavičluka i djetinjastog straha od mraka. *Kada bismo bili razumni, tražili bismo smrt – jednaku blaženu prazninu u kojoj smo uživali prije no što smo postali.*”

Kao prstom u pekmez, kako bi se reklo, Lovecraft je pogodio bit problematike suicida. Njegova teza da vraćanje k stanju prije života – smrti – u normalnom bi čovječanskom svjetonazoru trebala biti obćeprihvaćenom i nečim samorazumljivim, no nije, i to iz razloga što je današnja civilizacija (nakon one starovjekovne kozmocentrične i srednjovjekovne teocentrične) zapravo antropocentrična – čovjek i njegov život u središtu su svega, individuum je absolutna vrijednost, a kult života ono što, poput starozavjetnog zlatnog teleta, treba bezpogovorno štovati! Ovome se 'zloduhu nevremena' uistinu možemo oduprijeti na samo dva načina: borbom i samoubojstvom! *Tertium non datur!* Iz tog razloga, teza **Charlesa C. Coltona**, američkog pisca i svećenika, da „*suicid ponekad uzrokuje kukavičluk, ali ne uvijek; kukavičluk ga ponekad sprječava iz razloga što mnogi nastavljaju živjeti jer se boje umrijeti; kao što i mnogi umiru zato što se boje živjeti*“, jeste itekako točna

jer definira da kukavičluk od smrti, kao što i Lovecraft kaže, zapravo jeste uzrokom društvene osude samoubojstva. Čovjek se boji tame, on nju prezire, te ju iz tog razloga osuđuje.

Život zbog života sâmoga valja odbaciti i namjesto njega, na oltar europskih vrijednosti postaviti ideju krvi i tla, u skladu s tisućljetnom europskom i hrvatskom uljudbom i žrtvama naših preda! Koliko li se samo požrtvornosti i nacionalnog zanosa može naći u činu Jana Palacha, češkog studenta filozofije koji se sâm zapalio 1969. godine za dobrobit i slavu svoje češke Domovine?! Silna energija i hrabrost japanskih kamikaza dok lete u susret svoje žrtve spremni umrijeti za svoju Domovinu nepojmljiva je današnjim Europljanima, a uzput rečeno, Japancima, kao izrazito tradicionalističkom i častnom narodu, i inače je svojstven čin samoubojstva nakon javnog osramoćenja ili gubitka, tzv. *Seppuku*. Tko to ne razumije, tko to osjetio nikada nije, nikada ne će razumjeti ni tisuće hrvatskih boraca koji su položili svoje živote na oltar Domovine; niti masu anonimnih bombaša-samoubojica koji 'za slavu Alaha' svakodneвно pogibaju u gradovima arapskog svijeta; pa tako niti one koji u ovome svijetu i ovim okolnostima ne vide budućnost za sebe, svoje ideje i svoj dignitet! *Homo suicidalis*, iliti nepoznati **serijski samoubojica** iz naše priče, nikada ne će nestati. On je prisutan i podsjeća nas da život nije i ne može biti sâm sebi svrhom; on je samo, da parafraziram jednog filmskog lika, vrijeme koje nam je dano da sami odlučimo što ćemo s njime. Uostalom, borba se nastavlja, na ovom ili onom svijetu!

Za Dom spremni!

GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (3. dio)

Ulomci iz knjige - **Ivo Omrčanin**, "Hrvatska 1941.", 1., 1989.

4. IZRUČENJE PAVELIĆA

Srblje su htjeli vezati pristup Jugoslavije trojnom ugovoru za uvjet izručenja Ante Pavelića i njegovih ustaša. **Tome se usprotivio Vladimir Maček.** On se usprotivio i traženju Srbalja u jesen 1939, da izruče Branimira Jelića, kojega su Englezi uhapsili na talijanskom brodu na povratku iz SAD u Europu.

5. PLAČ HITLERA

Kako smo netom rekli, Hitleru je **srce igralo od milja u Belvedere prigodom potpisa jugoslavenskog pristupa trojnom ugovoru.** Još mu srce nije ni prestalo igrati kada ga je ošinula munja iz vedra neba iz one male njegovoj Austriji drage Srbijice. **Oni su tamo svrgli PavLa, svrgli Dragišu, svrgli ugovor.**

Obično se piše da je Hitler, iza kako su Srblje izveli puč, bio razjaren i naredio osvetu. Može biti, ali je najprije zajauknuo i poslao plačljiv dopis istoga dana puča svome plači drugu Benitu Mussoliniju, predsjedniku talijanske vlade. Ono sam je Hitler toliko nada polagao u srpsku odanost da je došao u i Beč da sve to gleda i uživa. Pa tako onda piše:

"Sve sam moguće učinio, i zaista sam se trudio, **da bih privukao Jugoslaviju u zajednicu naših probitaka.** Nažalost svi ti naponi su ostali bezuspješni, uz ostalo i za to, što su započeli odveć kasno, eda bi se na vrijeme mogli postići sigurni uspjesi. Današnje

vijesti nesumnjivo potvrđuju sigurnu promjenu jugoslavenske vanjske politike. Ja ovo stanje ne smatram katastrofalnim, ali ipak tako teškim, da se s naše strane mora izbjeći svaka pogreška, ako ne želimo pogibelji izložiti naš opći položaj."

6. SOLUN

Glavni razlog srpskog pristupanja trojnom ugovoru, bilo je dobivanje Soluna. Srblje su od uvijek sanjali o tome da dobiju Solun, da Solun pripadne Srbiji. Sve do 1918., nisu sanjali o tome da Banat bude dio Srbije **ali su sanjali o tome da Solun bude Srbija.** Srbija od Velike Kikinde do Soluna, zbilja, krasno državno područje. Svi oni, koji su se ulagivali da ih privuku na svoju stranu, nudili su Srbljama Solun.

U svome dnevniku od 20. studenoga (1940) Ciano piše da je Mussoliniju pisao iz Salzburga ovako:

"... Zatim dolazi pitanje Jugoslavije. On [Hitler] mu pridaje najveću važnost i drži, da o Beogradu pretežno ovisi budući razvoj položaja."

Hitler je rekao:

"Dobro, ako je to tako, siguran sam, da bismo mogli predobiti Jugoslaviju za sebe. Grčka će se stvar riješiti brzo u jednom od najvećih uspjeha Osovine. **Jugos-**

lavija će imati Solun, Bugarska izlaz na more, Italija cijelu ostalu Grčku. Engleska će biti, kad jedanput izgubi Grčku, a Egipat bude ugrožen, praktički izbačena s Mediterana!"

Mussolini je skočio da čim prije odgovori pa je već dva dana kasnije Hitlera ovako obavijestio:

"Pripravan sam, garantirati sadašnje granice i priznati Jugoslaviji Solun uz slijedeće uvjete: a) da Jugoslavija pristupi trojnom ugovoru; b) da razoruža Jadran; c) da intervencija bude takova, da jugoslavenske snage stupe u borbu tek onda kada Talijani zadadu Grčkoj prvi udarac."

7. ŠESTI TRAVNJA

U ime Srbalja su dakle nastupali Dragiša Cvetković, predsjednik vlade i Dr. Aleksandar Cincar-Marković, ministar vanjskih poslova. Baš im je pristalo: jedan ciganin a drugi cincar. Naravno i Pav-

Solun

le je bio Vlah po podrijetlu kao i svi Kara (crni) Đorđevići, s nešto primjese druge krvi.

Dok je Cvetković u podne 27. ožujka sušio svoju debelu kosu iza prve kupelji u svojoj kući iza povratka iz Beča a Pavle započeo svoj povratak u nepoznato u Zagrebu, Hitler je sazvaio ratno vijeće u novoj kancelarskoj palači. **On je odlučio da se Jugoslavija raskomada i s vojnog gledišta i kao državna tvorevina.** Politički je osobito važno da se na Jugoslaviju udari munjevito i oštro i provede njeno vojno-strateško komadanje strijelovitim pothvatom.

6. travnja, bilo je nešto prije sedam sati ujutro, počeo je njemački zračni napad na Beograd. Taj napad imao je obezglaviti političko i vojno rukovodstvo Jugoslavije. Uspjeh je bio neočekivan. Vlada se razbježala a Jugoslavija raspala u paramparčad.

Kada su Englezi 23. ožujka doznali da Srbije idu u Beč potpisati trojni ugovor, nazvali su ih bagaža. Kada su Srbije 26. ožujka pokupili engleske suverene i **svrgli**

Pavla i Cvetkovića u ponoć te odčitali govor kralja-ditića o preuzimanju vlasti dok je on spavao, Englezi su proglasili da su Srbije našli svoju dušu.

Srbije onda još nisu znali kako se Englezi služe cinizmom da vladaju svijetom pa nisu znali da im Englezi poručuju da je sada došao čas da Srbije umiru za Englesku i dušu, koju su našli, drže spremnom u ruci za dalji put: u srpski raj, gdje sjedi Srbin Bog i gdje ga dvore srpski anđeli, ukrašeni suverenima, koje su za to pokupili od Engleza.

Pa su umirali, umirali sve dok Draža Mihailović nije to uvidio pa u Lipovu 28. veljače 1943., poslije nekoliko flaša rakije nije zaridao da je Srbijama dosta "engleske tradicionalne perfidije" i da se Srbije ne će boriti za Englesku do zadnjeg Srbina.

8. ŽRTVE

Kada su Nijemci bombardirali Beograd 6. travnja, porušeno je mnogo zgrada i mnogo je svijeta izgubilo svoje živote. U knjizi HRVATSKA 1941.-1945. a i malo pri-

je smo naveli što o tome kaže Draža. Srbije obično navode astronomske brojke poginulih. Vladimir Žerjavić kaže da ih je poginulo 3.000. **Neki drugi kažu: 2.271. Ovo je točno.**

Kada su saveznici bombardirali Beograd **na uskras 1944. poginulo je 1.160 ljudi.** I ovo je zaokruženo, pa je **sigurno prava brojka manja.**

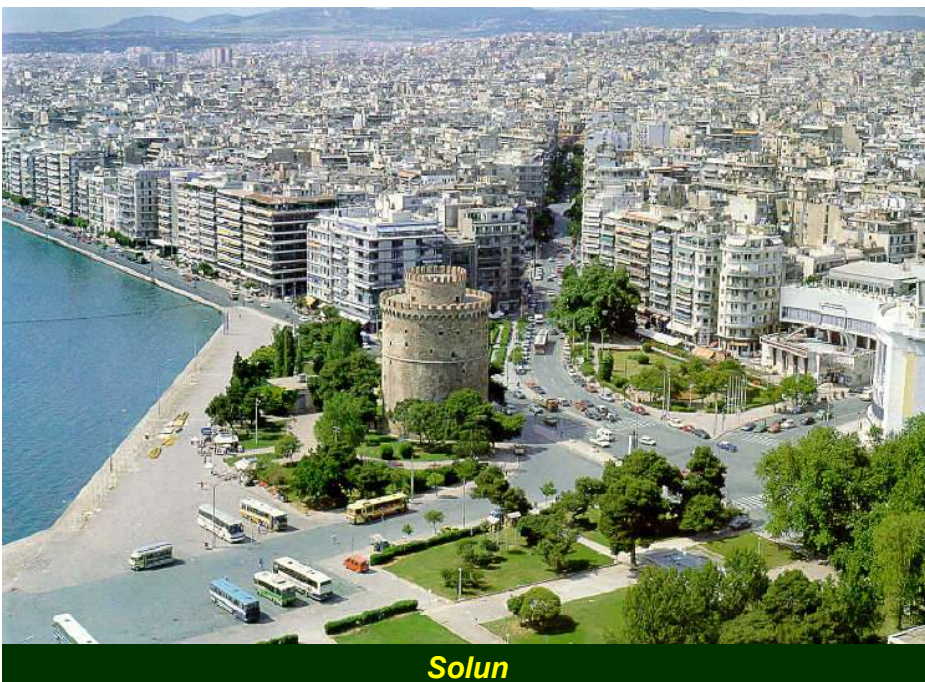
Ne znamo da li ima Srbalja, koji žale za onim Srbijama, koji su poginuli ovako ludo. Ali nama jest žao svakog čovjeka, koji padne nevino. Ali da, Srbije i ne mogu žaliti ove svoje ljude, koji su pali ovako ludo.

Oni za svakog poginulog Srbina a koji nije pao od ruku srpskih boljševika kažu da je žrtva hrvatskog genocida. Pa tako onda ove žrtve, koje su ovako bile ustanovljene i onda 6. travnja 1941. i 16. i 17. travnja 1944., povećavaju na astronomske brojke i onda udri u lelek da su to žrtve hrvatskog genocida. I onda označe Hrvate, koji da su taj genocid počinili. I onda se raci kunu na to.

I onda ih boljševici vješaju. Čak i u Zagrebu.

Treba ovdje istaknuti da se sada u Jugi žučno raspravlja o Jugoslavijama: je li prva prva i je li druga druga. Možda je prva prva, nje prije toga nije bilo ali ako je druga druga, onda znači da je i ta Juga srpski prošireni srpski pašaluk kao što je bila i prva.

Uvijek je začuđavalo da boljševici strijeljaju i vješaju hrvatske generale i državnike jer su izdali (prvu) Jugu. To znači da boljševici hoće svima da kažu da je Juga Juga, četnička ova druga kao što je bila ona prva. Oni se u isto vrijeme natječu tko je bio više proti te Juge i tko je više rušio. **Zašto to**

Solun

nisu smjeli i državotvorni Hrvati, koji nisu bili kvislinzi kao oni. Ne, oni su izjavili da ti Hrvati nisu smjeli biti proti one prve Juge koju su oni mrzili kao i ti Hrvati pa su ih za to vješali i strijeljali.

To jest čudo. Kako to može biti. Ali još veće čudo: da ima Hrvata, koji još uvijek žude da budu pod srpskim boljševicima. Meni bi to bilo pravo, kad bi se to dogodilo samo tim hrvatskim kvislinzima. Ali se moram boriti da se to ne dogodi hrvatskom narodu, kao što se dogodilo 1918. i 1945.

Solun

(9.) UVOD

Hrvati su došli u Europu **oko 200 godina poslije Krista** iz dalekih zemalja današnjeg Afganistana i istočne Perzije i konačno oko 450. g. osnovali svoje veliko carstvo Velika Hrvatska u zemljama između Gdanska i Beča, Leipziga-Praga i Kieva sa sjedištem u Hrvatu, što je danas Krakov.

Onda su neki od njih došli na jug i osnovali svoje Kraljevstvo Hrvata 625. g. u zemljama od Gosposvetskog polja do Beograda, Trsta do Vojuše i Splita do Pečuha **u kojemu je vladao hrvatski kralj**. I slavno su vladali sve do 1102. g., kada su Hrvati izabrali Mađara za svoga kralja a onda 1527., kada su izabrali za svoga kralja člana kuće Habsburg, koji će vladati Hrvatskom sve do 1918., kada je hrvatski sabor proglasio da je taj izbor pao u vodu jer su Habsburzi skinuti s prijestolja u svojoj rodnoj zemlji. Ti kraljevi su bili njemački carevi do 1806. g. i austrijski carevi od 1804. Bilo je prirodno da su se oni više bavili ogromnim poslovima tog ogromnog carstva ogromnog njemačkog naroda nego li poslovima Hrvatske. U takovim prilikama sve blago zemlje odlazi

izvan zemlje pa se tako nije u Hrvatskoj stvarao sloj bogatih domaćih velikaša, koji bi vladali svojom zemljom sve do dolaska moderne demokracije kada je vlast prešla u ruke naroda, izbornika, pa su tako vladali velikaši stranci. Bez postojanja narodnih velikaša zemlja nije mogla napredovati pa tako i nije napredovala. Nijedna zemlja iz toga velikoga carstva nije tako nazadna kao Hrvatska i u nijednoj se zemlji nije tako malo napravilo za dobro naroda kao u Hrvatskoj. U tome je sudjelovala i Turska od koje je Hrvatska trpila od **1463. g. kada su Turci zauzeli bosansku Hrvatsku** pa sve do oslobođenja hrvatskih zemalja od Turske u godinama 1683.-1699., te 1876. i 1906.

Koja je najniža točka hrvatske narodne svijesti u tome razdoblju, teško je reći i kao da nisam još čuo ili čitao, da je netko to ustanovio. **Ja mislim da je to bilo u doba od 1825. do 1835.** Od toga doba dalje Hrvati su se počeli pridizati pa smo onda doživjeli Antu Starčevića i Stjepana Radića.

1. (10.) VLADIMIR MAČEK

25. ožujka 1941. bio sam na služ-

bi vojnog roka u Banjaluci. Ja sam za razbibrigu zalazio u hrvatsku mladež, oni su bili proti Jugoslavije ali su govorili crveno. Oni su toga dana izgubili kompas. Na sreću sam mogao sresti Felixa Nedzielskoga, on nije bio izgubio kompas. On nije vjerovao da će se potpis trojnog ugovora održati. Ipak diljem Hrvatske se pojavio neki pesimizam, da su Srbije nadigrali Hrvate. Pošao sam na Petričevac ali tamo je vladao tajac. Još nije bilo "Velebita" a **(skoro) sva vrhuška boraca za nezavisnost je bila odstranjena iz javnog života. Na početku 1940. g. je banska vlast uhapsila Milu Budaka i drugih 50 ustaša.** Fikreta piše:

"Uhapšeni ustaše su najprije bili internirani u Lepoglavi, a zatim su preseljeni u Krušćicu kod Travnika. Među njima su se, između ostalih, nalazili: **M. Lorković, I. Oršanić, J. Frković, Juco Rukavina, Slavko Govedić, Juraj Veselić.** Prema dnevniku logora u Krušćici, koji je pisao komesar logora kotarski pristav Ignacije Špoljar, vidi se da su internirani dijeljeni u dvije grupe: 'hitlerovci', tj. 'hrvatski nacional-socijalisti' internirani 'zbog terorističkih akcija', i 'paveličevci', zbog

'frankovačko-ustaške propagande'. Svi su internirani na osnovu čl. 12a Zakona o zaštiti javne bezbjednosti i poretka u državi.

Kad je **banska vlast zabranila izlaženje lista HRVATSKI NAROD Dr. Mile Budaka, NEZAVISNOST Dr. Stjepana Buća i NARODNI VAL Vladimira Radića**, "hrvatski nacionalisti" su izdali letak pod naslovom **"Veleizdajnik na djelu"**. Letak je bio raspačavan u velikom broju po ulicama, javnim lokalima i privatnim stanovima u Zagrebu. U njemu se navodi:

"Po naređenju dra Vladimira Mačeka lišeni su slobode osim dra Mile Budaka još ovi Hrvati: **Perković, Baraković, Sajc, Ivančević, Marić, Miletić, Maksić, Milković, Cerovski, Vutuc, Rolf, Skrbini, Iveković, Stojčić, Filipović, Korenički, Tomić, Stipetić, Severin, Fržop, Bukojević, Vraneković, Orešković, Aranšek, Mahovec, Čačić, Herceg, Miškulin, Miklaužić**, itd."

Ali događaji su se odvijali vratolomno i jedva da si mogao odahnuti iza jednog već je tu bio drugi. Meni je kretanje iza puča bilo onemogućeno jer je vojska stavljena u opsadno stanje. Nitko od nas sitnih u toj vojsci nije mogao ni mrdnuti. Još dok se nisam za pravo ni skuksuljio, počeli su se Srbije grliti i ljubiti i u gradu je nastala dreka, vika i jurjavanja. Kuda li su se sve ljudi gurali i jurili. Pa su onda klicali Petru kralju. Ja sam jedva razumio što mu to znači kad onda zabrujaše ona velika zvona one lijepe pravoslavne saborne crkve s onim visokim tornjem, koju je Beograd tamo podigao u znak sjaja ovog novog dušanoslavija. Srbadija navalila tamo da si da oduška onim gromo-

Solun

glasnim pojanjem onih svojih bradonja kaluđera, koji su već onda izgledali kao četnici, koji još ni danas nisu ošišali svoju dražinsku bradu kao i svi oni koji su rat preživjeli u Londonu. Među njima i Hrvati, koji u Londonu nisu bili nego u Zagrebu i ostali neprijatelji Hrvatske kao i svi drugi četnici. Onda su sve to saželi u par riječi: Nema Pavla, nema Cvetkovića, nema Mačka. Živeo kralj Petar Drugi. Ako to nisi radio, bio si neprijatelj države i bolje da te nema tamo gdje je bila srbadija. Što nisu sve radili da pokažu da je država srpska u kojoj vladaju Srbi. Kakvi sporazum. Pa su se onda oglašivali na svoj način gdje god su stigli.

U Zagrebu su Srbije oglasili 27 marta s bombama. Krunoslav Batušić je to ovako prikazao:

"Tih dana je u Zagrebu eksplodiralo nekoliko paklenih mašina: **Paklena mašina u susjednom dvorištu stana Dra Mačka, paklena mašina u stanu Dra Jurice Krnjevića**, paklena mašina u tiskari Većeslava Vildera i paklena mašina kod Lea Grivičića. Agenti svih mogućih špijunskih službi bili su u punoj akciji. Naknadno je utvrđeno, da su sve paklene mašine, osim one kod Vilde-

ra, **bile djelo špijunske službe IV. Armijske Oblasti u Zagrebu.**"

Pučistička vlada je posegnula za starim trikom guranja crkve u svoja kola. Dr. B. Marković, ministar pravde u vladi Dušana Simovića, **je 27. ožujka (1941.)** razaslao predsjedništvu biskupske konferencije u Zagrebu ovaj brzojav:

"Obzirom na teške prilike za naš narod Njegovo Veličanstvo Kralj riješio je, da uzme kraljevsku vlast u svoje ruke. Namjesnici razumijevajući opravdanost pobuda Njegova Veličanstva Kralja podnijeli su ostavke. Sva vojska i mornarica stavila se odmah na raspoloženje Njegovom Veličanstvu Kralju i već izvršuje Njegove naredbe. Njegovo Veličanstvo Kralj povjerio je mandat za sastav vlade armiskom generalu Dušanu T. Simoviću, koji je odmah obrazovao vladu, u kojoj je potpisani ministar. U vezi s ovim molim Vas, da područnom svećenstvu izdate potrebno objašnjenje o ovome događaju i preporučite mu, **da narod obavještava o potrebi okupljanja oko prijestolja**, da svojim postupcima olakša zadatak kraljevske vlade. Beograd 27. marta 1941. Ministar pravde Dr.B.Marković."

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (9. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Prikazane ratne operacije, praćene povlačenjem velikog broja ljudstva i događajima u Njemačkoj (**30. travnja Hitler je počinio samoubojstvo**) potaknule su političko i vojno vodstvo NDH s Poglavnikom Pavelićem, da na sjednici Glavnog vojnog stožera, **1. svibnja 1945. razmatra mogućnost općeg povlačenja**.¹

Partizanskim nadiranjem prema Karlovcu i predajom njemačkih snaga u Italiji **2. svibnja 1945.** (odlučeno na pregovorima sa saveznicima u Caserti), general Löhr (od 26. ožujka 1945. vrhovni zapovjednik Jugoistoka, a od 28. ožujka i operativni zapovjednik snaga Trećeg Reicha i oružanih snaga NDH) isti dan **obavještava Pavelića o nemogućnosti obrane Zagreba** i povlačenju njemačkih postrojbi prema Sloveniji, gdje će nastaviti borbu na crti Maribor – Celje². **Na noćnoj sjednici 3.-/4. svibnja, vlada NDH odlučila je uputiti Memorandum (spomenicu) Zapadnim saveznicima u Caserti s pozivom da savezničke snage uđu u NDH.** Memorandumom, čiji je autor Ivo Bogdan,

nastoji se odrediti položaj NDH u novo postavljenom odnosu snaga. Njegov sadržaj sastavljen je u duhu Atlantske povelje prema kojoj se govori o pravu svakog naroda na nacionalnu slobodu i ravnopravnost. To pravo pripada i NDH koja je "nastala u ratu, ali ne i zbog rata", koristeći "povoljno vanjskopolitičko stanje, no **ne predstavlja konstrukt stranih sila.**"³ Pokušavajući svrstati hrvatski narod u "zapadni kontekst", kojem kako se navodi pripada prema civilizacijskim tekovinama, i povezati ga s Velikom Britanijom i SAD često se navode banalni primjeri poput pripadnosti i djelovanja jugoslavenske (hrvatske) trgovačke mornarice u interesu zapadnih sila. U istom kontekstu spominje se i brojna emigracija hrvatske provenijencije u SAD-u i zemljama tadašnjeg Britanskog Carstva⁴.

Odlučeno je, **da će za jedan primjerak Memoranduma biti zadužena dva američka zrakoplovca, koji su se nalazili u hrvatskom zarobljeništvu, dok će drugi primjerak nositi izaslanici vlade NDH, ministar Vjekoslav Vrančić, te kapetan bojnog broda Andrija Vrkljan.** Slijedeći dan izaslanstvo je krenulo, zajedno s Memorandumom kojeg su potpisali, predsjednik vlade NDH Nikola Mandić i 18 ministara. **Misija nije ispunjena, V. Vrančić i A. Vrkljan su zarobljeni** i nakon toga smješteni u logore Meste i Forli u Italiji, u kojima saznaju za događaje od 15. svibnja 1945.⁵

Neslavno je završio i pokušaj dr. Vladimira

Košaka da sudjeluje na pregovorima ministra vanjskih poslova Trećeg Reicha, grofa Johanna Ludwiga Schwerin – Krosigka sa Zapadnim saveznicima, **4. svibnja**, u Flensburgu, na kojima je trebao zastupati interese NDH.⁶

¹ J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, *Hrvatski holokaust*, 48.-49.

² E. BAUER, "General Löhr i kapitulacija njemačke vojske pred Bleiburgom", 752. Iste podatke donosi i Josip ALEKSIĆ, "Vojnički aspekti hrvatskog povlačenja u svibnju 1945.", u: *Na Prekretnici*, sv. 7, (ur. Jure Petričević) (Brugg 1986.), 33. Kraća verzija istog prikaza: J. ALEKSIĆ, "Bleiburg", u: *50 godina Bleiburga*, 91.

³ Jerome JAREB i Ivo OMRČANIN, "Croatian Government's Memorandum to the Allied Headquarters Mediterranean, May 4, 1945.", *Journal of Croatian Studies*, Vol. XXI., (New York 1980.), 133. Autori su objavili šest dokumenata iz arhive britanskog Ministarstva vanjskih poslova (British Foreign Office), kao i cijeli tekst Memoranduma. Dokumenti su objavljeni prema kronološkom dolasku u London. Originali se nalaze u Javnom arhivu (Public Record Office) u Londonu. Memorandum vlade NDH donosi i B. KRIZMAN, *Ustaše i Treći Reich II*, 289.-294. O misiji hrvatskih izaslanika Krizman piše kroz iskaze koje su na saslušanju dali visoki dužnosnici vlade NDH, 295.-305.

⁴ J. JAREB, I. OMRČANIN, "Croatian Government's Memorandum", 135.-136.; Vidjeti: Aleksandar VOJINOVIĆ, *Zločin je bježao na zapad* (Zagreb 1987.), 84.-290.

⁵ V. VRANČIĆ, *S bielom zastavom preko Alpa (u misiji Hrvatske državne vlade za predaju hrvatskih oružanih snaga)* (Buenos Aires 1953.); V. VRANČIĆ, *U službi domovine (S bielom zastavom preko Alpa, Dvanaest mjeseci bodljikave žice, Sastav Hrvatskih oružanih snaga)* (Buenos Aires 1977.); V. VRANČIĆ, "U službi domovine", u: *Povlačenje 1945. Krivci i žrtve*, 13.-59.

⁶ M. RUPIC I Z. DIZDAR, "Izjave zarobljenih i izručenih dužnosnika NDH i drugih pojedinaca o povlačenju hrvatske vojske i civila prema Austriji – Građa OZNE za Hrvatsku", u: *Spomenica Bleiburg*, 95.-96.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (29. nastavak)

Prema knjizi: **Marko Samardžija - JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 50

PODJELA I RAZDIOBA. Pojavilo se pitanje, je li dobra riječ *podjela* u naslovu jedne školske knjige za zemljopis: "Podjela na kontinente i oceane". Riječ *podjela* može prema Akademskom rječ-

niku imati trojako značenje: *dioba*, *dio*, *milostinja*. Nema je u starijim rječnicima do Vuka, a u Vukovu znači *milostinja*. Otuda ju je prenio Iveković-Broz, koji je ima samo u tom značenju. **U tom značenju nije ušla u hrvatski književni jezik.** U značenju "dioba" zabilježena u ARj., osim iz Pavlinovića, samo iz srpskih izvora. Prema tome bit će bolje u navedenom i sličnim primjerima **reći: dioba**, a u hrvatskoj književnoj praksi vrlo je

obična u takvom slučaju **i riječ razdioba**. Te riječi nema doduše u Iveković-Brozovu rječniku, ali je imaju svi noviji hrvatski rječnici u značenju: *Einteilung*, *distribution* (stariji, kao i Šulek i Filipović: *razdjelba*), a nemaju je srpski rječnici. Tako *Einteilung* prevodi Kangrga samo: *deoba*, *podela*, a Popović: *razdeljenje*. **Riječ razdioba pripada dakle samo hrvatskom književnom jeziku.**

HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (14. dio)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković,
Zagreb

Primjeri koje navodim također su iz Knjige Postanka: *U očima Božjim zemlja se bila iskvarela; nepravdom se napunila. I kad je Bog vidio kako se zemlja iskvarela - ta svako se biće na zemlji izopačilo - reče Bog [...] (Post 6, 11); A ti ćeš k ocima svojim u miru poći, u sretnoj starosti bit ćeš sahranjen. Oni će se ovamo vratiti za četvrtog naraštaja, jer mjera se zlodjela amorejskih još nije navršila (Post 15, 15-16); Još reče Bog Abrahamu: »Tvojoj*

ženi Saraji nije više ime Saraja: Sara će joj ime biti. Nju ću ja blagosloviti i od nje ti dati sina; blagoslov ću na nju izliti, te će se narodi od nje razviti; kraljevi će narodima od nje poteci» (Post 17, 15-17); I za Jišmaela uslišah te. Evo ga blagoslivljam: rodinim ću ga učiniti i silno ga razmnožiti; dvanaest će knezova od njega postati i u velik će narod izrasti (Post 17, 20); Vidjeh Boga licem u lice, i na životu ostadoh (Post 32, 31) itd.

Biblijske je provenijencije i cijelo mnoštvo ustaljenih izraza i/ili frazema i u starijim biblijskim ili s Biblijom na bilo koji način izravnije povezanim tekstovima, a i u suvremenom jeziku. Posebno je u tom smislu karakterističan frazeologizirani izričaj *u ono vrijeme* (puno rjeđe *u to vrijeme*, *u onaj/taj čas*, *u ono/to doba* i sl.), koji je izuzetno čest (posebno u tekstovima Novoga zavjeta), a koji predstavlja svojevrsnu otvarajuću formulu u biblijskom tipu pripovijedanja (usp. Rišner 2001: 176). Njime se označuje (neodređena) vremenska

kulisa, koja u rečeničnim ustrojevima ima službu (vremenski nelokalizirane) priložne oznake vremena i koja je smještena na početke brojnih inkoativnih rečenica u biblijskim tekstovima), npr. **U ono vrijeme dođe Jošua i istrijebi Anakovce iz Gorja, iz Hebrona, iz Debira, iz Anaba, iz svega gorja Judina i iz svega gorja Izraelova (Jš 11, 21); U to vrijeme Jahve mi reče: »Iskleši dvije kamene ploče kao i prijašnje pa se popni k meni na brdo; a napravi i drveni kovčeg (Pnz 10, 1);**

VLASTITA IMENA (32)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

18. pridjevi (i prilozi) s dočetakom *-ski (-ki, -anski, -ovski* i si.) izvedeni od vlastitih imena (odgovaraju na pitanje: kakav?, a kao prilozi na pitanje: kako?), na pr. *hrvat-ski, savski, novljanski, dubrovački; homerski, pita-gorski, galvanski, balzački; terezijanski, gregorijanski, nietzscheovski.*

O pridjevu *božjiv*. 50.

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (5. dio)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

Ukusno izrađenih u kamenu stupova, prozornih obloga, vratnica i grobnica ima još i sada kojekuda razbacano oko starih sgrada. Od manastira spominjemo samostane: bijelih fratara (Pavlina) sv. Marije u Žažićnu kod današnjega Dolnjeg Pazarišta, utemeljen od roda Draškovića, pa u Galovcu kraj Plitvičkih jezera, od kojih su pisma većom česti glagolska nedavno iz Zagreba u Budim odnesena, zatim franjevačke manastire u Grebenaru kod Široke Kule i sv. Ivana više Medka pod Velebitom, kojemu je još god. 1512. na molbu gvardijana Ivana Vrančića „Ivan Hrvatinić, špan meju plemenitim ljudi kraljevimi u Liki“ dopitao dio desetine Ličke. Uz velmože Šubiće, Kurjakoviće i Krčke knezove (Frankopane), koji posljednji držahu u Lici i u Bužah na početku pet-naestoga vieka velika imanja, poglavito grad Novi i pod njim još drugih dvanaest gradića, a među timi Ostrvicu i Oteš, a u Podgorju Jablanac i Starigrad, za-stupana su bila u krajevih s ove strane Velebita najstarija hrvatska plemena: Kačići, Mogorovići, Tugomirovići, Slavkovići. Gacka se ponosila svojim plemstvom: Kolakovići, Selišćevići, Novakovići, Vladišići, Oreškovići, Dujmovići, Markovići, Pesarići i drugim, koje svekolike ne možemo ovdje izbrojiti. Mnogi rodovi, što prednjačše u hrvatskih župah u današnjoj Dalmaciji, cvjetali su u isto doba također u Lici i u Krbavi; tako je bilo Utšenica u Gomiljah u Lici i Kamićcu na Krki; Draškovića u Žažićnu u

Bužah i u Bilini u Kninskoj župi; Perušića u Bužah i u Zadarskoj okolici, gdje ima i sada mjesto Perušić.

Kao što svuda po srbskih i hrvatskih zemljah, tako je i u Lici bilo od davnih vremena Vlahi. Ovi se spominju uz Hrvate pod Zvonigradom u župi Odorji u jednoj listini od god. 1412., — izdanoj po kralju Sigismundu Ivanu sinu Nelepića od Cetine, — pa i u drugoj listini istoga kralja od god. 1432., kojom zalaže Nikoli knezu Krčkumu za 40.000 dukata mnoge gradove u Hrvatskoj, grad Visuć, i županije Ličku i Poljičku i sve hrvatske Vlahi (omnes Valachos regni Croacie). Ne marimo izpitivati, kojega su podrijetla bili ti Vlasi, ali je **sva prilika, da su Vlasi Lički u to doba govorili istim jezikom, kojim i ostali Hrvati. Da su rimsku vjeru sliedili, ne može po-sumnjati nitko, koji poznaje načelo, što je u srednjem vieku svuda u Evropi vladalo, da je u državi i u vladaru oličena i vjera, koju je valjalo svim državljanom prigrliti.** Za nas vriedi glede njih ono ime, koje se u izvornih spomenicah sačuvalo.

Dok nisu elementarne nepogode toliko poharale hrvatske planinske priedjele, rodila je Lika i Krbava obilno i žitom i voćem a i vinom. Po Lici je toliko rodilo vina, da je od toga bio znatan dohodak i crkvi i biskupom, a osobito je vrstno vino rodilo po

Kosinjska dolina

glavicah oko Pazarišta i Kosinja, gdje je danas gola stiena. Stoe je bilo puno i svake vrsti. U Počitelju ne samo što je bio glasovit zemałjski arkiv, koji je kasnije u Rab i kojekuda raznesen i propao, već je bila i znamenita Karlovićeva ergela plemenitih konja.

Da je u tih priedjelih živio imućan narod i oda-brano plemstvo, nastojeći i kulturno se razviti, dokazuju preostali građevni spomenici u povećih gradova i crkava, naročito na Udbinji, u Komiću i u Kurjaku, gdje ima tragova nekadašnjim dobro gojenim vrtlovom i cvietnikom sa biljkami, koje sada ne rastu u Lici. Da se je nekoć osobito kod plemstva i svećenstva marilo i za pismo i za knjigu, navlastito slovinsku, kojom se jedino u tolikih crkvah Bog častio i slavio, svjedoči nekoliko u Lici nađenih i tamo postalih prekrasno pisanih i urešenih glagoljskih rukopisa, od kojih ovdje iztichemo pisani po vikaru Ličkom, popu Blažu Bobinicu, g. 1435. glagoljski misal, pak glasovati Klotzov misal, g. 1368., koji je bio svojina kneza Novaka u Lici. U starom Kosinju štampale su se nekoć glagolske knjige, i to prvi put na hrvatskoj zemlji.

BAZALO (25. nastavak)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Uzeo je iz džepa komadić debelog konopljenog konca, kojeg je posve slučajno imao uza se i čvrsto podvezao prst do dlana, a zatim je otišao u kuću i uzeo trave, koje je on znao, metnuo u lončić i zamolio planinku, da mu to uzvari.

- A što će ti to? - upita ga ona.

- Uje me nikakav gad, pa moram to priviti - odgovori on.

- Što je te ujlo? - iznenadi se ona i prinese se k njemu, da pogleda izbližeg.

- Nikakva se rđa pripala, pa me ćoknila, al to j' ništa - odgovori on savršenim mirom. - Da sam pazije, ne bi to bilo, al ko mi je kriv, da ne pazim, kad radim?! - govorio je samo da je zabavuna i zabavi, jer je znao, da bi se veoma preplašila, kad bi joj priznao, da ga je ujela riđovka. To bi njoj bila strašna viest, a za njega nije značila upravo ništa. Bio je posve miran kao da se nije ništa ni dogodilo, jer je točno znao, kako će osujetiti zle posljedice.

- A što te je ujlo?

- Uprav ni ne znam: il pauk il me je morda samo trn grečnije. Nisam dobro ni vidije - pripoviedao je on, gledajući pred sobom ne zmiju kao da je nije ni bilo, nego - Mandu. Nju je neprestano vidio i čuo njezine rieči. Šumile su mu u ušima kao

najljuća bura i nikako se nije mogao riješiti njezine blizine. Čudo je to bilo, koliko je sad na nju morao misliti, a da ipak nije s njom pravio nikakvih osnova za budućnost. Sad mu je kao da je ipak nešto bilo u njegovim računima. A, doista, nije! On uobće ne misli na budućnost nego živi kao poljski cviet: od danas na sutra, pa kako Stvoritelj daje.

Kad je zavio prst, molio je planinku, da mu uzvari malko mlieka, a kad je to učinila, ulio je nekolicke žlice u nekakovu hrbinu i ponio van. Išao je ravno k zidu, koji je popravljao, i iz kog ga je ujela zmija. Čim se je približio, osjetio je po mirisu, da je još uvijek u blizini, pa položi hrbnicu s mliekom u neposrednu blizinu mjesta, na kom je morala biti po Ivanovu računu. Nije se prevario! Za nekoliko časa začu lagano šuškanje i šuljanje kroz kamenje, a tad izviri šiljasta glava između kamenja. Jezikom je palucala kao razvijenom zastavom, a po očima je Ivan zaključivao, da je još uvijek uplašena i biesna, pa se malko odmakne i počne joj govoriti veoma toplim glasom:

- Ne boj se, jadna, i ne budi luda --- Znam ja, da ti nisi kriva, što sam ja bije benast, pa zaboravije na Stvoritelja --- Una me j' kukavica ubrezumila, jadna joj pamet --- I ne ljuti se, man lipo priđi i napi se te varenike, da vidiš, da smo prijatelji i da ja nisam blunast, da

tebe krivim ---

Sveznajući zna, koliko je zmiji dano, da može dokučiti, što joj je Ivan govorio, al je sigurno i nesumnjivo, da ga je uprav slušala i da se je očito smirivala i sve malo pomalo puzala prema mlieku i najzad se liepo nagnula i stala ga piti. S Ivana nije skidala pogleda, al je već očito osjetila, da joj ne prieti nikakova opasnost, te se je sve više i više izvlačila iz kamenja na sunce.

- Tako, tako - hrabrio ju je i hvalio Ivan. - Ujla me esi, al to meni nije ništa, a kriva nisi, pa je sve dobro ---

Dok je još tako govorio, osjeti, da se približava još jedna zmija, pa da je ne bi poplašio il inače smetao, polagano se odaleči, pomičući se natražke, a da se nije ni uzpravio ni okrenuo. Poslije veoma kratkog čekanja opazi, da iz onog istog smjera, otkud je doplazila prva, puže i druga zmija, također riđovka. On je odstupio još dalje i držao ih oštro na oku. Zmije su se pogledale, očito su se dobro poznavale i bile obuzete prijateljskim osjećajima, jer su se obje složno bacile na mlieko i ustrajno pile.

Riđovka

JADNA BOSNO ŠTO SI DOČEKALA (4. dio)

O' COME ON dr. BOROGOVAC

Čitajući Vaš kratki komentar na još kraći izvadak iz moga osvrta na Vaše glorificiranje krvnika Vašega i moga naroda, Josipa Broza (?) Tita, moram Vam reći da nisam više iznenađen vašim stavovima u pogledu na partizanske zločine koje sam naveo u prošlom pismu, jer vidim da ste i Vi "vaspitan" od onih koji su ih počinili. U svome uvjerenju da ste u pravu kad branite i obožavate Tita, a s namjerom da ne bi naškodili njegovome boljševičkom image-u, Vi prebacujete krivnju na sve i svakoga, samo ne na njega, iako je baš on bio inicijator i animator velike većine strahovitih pokolja nad nesrbskim pučanstvom BiH. U toj svojoj namjeri da zabašurite taj njegov Crimen-Magnum, vi ste pri izboru dokaza koji ukazuju na te superzločine vrlo selektivan u onome što ćete dati u tisak. Podpuno razumijem da je skućeni prostor na Vašoj web stranici glavni ograničavajući faktor, no, ipak Vi namjerno upotrijebiste samo ono gdje se izravno radi o četnicima, a vrlo vješto prešutjeste ono gdje se radi o Titovim dželatima.

Pa čak i ondje gdje Zulfikarpašić opisuje masovni prijelaz četničkih ubojica u njegove partizane Vi ga pokušavate braniti, pa kažete da je on (jadan) bio nemoćan da išta poduzme protiv njih. Nu, pogledate li malo u natrag u onaj Vaš prvi komentar gdje mu odajete visoko priznanje, jer je sam samcat utemeljio "Državu BiH", ne obazirući se na protivljenje svih njegovih boljševičkih glavešina, poput Moše Pijade, Milovana Đilasa, Sretena Žujovića i drugih. Pa, zar ne vidite u kakav ste paradoks ovdje zaglibili.

Znači, po Vašem mišljenju, on je najprije kad je objeručke primao zatornike Vašega naroda u svoju "armiju" i, za nagradu, dijelio im najviše činove, bio nemoćan da išta učini. Kad je malo kasnije, uzprkos svim zaprekama, u Mrkonjić gradu "stvarao" bosansku državu, onda je bio svemoguć. Kad su njegovi "heroji" klali, pali i žarili oko Kupresa, Bugojna, Doboja, Banja Luke, Prijedora Bihaća, Cazina, Mostara, Ljubuškog, Širokog Brijega i po svim drugim mjestima BiH, opet je postao nemoćan da ih spriječi.

Vi rekoste da su partizani spriječili četnička klanja po BiH. Pa, kad već priznate da su ti četnički koljači mahom prešli u Titove partizane, znači li to da su te pokolje spriječili isti oni koji su ih ustvari počinili? Je li možda iz mržnje prema "fašistima" ne želite priznati, ili ste toliko neupućeni, pa ne znate da su prve vojne formacije koje su porazile i istjerali četničke horde iz Zvornika, Foče, Višegrada i drugih mjesta bile "fašističke" domobranske jedinice NDH, pod zapovjedništvom pukovnika Zdenka Begića. Kasnije su to činile jedinice "fašističke" Crne legije, pod zapovjedništvom Jure Francetića, Rafaela Bobana, Frane Sudara i dr. Nije li Vam poznato da je baš ta Crna legija osnovana u Sarajevu odmah na početku rata s svrhom da zaštiti grad od četničkih bandi. **Osnovani su je sarajevski studenti (njih svega 12), a prvi zapovjednik bio joj je Bećir Lokmić koji je kasnije junački pao kog Doboja u borbi protiv Titovih četničko-komunističkih "osloboditelja".**

Vi i Vaš kongres stalno upućujete na šurovanje nekih od vodećih političara u BiH s četnicima u tkzv. Republici srpskoj. Pa tko Vi mislite da su to ti četnici? Pa, doktore to su isto oni koji su do jučer, ako ne još i danas, slavili i opjevali Tita kao "majku srpskoga naroda". Vi isto tako papagajski ponavljate srbokomunističke i cionističke priče o "fašističkim" logorima, a ni riječi ne izustiste o Titovim jugoboljševičkim-killing fields of Bleiburg massacres, ili onim partizanskim klaonicama širom Bosne, kao napr. dvorima begova Džinića. Savjetujem Vam da nabavite **knjigu "Srbokomunistički zločin nad Bosnom" koju je napisao Titov mučenik, dugogodišnji robijaš, sada rahmetli Safet Jaskić**, pa ćete sigurno imati malo drugačije mišljenje o Titu i njegovim dželatima.

Vi eto i sina jednoga od najogavnijih komunističkih krvnika, onu mizernu karikaturu Mesića, izdajnika svoga naroda, jednoga od najglupljih titoista, smatrate "jedinim političarom koji brani cjelovitu Bosnu". Ako Vi u to zbilja vjerujete, onda će biti najbolje da ga uzmete k sebi, jer mu nigdje u Hrvatskoj uskoro neće biti mjesta.

Kad već mislite da bi nevjernik i izdajnik svoga naroda mogao

Vama u BiH biti od koristi, prije nego ga pozovete k sebi nabavite negdje pjesmu "Radak" koja opisuje kako su se Turci pri osvajanju utvrde Bobovac u Bosni, koju nisu nikako mogli osvojiti, poslužili uslugom izdajice Radaka. Radak je za svoju uslugu očekivao da će ga Turci postaviti za novoga gospodara grada, no kad su Turci s pomoću njegove izdaje konačno uspjeli tvrđavu osvojiti, turski paša je, prije nego

mu je odsjekao glavu, Radaku rekao od prilike ovo: "Huljo, izdajniče, ti si izdao svoga gospodara kojemu si obećao vjernost, pa kakvu vjernost ja mogu od tebe očekivati?"

Vi također kažete da Vam Vaši daidže i amidže nisu ništa pričali o četničkim zločinima.

Na to Vam je lako odgovoriti. Ukoliko Vaši daidže i amidže nisu bili zatrovani klicom jugo-

boljševizma, a pukim slučajem su ostali na životu, nad njihovim glavama je danju i noću visio Damaklov mač Titove OZN-e, kasnije UDB-e, koji bi za svaku nepovoljnu riječ, riječ koja bi mogla nauditi Titovom image-u pao na njihov vrat.

I vi ste možda danas nečiji, otac, amidža ili daidža, pa dobro promislite kako odgajate to Vaše nasljedstvo.

IZ BOBANOVE DRAGE

Mile Boban – Otporaš, USA

Poštovani i dragi prijatelju Tomislave Dragun,

Prije 50 godina u Parizu sam poznao hrvatskog svećenika imenom Theodor Dragun. Umro je za vrijeme polnoćke sv. božićne Mise 1963. godine od kljenuti srca. Napisao je knjigu na francuskom jeziku: **Le Dossier du Cardinal Stepinac**. Ne znam da li ste svojta. Također vam šaljem jedan mali isječak mojih dječaćkih sjećanja iz mog sela, kroz koje sam osobno prošao. Pozdrav. Bog! Mile Boban, Otporaš.

KAMIŠARI

Kao deččić od punih 8 godina, dakle pred Božić 1947. godine, kod nas u zapadnoj Hercegovini "narodne vlasti", tj. OZNA je naredila da se selo Bobanova Draga, odakle je legendarni hrvatski general i zapovjednik Crne Legije, Ranko Rafael Boban, iseli u druga susjedna sela, gdje god tko hoće, svojte, prijatelja itd. Zašto je sve to bilo? U ta vremena, dvije godine poslije Drugog svjetskog rata, mnogi bivši hrvatski vojnici koji se nisu predali

na Bleiburgu u svibnju 1945. godine, otišli su u hrvatske šume odakle su se borili protiv partizana i čuvare Jugoslavije a za ponovno uspostavljanje Slobodne Države Hrvatske. Narod ih je zvao i "kamišarima" i "križarima". Poznatiji su bili pod ovim zadnjim imenom. Mnogi ovi vojnici su bili domaći i po noći zalazili bi u svoja sela, kod svoje rodbine, prijatelja i poznanika. Bilo je čestih okršaja s pripadnicima "narodnih vlasti" i OZNE.

Među tim krizarima najpoznatiji bio je **Vinko Škrobo od Širokog Brijega**. On je sa svojom križarskom skupinom zadavao mnoge glavobolje Ozni. Najpoznatiji među ovima je bio **Oznaš Ivan Granić, iz okolice Čitlu-**

ka. On je čak izmislio jednu pjesmu protiv Vinka Škrobe i nagonio narod da ju pjeva: "Vinko Škrobo tko te hrani, ubit će te partizani".

Zatim su ove "narodne vlasti" došli na ideju **da selo Bobanova Draga istjeraju za jedan mjesec dana u selo Vlasice**, nekoliko kilometara dalje, tako da selo Bobanova Draga bude pusto i bez naroda u njemu. Narod je morao sa sobom SVE ponijeti, ama baš SVE, tako da ništa ne ostane u kućama u kojima bi križari mogli nešto hrane pronaći. Postavili su mrtvu stražu pri prilazu u selo sa svih strana. Kako je bila jesen, iz polja se godišnjih prirodnih, žito i ostalo, sve se je moralo iz kuća iznijeti. Najteže je

bilo za vino i rakiju, jer se je moralo prilijevati u razne posude. Ako je tko što ostavio, "narodne vlasti" bi to pronašli i dotičnog optužili da je to namjerno ostavio kako bi "banditima" dao hrane i da je njihov ortak.

Tako i na taj način su se pravile i gomilale optužbe protiv Hrvata

kao broj jedan neprijatelj države i "bratstva i jedinstva". Ni moj otac nije bio pošteđen. Uhapšen je u srijedu 31. svibnja 1950. godine oko šest (6) sati na večer pri polijevanju loze u vinogradu. Pisac ovih redaka je bio s njim u to vrijeme, jer sam u kanti za njim nosio modri kamen i u polivaču ulijevao, tako da ju on sva-

kog puta, kada je ova prazna, ne skida s leđa. Ja skinem poklopac i nalijem tekućinu za polivanje loze.

Želim Sretan Božić i veselu Novu 2010. godinu svim Hrvatima diljem planete.

Bog! Otporaš.

JAVLJAM TUŽNU VIJEST DA JE UMRO RANKO PRIMORAC

Mile Boban - Otporaš, USA

Ranko Primorac je rođen godine 1946. u Metkoviću, Hrvatska. Otac Ivan bio je branitelj Nezavisne Drzave Hrvatske, NDH, i kao takov bio mnogo proganjan od bivše Titine vlasti.

Ranko je u svojoj mladosti volio šport i pokazao se vrlo nadarenim u nogometu. Igrao je za nekoliko momčadi kao profesionalac. Godine 1974. dolazi u Toronto, Canada, sa zagrebačkom momčadi igrati protiv kluba METROS-CROATIA. Tada i tu je upoznao čestite i aktivne hrvatske aktiviste/domoljube: Karla Soptu, Marina Soptu i druge. Nije Ranku trebao mnogo vremena da uoči odlučnost ovih Hrvata u borbi za oslobođenje Hrvatske. Odmah se je odlučio ne vratiti se nazad u Zagreb. Njegov trener i suigrači su ga odvrćali od toga, ali Ranko je ostao uporan u svojoj ideji da dezertira iz Jugoslavije i da se priključi ovim aktivnim domoljubima Hrvatima u njihovu radu za oslobođenje Hrvatske. Tako je i bilo! Ranko Primorac je Ostao!

Kanadske vlasti nisu mu htjeli izdati potrebne papire da može ostate u Kanadi. Godine 1976. Ranko dolazi u Los Angeles, California. Tu se odmah pridružuje hrvatskim nogometnim momča-

dima San Pedra i Los Angelesa. Svojom športskom nadarenošću oživljuje obje momčadi i dovodi ih do vrhunca. U tom radu na športskom polju razvija hrvatsko/državotvorno nacionalno gibanje. Osniva ogranak HRVATSKOG NARODNOG OTPORA, HNO, STIPE MIKULIĆ.

(Potrebno je ovdje reći tko je bio Stipe Mikulić. Stipe je bio Predsjednik HNO za Skaandinaviju. Jugoslavenski konzul u Švedskoj, Blagoje Čerkez, organizirao je ubojstvo Stipe Mikulića u Švedskoj, kojeg jugoslavenski plaćenik i Udbin doušnik Kubra Kuburas ubija Stipu Mikulića pet dana prije Božića, dakle, 20. prosinca. 1975. godine.)

Mnogi bivši Hrvati San Pedra i Los Angelesa jugoslavenske orijentacije i osjećaja postaju sada čestiti i aktivni hrvatski rodoljubi, kako bi se to danas reklo DOMOLJUBI.

Naravno da su jugoslavenske tajne i javne službe budno pratile rad svakog istaknutog Hrvata, posebice hrvatskog aktiviste, pa

tako i Ranka Primorca. Tako i naš RANKO PRIMORAC upada u oči jugoslavenske konzularne službe u Los Angelesu, koja sve u "rukavicama" dojavljuje američkim vlastima, i to FBI. Po svojoj dužnosti FBI je budno pratila rad i kretanje Ranka Primorca.

Godine 1981, dan poslije ukazivanja GOSPE u Međugorju, 25. lipnja dolazi do uhićenja desetorice (10) istaknutih hrvatskih domoljuba i članova HNO, među njima i Ranka Primorca. Ovoj hrvatskoj desetorici suđenje u New Yorku počinje 15. veljače 1982. a završava 15. svibnja iste godine. Porota je pronašla Ranka Primorca krivim i sud ga je osudio na 40 godina zatvora.

Ranko Primorac je odležao svoju

kaznu u američkim zatvorima među najgorim kriminalcima i uz najveća poniženja. **Pisac ovih redaka je bio Rankov prijatelj.** Često puta me je zvao iz zatvora. Posjećivao sam ga mnogo puta u zatvoru. Godišnje doba se po prirodi mijenja, ali naš ČVRSTI RANKO PRIMORAC u svojim idejama u borbi za Hrvatsku se ne mijenja i niti se je promijenio. Nije se dao lmiti! Njega je sada pokojni Mile Markić (1926-2007) nazvao VENTURA BALJAK.

Tko je bio Ventura Baljak? To je jedan od branitelja Nezavisne

Države Hrvatske, NDH, Ustaša, ako netko želi poblježe znati.

Ranko Primorac je pušten iz američkog zatvora u veljači 2005. godine, i odmah otpremljen za Hrvatsku. Imao je šećernu bolest, preko trideset godina. Mnogo je bolovao i patio. Posjetio sam ga u svibnju 2007. Mnogo smo razgovarali, o svemu, naravno najviše o Hrvatskoj i njezinoj aktualnoj politici. Nikada ne ću zaboraviti njegove zvučne riječi, koje mi još uvijek zuje u ušima:

"Otporašu, nije ovo ona Hr-

vatska za koju smo se ti, ja i mi mnogi drugi borili. Ovo je njihova, komunistička, država, a ne naša".

Uljudno bih zamolio one koji nešto znaju o ovom izvanrednom hrvatskom patniku i domoljubu Ranku Primorcu, da to iznesu u svojim osvrtima. Jer, **ne zaboravimo jednu stvar, danas imamo Hrvatsku Državu, kakva je, takva je, naša je, zahvaljujući upravo RANKU PRIMORCU i sličnima njemu.**

DRAGI NAŠ RANKO, POČIVAO U MIRU BOŽJEM!

U STANU KRALJA PETRA

prof. Žarko Marić, Zagreb

Za predsjednika građanina, kako se često nazivao Stjepan Mešić, najnormalnije bi bilo da se, poslije isteka mandata, vrati u građanski život i dijeli sudbinu ostalih građana, i u pogledu trošenja zarađene mirovine, i u sigurnosnom pogledu.

No, sve su prilike da to neće biti tako, jer smo svjedoci traženja skupog i za mnoge neprihvatljivog stambenog i sigurnosnog rješenja za našega sutrašnjeg umirovljenika.

O optužbama za veleizdaju i puno kaznenih prijava podnesenih protiv njega, ne bih mogao puno reći, ali **znam sigurno da je**

javno pjevao pjesme koje slave Titu, za što vjerujem da ima britansku zaštitu, pa kao takvome bi oni, vjerujem, kada bi se našao u neugodnostima, osigurali i azil i smještaj usred Londona, moguće **i u stanu kralja Petra.**

ZAUSTAVITI VELIKOSRPSKOG ZASTUPNIKA SULEJMANA TIHIĆA!

BPNS PRESS – Sarajevo, pisano bosanskim jezikom

Bosansko-hercegovačka podrinjska narodna stranka (BPNS) u agoniji podijeljenog grada Mostara i aktualnom zahtjevu Dragana Čovića (HDZ) za hrvatskom federalnom jedinicom (državom!) - doista "Herceg-Bosnom" sa "hrvatskim stolnim gradom Mostarem" - vidi ogromnu destruktivnu ulogu Predsjednika SDA Sulejmana Tihića, osobno, i onih

koji ga podržavaju!

Sa pozicije Predsjednika SDA i pregovarača, Tihić beskrupulzno, a sada i otvoreno (!), pregovara u korist Milorada Dodika odnosno Republike srpske (RS), protiv države Bosne i Hercegovine i državi odanih Bosanaca i Hercegovaca.

Sulejman Tihić zastupa interese RS i naspram svih faktora Internacionalne zajednice koji posreduju po pitanju BiH; čak niti njima ne ostavlja opciju djelovanja

u našu korist, nego ih usmjerava na stranu RS - a protiv države Bosne i Hercegovine.

Koristeći veleizdajničku formulu "prihvaću sve što ponudite", svjetskim diplomatima otvara liniju najmanjeg otpora, **koja je neizbježno antibosanska.** Zašto bi stranci branili našu državu, kada je Tihić "u ime Bošnjaka" uništava?! I onim snagama koje bi mogle raditi za nas, veže ruke i usmjerava ih protiv.

U Washingtonu i Daytonu su od-

prof. Žarko Marić

stranjene sve opcije stvaranja "Hrvatske Republike Herceg-Bosne" - da bi dejtonskim Aneksom 4 (ustavom) bila zacrtana privremena, labilna i nelegalna "Unija BiH" od jedne države u procesu legalizacije, RS, i nestabilne federacije od 10 mini država, kantona, FBiH. BPNS naglašava da Hrvati već odavno iskazuju nezadovoljstvo dejtonskim

ustrojem i godinama daju mnoge jasne signale da umjesto, kako oni kažu, "nepravednog i nepovoljnog Dejtona", **imaju hrvatski "Plan A"**, kojim traže obnovu cjelovite, jedinstvene države Bosne i Hercegovine; na srednjem nivou podijeljene **na geografski definirane regije sa jednakopravnošću svih naroda**, a ne na dejtonske tvorevine RS i FBiH. Ali, lideri SDA te ponude godinama ignoriraju i sputavaju, ujedno držeći Mostar podijeljenim gradom, u stalnoj krizi – **težeći konačnom razgraničenju sa Hrvatima!**

Ne treba više niti pretpostavljati da je Sulejman Tihić prošle godine u Beogradu upućen u ovaj destruktivni "Prudski proces", koji sada kulminira – jer je politički i pravno obrazovanim i pametnim očigledno postalo jasno ove godine da je putem svojih izjava za TV i ostale medije, Tihić ustvari sam sebe eksponirao kao zastupnika velikosrpskih interesa, čija je dužnost da prevari

braniocima države Bosne i Hercegovine.

Sulejman Tihić i oni koji ga podržavaju, ove su godine otvoreno krenuli protiv upozorenja kojeg su Hrvati godinama otvoreno izricali u vidu formulacije: - **Da će ih podrška bošnjačkih lidera Republici srpskoj, okrenuti od "Plana A" kojim Hrvati traže ustav pravedne, reintegrirane države Bosne i Hercegovine, ka pričuvcnom "Planu B" kojim traže hrvatsku federalnu jedinicu (državu) "Herceg-Bosnu" i "hrvatski stolni grad Mostar"!** I upravo ove godine, Tihić je okrenuo sve Hrvate, a i Internacionalnu zajednicu (!), od "Plana A" ka "Planu B" kojega je iz pričuve izvadio Dragan Čović (HDZ).

Svi preostali, nažalost veoma oslabljeni, bosanskohercegovački patriotski faktori, moraju se sada maksimalno mobilizirati da pokušaju zaustaviti velikosrpskog zastupnika Sulejmana Tihića.

TRI PRSTA ZA "TREĆI ENTITET" - MAČ S DVIJE OŠTRICE (1. dio)

Dean Rant, Domaljevac

Moram priznati da treći, hrvatski, entitet zaista krasno zvuči.

No, što je u stvari on? Treći entitet.

Ideja, samo jedna ideja pretočena u floskulu koju su mnogi zagrizli k'o riba udicu. Koliko li treba razboritosti da čovjek shvati realne posljedice stvaranja "trećeg entiteta".

Predlagači i zagovarači trećeg entiteta moraju biti vrlo jasni što on predstavlja. Gdje su mu gra-

nice. U suprotnom to je samo bacanje prašine u oči.

Čuj, borim se za treći entitet a ni sam ne znam što je to. Zašto bih svoj glas dao trećem entitetu ako ću nakon njegova konstituiranja završiti u Republici Srpskoj ili u Bošnjačkom entitetu.

Možda ključna stvar, oko trećeg entiteta i entiteta uopće, je pitanje diskontinuiteta teritorija. Tko Hrvatima jamči diskontinuitet teritorija? Bojim se, nitko. Uostalom, teritorijalni kontinuitet i prometna povezanost je načelo dogovora Boban-Karadžić još 1992.

godine, a takva dogma je ostala i dan danas. Rušiti to načelo značilo bi zagristi u Republiku Srpsku, što u ovom trenutku "milodar" Dodik sigurno neće prihvatiti. Zašto bi onda to prihvatila i bošnjačka strana.

Prema tom načelu sve hrvatske enklave u Srednjoj Bosni ostale bi izvan hrvatskog entiteta, a s njima po istom načelu i Posavina.

Uostalom i da nije tako ima još argumenta koji idu u prilog stavovima koji treći entitet smještaju u pričuvno rješenje.

dr. Muhamed Borogovac

Ma koliko treći entitet bio veliki i hrvatski, jedno je sigurno; veliki broj Hrvata ostat će izvan tog područja. Što to znači? Pa definiranjem granica hrvatskog entiteta jasno bi se omeđilo područje izravnog hrvatskog interesa. Svi Hrvati izvan tog područja ne da ne bi imali jednaka prava kao i drugi Hrvati nego bi izgubili svoju opstojnost u svakom smislu. Izgubili bi identitet, jezik, kulturu, i praktično sve drugo. Izgubili bi i ono najvažnije ono što ih možda još danas drži, a to je nada. To je osjećaj pripadnosti hrvatskom narodu. Osjećaj da nisu izdani, ostavljeni, zaboravljeni. Teško im je danas, dakako. Nema sumnje da danas Hrvati u BiH koji žive na područjima pod bošnjačkom ili srpskom većinom, preživljavaju raznolike nelagode samo zbog svojih crvenih krvnih zrnaca. Jednako kao što i druga dva naroda uživaju blagodati hrvatskog gostoprimstva u našim većinskim područjima.

Jedno je sigurno. Hrvati iz Sarajeva, Tuzle, Banja Luke i mnogih drugih dijelova BiH gdje nismo ili

nemamo većinu sigurno će ostati izvan hrvatskog trećeg entiteta. Imamo li mi povijesno pravo zapečatiti njihovu sudbinu. Imamo li pravo vječno ih iškopiti iz hrvatskog etničkog teritorija, ne uzimajući u obzir činjenicu da su neka od tih teritorija stoljećima hrvatski. Koliko bi samo samostana, crkava, srednjovjekovnih

hrvatskih utvrda, pečata naše povijesti ostalo kod drugih. Koliko je samo hrvatskih sinova, vitezova dalo svoj život za obranu hrvatske grude, pa i u ovom Domovinskom ratu. Jesu li njihove žrtve bile uzaludne? Sve dok imamo pravo na cijelu BiH nisu. Zatvorimo li se u geto, ne razmišljajući o posljedicama, sigurno bi pljunuli na krv heroja rata koji eto nisu pazili gdje će položiti svoj život. Dakle trebalo bi biti jasno da bi u ovom trenutku s trećim entitetom više izgubili nego dobili. Svaki kratkoročni dobitak je sitnica usporedivši je s trajnim i nenadoknadivim gubicima.

Treba biti jasan i reći da hrvatski entitet nije samo prostor u kojemu Hrvati cine 80% puka ili više. U pitanju su resursi, ona prirodna dobra na koja Hrvati raspolažu prava, a getoizacijom bi im trajno bila oduzeta.

No, da ove činjenice i ignoriramo, morali bi biti svjesni da "pravljenje" entiteta ne bi išlo glatko čak niti uz pristanak čelni-

ka druga dva naroda. Uvijek će postojati značajne skupine koje neće biti zadovoljne predloženim rješenjima. A to nezadovoljstvo oko crtanja granica trećeg entiteta sigurno će kulminirati novim ratom. Što znači da državotvorna ideja (stvaranje trećeg, hrvatskog, entiteta nije ništa drugo) ne može svoje ciljeve ostvariti bez novog rata. A koliko je on danas moguć i kakve bi posljedice mogao prouzročiti nije teško zamisliti. Pa čak niti rat nije nikakav jamac konačnog uspjeha. Prisjetimo se koliko je trebalo snaga HVO-a da zauzmu cijeli Mostar. Vječno – borbe su se vodile za tri ulice praktično cijeli rat, i to u konačnici bez uspjeha. Ne bi li novi rat doveo svojevrsni Beirut na ulice mnogih naših gradova. I da ne bi bilo tako postavio bih pitanje tko bi svoje sinove poslao u prve redove. Najvatreniji zagovornici sigurno ne bi. Pogotovo političari koji se ne libe žrtvovati tuđu djecu za svoj eksperiment koji teorijski može doživjeti potpuni krah.

Umjesto cijele ove priče možda je bolje dotaći se političke pozadine stvaranja trećeg entiteta. U stvari sve se vrti oko politike. Politika je ta koja vedri i oblači. S te strane govoriti o trećem entitetu a ne spomenuti Milorada Dodika i srpske interese bilo bi neozbiljno. Zašto Dodik podupire Čovica po tom pitanju? Pa iz vrlo jednostavnih razloga. Podjela BiH na tri nacionalna entiteta je ogroman korak ka raspadu države BiH. Srbe ne zanima nikakva BiH. Ne postoji rješenje za BiH koje bi oni prihvatili. Konstantno su protiv ovakve Bosne i Hercegovine. No, kada im netko ponudi drugo rješenje, s gnušanjem ga odbijaju i demagoški počnu inzistirati na daytonskoj Bosni i Hercegovini. Licemjerno i očekivano.

SVIJETLA DVADESET I PETA GODIŠNJICA RADA ISMETA MUFTIĆA ZAGREBAČKOG MUFTIJE (2. dio)

"Hrvatski dnevnik", Zagreb, 10. ožujka 1940.

On je je-dini, koji je u svome sudsko-šerijatskom poslovanju izradio, da su pristojbe na mehr (kod vjenčanja) znatno smanjene, čime je uštedio siromašnim muslimanskim slojevima znatne svote i tako omogućio lakše vjenčavanje. Taktičan, kao što je i inače u odnosima, on je uspio organizirati dobrovoljne doprinose za uzdržavanje vjerskih potreba, kao što je stvorio i pogrebni fond te na taj način omogućio i najsiromašnijim muslimanima propisane islamske vjerske pogrebe. Na njegov prijedlog ustanovljuje se plaćanje vjerskog prireza i na taj način je stvorena sigurna materijalna osnovica za daljnji napredak ovdašnjih islamskih vjersko-prosvjetnih institucija. Sa nesmanjenom aktivnošću nastavlja on svoj rad.

Prije izvjesnog vremena saznali smo, da će se na zagrebačkom sveučilištu osnovati katedra za šerijatsko pravo i za orijentalistiku, oko čega je on dugo vremena nastojao. Svakako će kruna njegovog rada biti džamija i muslimanski dom u Zagrebu, zašto se on zalaže svim snagama i već godinama nastoji to ostvariti. Sav taj svoj rad on vrši tih

i ustrajno, rezultati najrječitije govore o trudu koji je ubžen. Svakako se mora naglasiti, da je **sve to omogućeno razumijevanjem Hrvata katolika**, koji su uvijek s puno topline prilazili muslimanima i imali mnogo shvaćanja za njihova nastojanja. **To je duh i ljubav, koji pokazuju Hrvati katolici prema sunarodnjacima muslimanima sve tamo od Ante Starčevića pa preko braće Radića do danas.** Sve je to stvorilo ovu po-godnu atmosferu, u kojoj je Ismet Muftić mogao da razvije tako široku i plodnu aktivnost, **koja će svakako dovesti do integralnijeg nacionalno kulturnog vezivanja Hrvata bez razlike vjere.**

Položaj Ismeta Muftića bio je veoma delikatan kroz ovih teških 20 godina našeg političkog života. Trebalo je imati hrabrosti i poštenja, konsekventno slijediti put, koji objektivno odgovara muslimanskim redovima i njihovim interesima. I on je taj put slijedio, iako su neprilike iskrsavale sa sviju strana. Išlo se tako daleko, da je on bio optuživan i denunciran pa nisu manjkale ni policijske premetačine u prostorijama muslimanske vjeroispovjedne općine. Ali njega sve to nije smetalo, jer je on s daleko više jasnoće gledao na stvari i unosio veliko poštenje u svoj rad.

U Ismetu Muftiću imat će naši muslimani vjernog i ustrajnog promicatelja svojih interesa, a hrvatski narod kao cjelina svjesnog i odanog radnika u izgrađivanju svog unutarnjeg jedinstva i to baš na najosjetljivijem području svog duhovnog života, na vjerskom polju.

Ovako zaslužnom javnom radniku dužini smo odati u široj Hrvatskoj javnosti zasluženno priznanje sa željom, da ga Svevišnji održi dugo godina na životu, kako bi mogao prosljediti **svoj rad na dobro Islamske vjerske zajednice i cijelog hrvatskog naroda.**

Ismet Muftić

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

ISTINA I LAŽ (5. dio)

razumijevana i gledana iz nebiblijske (ljudske) i biblijske (Božje) perspektive

Doktor se uhvati za ručku vrata ordinacije. Na drugoj strani čulo se grebanje po vratima i cviljenje. Doktor otvori vrata i pas skoči radostan i veseo u sobu ordinacije. Obrativši se bolesnom čovjeku doktor ga upita:

"Jeste li primijetili moga psa? On nikada nije bio u ovoj sobi i nije znao što se nalazi unutra, osim što je znao da je njegov gazda unutra. Kada su se vrata otvorila skočio je unutra bez bojazni. Meni je malo poznato što je na drugoj strani smrti, ali znam jednu stvar, moj gazda je unutra, i to je dosta!"

Laž o smrti

Smrt stoji pred čovjekom kao neizbježan svršetak života i tjeskoba postojanja. A to je i najvažniji filozovski i vjerski problem.

Također, smrću okončava u tragedijama junakova borba protiv silnika ili sudbine, a za uzvišena načela.

Taj se naš svršetak dramskih protagonista kao Sofoklove Antigone doima jednako, ili čak jače od stvarne pogibije znanaca.

U životu vjernik nalazi utjehu da će pravednikova borba biti nagrađena poslije smrti, a u tragediji biva junakova žrtva najjači moralni priziv da slijedimo iste ideale.

Ako, te vjere u posmrtnu nagradu nema, čemu se žrtvovati za neka načela? Ipak to mnogi "nevjernici" čine kada se većina pokorava strahovladi. Očito ti pojedinci ne bi željeli dalje živjeti ako su izdali svoje principe. Takvu smrt ne bih označio samoubojstvom nego najvišom afirmacijom ljuds-

kog dostojanstva.

To znači da se čovjek ne shvaća solipsistički kao individua s isključivom u se zatvorenom subjektivnošću, nego je govorom, radom, i mijenjanjem povezan s drugim ljudima i otvoren prema univerzalnosti koja prelazi ili transcendirira njegov život! (Napisao Ivan Supek)

Zaključak o istini i laži

Potpuna istina i laž otkrivaju se tek vjerom u našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, kada onaj isti Duh Sveti koji je nadahnjivao pisce Biblije pomaže u razumijevanju i spoznaji.

"Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni!" (Ivan 14:6)

Za razliku od Boga čija je bit osnovana na istini, Sotona je postao oličenje prijevare. Njegovo cijelo carstvo osnovano je na lažima.

"Vi imate đavla za oca i hoćete da vršite želju svoga oca. On bijaše ubojica ljudi od početka i nije čvrsto stajao na istini, jer u njemu nema istine. Kad god govori laž, govori svoje vlastito, jer je lažac i otac laži!" (Ivan

8:44)

Mi imamo izbor. Možemo služiti Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu. Možemo služiti đavlu (Sotoni) ili služiti samome sebi! Istina. Smisao našeg života sastoji se u svakodnevnom služenju Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu, a ne đavlu (Sotoni)!

"A David je umro pošto je svoj život proveo služeći Bogu, pridružio se se svojim očevima i istrunuo!" (Djela Apostolska 13:36)

Ako prihvatimo Isusa Krista za osobnog Spasitelja učinit ćemo najveću i najvredniju odluku u svome životu. Ona će bitno utjecati na kvalitetu našega svakodnevnog života i po njoj ćemo steći zajamčenu budućnost: vječni boravak u nebeskom kraljev-

stvu kod svojeg Boga i oca. Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist ima za svakoga uvijek nade, ali na nama je da mu otvorimo svoje srce i prihvatimo ga!

Moj narod u Hrvatskoj treba božje blagoslove, Božju milost, Božju naklonost kako bi mudro mogao obnoviti sve razrušeno.

Ali, hrvatski narod treba biti pripravan za promjenu u skladu s Biblijom, jer to je jedini put kojim ćemo se svidjeti Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu!

Mi Hrvati možemo ignorirati Bibliju i ne vjerovati Božjoj riječi, koja nam nepokolebljivom sigurnošću stavlja istinu pred oči. Sve tvrdnje nevjernika ne

mogu to pobiti, pa makar se netko od njih i čvrsto držao svojih stajališta. To ništa ne mijenja činjenice o kojima Biblija piše. Mi možemo ne vjerovati u Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, ali to ne znači da On ne postoji!

(Svi citati preuzeti iz prijevoda Biblije u nakladi "Kršćanske sadašnjosti.")

* * *

Pogledajte na internet YouTubeu dio filmskih i TV priloga Zvonka Ranogajeca, koja su dostupna svakoj kući diljem svijeta koja posjeduje kompjutor!

BLAGDAN KRŠTENJA GOSPODNJEGA (5. dio)

fra Martin Planinić, Mostar

DUHOVNA MISAO

(12. siječnja 1988.)

Ove godine Crkva nam za svagdanju misu nudi prvo čitanje iz Starog zavjeta do kraja petog tjedna. Ako netko bude slušao riječi iz "Poslanice Hebrejima", neka me ne zove na odgovornost. Nisam kriv što ima svećenika alergičnih na tekstove Starog zavjeta. No prijeđimo na stvar:

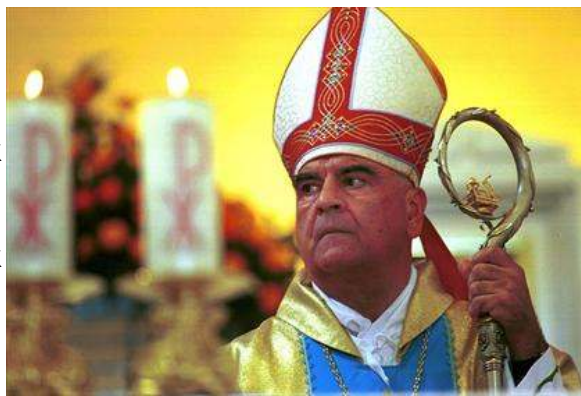
Kad narod nepopravljivo pođe u propast Bog mu podiže vrijedne pojedince. Samuel je jedan od takvih vrijednih pojedinaca, darovanih Izraelu. On je od Boga isprošen molitvama svoje majke nerotkinje. Kao da Bog želi reći: želite li imati izvrsne pojedince, budite vi, njegovi roditelji, toga dara dostojni. Dobru djecu Bog dariva dobrim roditeljima. U pravilu je tako, premda su mogući izuzetci. Češći je izuzetak da je u pravednika loše potomstvo. Rijedak je i skoro nemoguć izuzetak da je u loših ljudi dobro potomstvo.

Samuelu je povjerena dužnost posljednjega sudca i jednoga od proroka. U današnjem misnom čitanju počinje nas pisac polako pripremati za susret s njim. Predstavlja nam njegova oca Elkanu, muža dviju žena: Ane

i Penine. Ne čudimo se tome. To je Stari zavjet. Dug je put do kršćanstva. Podvlačim činjenicu da je u Izraelaca postojalo mnogoženstvo.

Elkana bijaše za uzor pobožan vjernik. Svake je godine išao u Šilo sa svojim ženama i djecom da se pokloni Bogu i prinese mu žrtvu. Od žrtve su davani dijelovi. Koliko osoba, toliko i dijelova. Penina je imala potomstvo, Ana je bila nerotkinja. Premda je muž više volio Anu nego Peninu, Penina je imala više žrtvenih dijelova. Ana je imala samo jedan žrtveni dio. Ani nije bilo bolno to koliko Peninine uvrjede. Zato je mnogo plakala.

Njezin muž Elkana tješio je svoju ženu Anu: "Zašto plačeš, Ana? I zašto ne jedeš? Zašto ti je srce rastuženo? nisam li ti ja vrijedniji nego deset sinova?" (1 Sam 1,8).

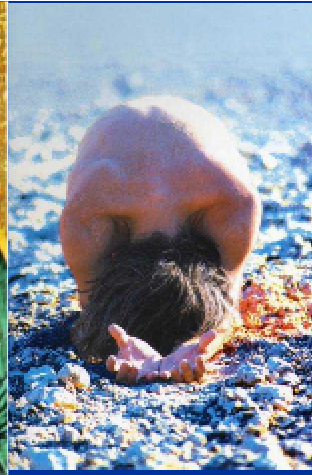
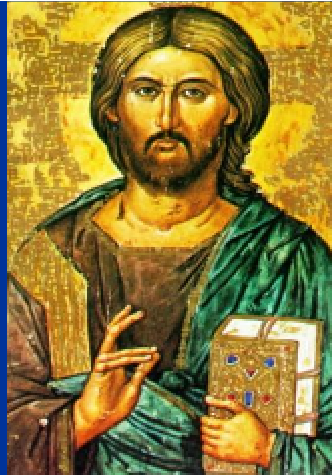

Preuzvišeni biskup Ratko Perić

Kako u mnogoženstvu tako i u jednoženstvu postoji činjenica neplodnosti. To je prirodna pojava. Treba je prihvatiti. Ne želim o tom podrobno govoriti. Neka bude dostatno reći da su jednako Božji službenici i oni koji su prihvatili dar plodnosti kao i oni koji su prihvatili teški teret neplodnosti. Ljudi mogu u oba slučaja živjeti besprijekorno. Ipak s razlikom. Neki nose teret svoje neplodnosti cijeli svoj bračni vijek, a drugi dožive kraj toga tereta i postanu roditelji. O tom slijedeći put. Neplodna Ana postala je sretna Samuelova majka. No, o tom sutra.

**XXVI^a
NEDJELJA
KROZ
GODINU B**

**Marko 9,38-43.
45.47-48**

**U ono vrijeme:
Ivan reče Isusu:
»Učitelju,
vidjesmo
jednoga kako u
tvoje ime
izgoni zloduhe.
Mi smo mu
branili jer ne ide
s nama.«**

**A Isus reče: »Ne branite mu! Jer
nitko ne može učiniti nešto silno
u moje ime pa me ubrzo zatim
pogrditi.«**

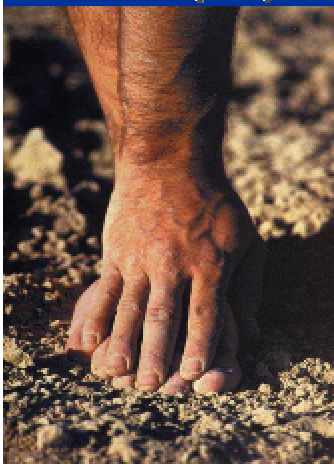
Tko nije protiv nas, za nas je.«

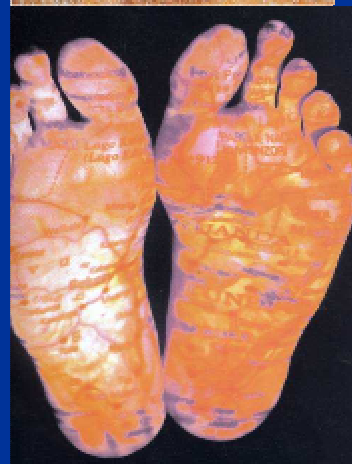
**»Uistinu, tko vas napoji čašom
vode u ime toga što ste Kristovi,
zaista, kažem vam, neće mu
propasti plaća.«**

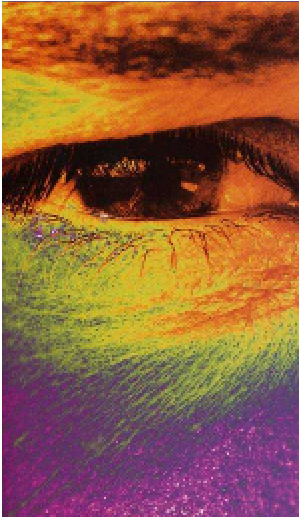
**»Onomu naprotiv
tko bi sablažnio
jednoga
od ovih
najmanjih što
vjeruju, daleko bi
bolje
bilo da s
mlinskim
kamenom o vratu
bude
bačen u more.«**

**»Pa ako te ruka
sablaznjava,
odsijeci je.
Bolje ti je sakatu
ući u život nego
s obje ruke otići
u pakao, u ogranj
neugasivi.«**

**I ako te noga
sablaznjava,
odsijeci je.
Bolje ti je
hromu ući u
život nego s
obje noge
biti bačen u
pakao.«**

**I ako te oko
sablajžnjava,
iskopaj ga. Bolje ti
je jednooku ući
u kraljevstvo Božje
nego s oba oka
biti bačen u pakao,
gdje crv njihov
ne gine niti se
oganj gasi.«**

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN
i Župni ured sv. Nikole
Tavelića
Ivekovićeva 8 51000
RIJEKA
Tel. 051/ 641-449

Fax: 051/ 648-697
E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (43. nastavak)

Mieczysław Malinski

POVUČE SE LAĐOM NA SAMOTNO MJESTO

Privezani smo na jedno mjesto, živimo među betonskim zi-dovima, okruženi smo sivim sjenama, provlačimo se asfaltnim klancima, gonjeni svojim dnevnim obvezama: zadihani, u vječnoj žurbi, od jutra do večeri.

Ponekad maštamo o selu sa slamom pokrivenim kućama, pred kojima raste ružin trn, o rodnim gni-jezdima na crkvenom tornju, o stazama kroz liva-de kojima je užitak bosonog trčati. O bujnim žit-nim poljima koje talasa vjetar, o crvenim makovi-ma i plavom lanu.

Privezani smo na jednom mjestu, ali sanjamo o ti-šini i miru, gdje ništa nećemo raditi pod prisilom. Sanjamo o opuštanju i sabranosti, o oporavku i nutarnjoj ravnoteži. O časovima kad ćemo sami sebe i svu svoju dosadašnjost staviti preda se. Kad ćemo opet otkriti smisao sve-mu što radimo.

Međutim, privezani smo na jedno mjesto.

18. nedjelja kroz godinu A,
Mt 14, 13—21

RADITE, ALI NE ZA HRANU PROPADLJIVU

Molimo te, Gospodine, da te mi grešnici, slabići

i strašljivci, ne izdamo za trideset srebrnika, da ne popustimo u času napasti.

Molimo te, Gospodine, da ne poniknemo glavom, kad nas objeduju; da ne pravimo prijazno lice, dok zlo nanosimo; da ne odbacimo dostojanstvo koje si nam dao.

18. nedjelja kroz godinu B,
Iv 6, 24—35

VEĆ NOĆAS DUŠA ĆE SE TVOJA ZAIŠKATI OD TEBE

Što budeš više nakupio godina, osjetit ćeš, kako se približava i tvoj čas. Najprije ćeš — nesvjesno, kao usput — doživjeti, kako iz života nestaju ge-neracije tvoga djeda i bake. Tada ćeš opaziti — prilično uznemiren — kako odlaze generacije tvo-jih roditelja, I konačno ćeš zapaziti po osmrtnica-ma tvojih poznanika u novinama, da se i tvoj čas primakao. **To je zakon kojem si kao čovjek pod-vrgnut.** To su kao izdaleka odapete strijele. Pribli-uju se sve više i jedna će te neizbježno pogoditi.

O kad bi u tebi — kako koja godina prođe — porasla svijest o vječnom životu!

18. nedjelja kroz godinu C,
Lk 12, 13—21

MOGU LI USTAŠE BITI USTAŠE (2. dio)

Gen Kameni, Zagreb

Gen Kameni, novinar Glasnika: Spremni!

Antica Ustrajnić, predsjednik Nove Ustaške Stranke: Spremni! Na vrijeme ste stigli. Udite.

Gen: Svakako.

Antica: Cijenjene dame i gospodo. Dragi Hrvati i Hrvatice. Braćo ustaše.

Nazočni: Za dom spremni!

Antica: Ponovit ću sve ono što sam jučer rekao. Velika je čast što u našem skromnom Domu možemo pozdraviti velikog Hrvata i pravog Čovjeka, na žalost još uvijek u službi kod Crvenih Konja. Ovdje je s nama naš dragi Stjepan Mesić.

Nazočni: Hvala Bogu! Za dom spremni!

Antica: Nazočnost našeg dragog gosta ovdje u klubu Nove Ustaške Stranke je jasan odgovor svim zlogukim prorocima. Odlazak Stjepana Mesića s Pantovčaka ne označuje njegovu političku smrt, kamo li i sam biološki nestanak.

Prerano likuje Ivo Matanović iz Zadra. Njegov In memori-

am Stjepanu Mesiću zaista je preuranjen. On će i dalje biti tu, u našoj dragoj Hrvatskoj, među nama. Istinski iskren i osjećajan bit će i dalje neumoljivo pravo čovjek. Uostalom, dosta mu je onih strašila s Pantovčaka.

Nazočni: Dobro nam došao! Za dom spremni!

Antica: Poslušajte i danas našeg dragog Stjepana Mesića. On opet ima za sve vas veliko iznenađenje. Istražujući i nalazeći ustaške korijene došao je do epohalnih rezultata. Napisao je i za tisak pripremio knjigu: **"Ustaše moja prva ljubav, moja vječna ljubav!"**

Nazočni: Živio Stjepan Mesić! Za dom spremni!

Antica: Izvoli predragi Stipe. Čekamo Tvoju zvonku riječ! Reci nam još nešto iz svoje nedostizne knjige. Najboljeg književnog djela, kako je rekao Miljenko Jergović, koje je dao čovječanstvo!

Stjepan Mesić: Dična braćo Ustaše, dične sestre Ustašice!

Nazočni: To! To! To! Za dom spremni!

Stjepan Mesić: Predragi prijatelji!

mo. Kako su glupi. Što će im pšenica i kukuruz na tavanu, kad se to daje bolje oploditi u rukama Zmijevčana.

Nazočni: Može li malo glasnije? Za dom spremni!

Rasim: Zamijenit ćemo mikrofona. Sad ću ja. Bit će u redu.

Stjepan Mesić: Smetale su me uvijek dezinformacije. Neprekidno sam se borio protiv njih. Što su sve pisali u novinama, govorili na partijskim sastancima. Nisu bili u stanju shvatiti veličinu časnog ustaškog imena. Meni se tonije moglo dogoditi. I nije!

Nazočni: Bravo! Za dom spremni!

Stjepan Mesić: Zato se u svojoj knjizi **"Ustaše moja prva ljubav, moja vječna ljubav!"** i bavim odgovorom na pitanje zašto trebamo biti ustaše i pripadnici Ustaškog Pokreta? Ne tražiti nikada bilo kakvu crvenu nit, nego samo odgovor na pitanje: **Mogu li ustaše biti ustaše?** Kao što to ja činim!

Nazočni: Živio pajdo! Za dom spremni!

Stjepan Mesić. Uzmimo samo ime: **Ante Pavelić.** Dovoljno je promijeniti nekoliko slova i reći: **Josip Broz Tito.** Sve je time riješeno. Nisu li i

četnici isto učinili na kraju Narodno-oslobodilačkog rata?

Gen: Odoh časkom do uredništva.

Antica: Neka. Neka. Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

Gen: Hoću. Spremni!

Antica: Spremni!

Što znači ta divna riječ ustaša? Smeta me kad čujem da to brojni ne znaju. Oni ne znaju, ali ja znam! Prati me od djetinjstva. Uvijek u srcu, kao i Croatia. Jure i Boban. Evo zore, evo dana ... Suze mi navru kad se sjetim moje Orahovice. Ja i moj pok. Otac obilazimo tavane susjeda i pjevuši-

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Vanili kolačići - keksi

Sastojine: 20 dag margarina, 35 dag glatkog brašna, 15 dag šećera, 3 žlice vrhnja, 1/2 praška za pecivo, 2 žumanjka i 2 vanili šećera

Izrada: U 35 dag glatkog brašna utrti 20 dag margarina. Dodati 15 dag šećera, 2 vanili šećera, 1/2 praška za pecivo, 3 žlice vrhnja i 2 žumanjka. Sve zajedno umijesiti. Tijesto ostaviti sat vremena u hladnjaku. Zatim ga razvaljati tanko (debljine 1 cm) i vaditi modlicom željene oblike. U tepsiju staviti masni papir, te na njega posložiti kekse. Peći u ugrijanoj pećnici na 200°C oko 10 minuta. Kad su pečeni posuti ih sitnim šećerom. Ostaviti ih u tepsiji da se ohlade. Može se posuti otopljenom čokoladom.

CROATIA LIBERTAS
NEVLADINA ORGANIZACIJA

PORUKE

S I P A

Agencija za istragu i zaštitu
POLICIJSKA STANICA MOSTAR CENTAR
VAŽNO!

Predmet:

Informacija, prijava i zahtjev za policijskom zaštitom.-

Dana 3. prosinca 2009. godine oko 15.00 sati prilikom tehničkog pregleda vozila marke Audi A6, boja trula višnja, reg. tab. xxx-E-xxx djelatnik tehničke službe Euroherca, Dubrovačka ulica (poznat meni) je uočio popušten šaraf prednje lijeve lafete (vozačeva strana). Odmah sam vozilo prebacio u majstora (Bxxx, zvan Bxxx, mob. 063/xxx-xxx) koji mu je ugradio nove obje prednje lafete vozila prije desetak dana i koji je jedini uredno servisirao vozilo unatrag dvije godine bez ikakvih problema. Bxxx je odmah uočio kako je šaraf namjerno popušten i kako je pri većim brzinama hipotetski moglo doći i do izlijetanja vozila s ceste s fatalnim posljedicama. Bxxx je zategao popušteni šaraf i uočio kako nedostaje još jedna šelna na drugoj strani koju je odmah ugradio.

Tražim da odmah provedete istragu jer sumnjam kako je riječ o namjernoj sabotaži vozila u kasnim noćnim satima, unatrag dvije do tri večeri od dana podnošenja ove informacije zbog političkih razloga i moga društvenog djelovanja u javnosti. Sumnjam na radikalne islamiste i desno bošnjačko političko krilo koje ne krije nezadovoljstvo zbog moga javnog političkog djelovanja.

Tražim policijsku zaštitu kako bi se zaštitio moj život, životi moje obitelji, životi ljudi koji me okružuju te kako bi se zaštitila imovina.

Leo Pločkinić

U nadi kako ćete uvažiti moj zahtjev provesti istragu i otkriti NN počinitelje, primite lijep pozdrav!

U Mostaru, 7.12.2009. godine

Leo Pločkinić, predsjednik
NVO Croatia Libertas

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković